

د مینې جادو

محمد آصف عمر

د افغانستان د فضايي څېړنو د مرکز ساعت وکړنگېد. د تالار په منځ کې میزونه تش شول. عینکې پېغله لاهم په کمپیوټر پسې نښتې وه. مامورین د غرمې لپاره ویتیرین ته ودرېدل. پاس پر سپین دېوال په طلايي کرښو لیکل شوي وو «وخت موله ځان سره بیايي. څوک چې نه ځي په کشېدو یې هډونه ماتېږي» هېچا سترگې ورجگې نه کړې. د پاڅه عمر سړي او ښځې په قابونو کې خواړه واخېستل. د دېوال په لوی سکرین کې د غشي په شان د نوې فضايي بېړۍ پر تصویر غږېدل. د تالار په پای کې سپین ماشینونه لکه صندوقان قطار ولاړ وو. په تورو ښیښو کې یې لیکنې ښکته پورته کېدلې. مخ ته یې برسري او بېرېري ځوان شخوالی باسه. غټه پزه یې په سوک تېل وهله. د ویتیرین ترڅنګ همکارانو ته یې عینکې پېغله وښودله:

– ای په ارین مینه گورئ؟ د مورمې بیا نس هېر دی. زنی به یې وتړل شي خو ارین به پیدا نکي.

تولو هغې ته وکتل. هرر په خندا شول. هغې نه اورېدل. د کمپیوټر په تېچ سکرین باندې یې گوتې ځغلولې. یو دم یې منډه واخیستله. د مېز په پښه کې بنده شوه. تیندک یې وخوړ. نارې یې کړې:

– الی الی! وشو، وشو.

تولو مخونه ورواړول. هغه په اوږدې لمنې کې په لنډو قدمونو خپل ځای ته راغله. په کمپیوټر کې یې تېرې ووهله. په لوی سکرین کې تصویر په وړک شرا. «زمنت راغلې»، «۲۲ کال»، «سه یې ترسره کړې». څېرې پیدا شوه. په ملایې ارین لیکل شوی و. د عینکې لېوټوب نورو ته لاره وکړه. د خوښۍ چيغې شوې. ټول کمپیوټرونو ته کېناستل. ارین بېړۍ نااشنا ستوري ته نژدې کېدلې. وچه یې په اوبو کې لکه ټاپو ښکارېدلې. ختیځ او لوېدیځ ته یې دوه نور ستوري وو. د ځمکې د سپوږمۍ څلور برابرې برېښېدل. د هغوی وچه نسبتاً زیاته وه. چاغ سړی تالار ته راغی. لاسونه یې وښورول:

– بلا وهلو! مه پرېدئ چې بیا ورکه شي! دا سبیل مې دا دوه کاله چېرته وه؟

نری ښځې قاب تېل واهه. له کمپیوټر څخه یې مخ وگرځاوه. ویې ویل:

- مشره! مانه ويلې چې د اړيكو په سيستم كې ستونزه ده؟ نه دې منله.

- امم. اى الله بايد ژوند وي. اكسيجن او نايټروجن يې ۹۹٪ دي. لكه د ځمكې د اتموسفير.

ارين بېړۍ د ستوري د وچې د پاسه ودرېدلې. د توتكيو په شان كمږې ترې كېوتلې. له ژونديو توتكيو سره يې فرق نه كېده. يوازې وزرونه يې نه رپېدل. په وچه كې بيارونه څرگند شول. د مامورينو سترگې غټې غټې راووتلې. كمږې د لوى بيار په سرتيټې شوې. په سركونو گاډي ځغېدلې. په مركز كې جموجوش و. بنځې لږې ليدل كېدې. په اوږدو جامو او ټيكرينو كې په خپلو سړيو پسې تللې. نارينه په كميس او پرتوگ كې وو. ماشومانو د خلكو په منځ كې د نيولو لوبه كوله. كلسرى هلک په پكولي ځوان ولگېد. هغه په سپېره وواهه. ماشوم په ژړا شو. د جگې شملي سپينبريږي د ځوان كار وستايه. دلته په تالار كې د مامورينو خولې نورې هم وازې شوې. عينكى پېغلې غږ كړ:

- وى! پښتو وايي.

د شني دريشۍ بنځې سرو بنوراوه:

- اها، داسې ښكاري لكه د يوويشتمې بېړۍ پښتانه.

د غټ پزي ځوان بېره رېره و خو ځېدل:

- اى ابل تصوير كې وزه وگورئ وزه! توت ته يې پښې اچولي.

يوې كمږې له لېرې څخه څلور څرې ماڼۍ ښودلې. د بشار له ودانيو څخه يې هم په بڼه، هم په تنه كې فرق درلود. د فضايي څېړنو چاغ مشر ورته گوته ونيوله:

- بلا وهلو! امدا گردې ماڼۍ وڅارئ گردې ماڼۍ!

عينكى پېغلې پر كمپيوټر گوتې وټكولې. ددې كمږې تصوير ټول سكرين ونيو. كمږه د لوى حلقوي دېوال لويې دروازې ته نژدې كېدله. پر سريې غټ ليكل شوي وو «شاهي حصار» هغه د دېوال له سره سمسورې ساحې ته ننوتله. په څنډه كې يې له ميدان څخه الوتكه نېغه و الوتله. كمږه يوې ماڼۍ ته سيخه شوه. مخ ته يې د لمن په شان گرده زينه وه. د دروازې پر سرد «۱» عدد ښكارېده. شاته درې نورې ماڼۍ لكه مقتديان ولاړې وې. د «۲، ۳، ۴» شمېرې يې لرلې. د دريمې ماڼۍ گرد چارپېر عسکر گرځېدل. كمږه د دويم منزل په كړكۍ ننوتله. د تالار د لوى قنديل ترڅنگ

ودرېدله. لاندې سرې چوکې، نيمې په خلکو کې وې. د دريځ په وړې طلايي څپرې کې پلن پاچا وښورېد. په غوټۍ،
شکله طلايي تاج کې الماس وځلېد. پاچا له گيلاس څخه غرپ وکړ. زنه يې د غاړې په غوښې کې ننوتله. ويې ويل:
- زما پلار به ويل د ناريا لين ستوري سره دوستي کوي. امرو تين د دوستۍ ندی.

تر څنگ يې په شنې څپرې کې ښور سرې د سپينې لونگۍ، شمله شاته کړه. د پاچا خبرې ته يې سر وښور او ه. مخ ته يې
لوحه وه «عالي قدر ستر ملا» په بې څپرو چوکيو کې وزيرانو په کتابچو کې يادداشت اخېست. د پاچا شاته د شپږو
ملکو له منځه شاهزادگۍ، تورې غټې سترگې وروستي قطار ته نيولې وې. هلته ځانته ناست غنمرنگې ځوان ناآرامه
برېښېده. په شنو سترگو يې غلي غلي د وتلو اشاره کوله. شاهزادگۍ ورسره نه منله. گرد مخ يې وڅنډه. وروکې تاج
يې وښورېد. ځوان تريب شو. منگوله يې پر ښويه وېښتانو څټ ته کش کړه. پاچا خپلې وينا ته دوام ورکړ:

- اصل کې پلار مې په حقه و. دادی امرو تين ستوری زموږ په غنمين ستوري کې لاسوهنه کوي. غله او داره ماريې
پاخولي. نوم يې مقدسپال ورکړی. موږ ته کافر وايي. دلته عالي قدر ستر ملا شته. د قانون له مخې دی کولی شي ما
له پاچايۍ لرې کي. که زه د دين لږ خلاف و کم اول مې دی نه پرېدي. خو مقدسپال وايي ما د پښتو د قرآن احکام ندي
پلې کړي. او کمقلان يې مني. تاسې قومي مشران خلک وپوهوئ! که موږ او تاسې يو لاس يو خامخا کاميا بېږو.

چکچکې شوې. شينسترگي ځوان بيا شاهزادگۍ ته د وتلو اشارې وکړې. هغې پرله پسې ردوله. پاچا قومي
مشرانو ته د خبرو وار ورکړ. د تالار له منځه په خړو اسکت کې پوخ سرې پاڅېد. په بېرې شناوئ ښورې يې لاس راکاږه:
- اعلیٰ حضرت! تاسې او ستر ملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. زموږ د سپين ساحل ښار کې ځوانان دي. شعرونه
او د دروغو کيسې ليکي. زموږ بچي مينې ته تشويقوي. دالاشه، ځينې خلک ولور د قانوني اندازې نه کم ټاکي.
داسې ام شته، سرې ووژل شي. جرگه په بدو کې د جينۍ دور کولو فيصله وکي. خو اغوی پيسې ورکي. بل، اصیل
خلک د کسبيانو سره خېښي کوي. د غسې د دين خلاف کارونه دي چې خلک د دولت په ضد مقدسپالو ته ځي.

پاچا په نظامي يونيفورم کې د کورنيو چارو برېتور وزير ته مخ کړ:

- وينې؟ بيا وانه ورم.

شينسترگي ځوان تېره زنه په گوته وگروله. په هماغه گوته يې شاهزادگۍ ته گواښ وکړ. هغې د سترگو ترکونجونو
ملکو ته وکتل. وروسته ځوان ته برگه شوه. له سر قطار څخه د جگې شملې والا پاڅېد. ويې ويل:

- اعلیٰ حضرت! زه د دین پرست د بناړه یم. الله ؤوانان اسلامي لباس ته سپکاوی کوي. کله کمیس او پرتوگ اوږد کي، کله لنډ، کله تنگ. بل قانون وایي د یوې نه زیاتې بنځې وکړی. یا یې بېخي مه کوئ. مگر الله د یوې بنځې والا بې غمه گرځي. بانه کوي چې بنځې نشته. که د نورو بناړونو خلک لوبې ورکي دا بانه به یې ام ختمه شي.

پاچا سرو خوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. د شینسترګي ؤوان زړه تنگ شو. لاس او سر ته یې ټکان ورکړ چې ولې نه وځي؟ شاهزادګۍ ترې مخ واړاوه. برېتور سړی جگ شو. څنگ ته د تنګي ؤوان په اوږه یې لاس کېښود. ویې ویل:

- اعلیٰ حضرت! موږ چې بنځې کمې وي الکان ساتو. دوئ دې ام وساتي. زموږ په غیرت آباد بناړ کې بل غم دی.

خلک په ودونو کې پټ ساز غږوي، سندرې وایي. دې نه مو خلاص کړی! د خدای په غضب به اخته شو.

پاچا وزیر ته د یادداشت اخیستو اشاره وکړه. د تالار له منځه ډنگر سپینږی پاڅېد. د شینسترګي ؤوان ټول پام هغه ته شو. شاهزادګۍ ته هم جالبه وه. سپینږی عمیق نفس واخیست. لکه پهلوان چې برید ته ؤان چمتو کوي. ویې ویل:

- اعلیٰ حضرت! دا ډېر وخت مې په زړه کې خبرې غوټه دي. نور نه کېږي. نیکه مې ویل موږ درې سوه کاله مخکې د لرې ستوري نه راغلي یو. ځمکه یې باله. الله ډېر هېوادونه وو. زموږ هېواد افغانستان نومېده. بل اینګلیستان و. اغه موږ د طلاوو او الماسو د کیندلو دپاره دلته راوستلو. دوو بېړیو امروتین او ناریالین ستورو ته د نورو غریبو هېوادو کارګر بوتلل. میاشت وروسته څه خبره شوه. اینګلیسان په بېړیو کې لاړل. امغسې ورک شول.

د پاچا په غټ ؤان کې یوازې لاندینی ژامه و خوځېدله. ویې ویل:

- ددې نه خبریو. که خاصه خبره نه لرې چې بل چاته وارورکو.

- لرم یې. نو د اینګلیسانو سره په بېړیو کې د خوړو ذخیرې ام لاړې. زموږ خلک اریان دریان پاتې شول. بچي یې وږي وو. په سابو او بنکاریې ګوزاره کوله. دې کې چالاکانو ځمکې و نیولې. ؤانونه یې د قبیلو مشران کړل. په ګډه یې پاچایي جوړه کړه. قرآن ورسره وو. مګر یو یې نه پوښېده. د ؤانه یې نوی قرآن په پښتو ولیکه. خپل رواجونه او نفساني غوښتنې یې پکې واچولې. ولور یې جگ وټاکه. ډېرې بنځې کول یې جبري کړل. چې غریب یې وس ونلري. چې دوی ته پاتې شي. مینه، هنر، ادبیات، پرمختګ او نوبت یې ګوناګونه وګڼل. ځکه خو په دونه کالو کې زموږ ژوند خاص تغیر ونکه. نیکه مې ویل دا قرآن ندی. نه دا د اسلام اصول دي. اعلیٰ حضرت! زه وایم د پښتو په قرآن د سره غور وکو.

شینسترګي ؤوان ژر پاچا ته وکتل. هغه په آرامه د کورنیو چارو پروژیر امر وکړ:

- اصل کې داسې کافر دی. اعدام یې کړئ!
- عسکر ننوتل. سړی یې ونيو. هغه چيغې وهلې:
- زه کافر نه يم. زه ربنتيا وایم. وه د خدای دپاره. دا څه احمقان دي...
- عسکرو په کښولو له تالاره ووېست. د یو قومي مشر آواز راغی «ښه سو. چې بیا د خلکو د بې لارې کولو کوشش ونکړي» شاهزادگی د تالار وروستی لیکې ته وکتل. شینسترگی ځوان نه و. دا هم تېزه ووتله. په تالار کې شور و.
- پاچا د غلي کېدو او د غونډې د دوام اشاره وکړه. چوپتیا شوه. د پکول والا سړی پاڅېد:
- اعلیٰ حضرت! تاسې او سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. موږ اموه ستونزه لرو. زموږ ښار کې ډېر خلک د ناریالین څخه دي. پښتو گوډه ماته وایي. موږ وایو چې مکتبونه او دفترونه د اغو په ژبه کو.
- بده نده. زما مورام د ناریالین وه. ښه نو ستاسې په ښار کې به اغوی څو کورنۍ وي؟
- تر څلورسو او ډېرې دي.
- پښتانه څو کورنۍ دي؟
- دونه ندي. زیاتو کم یو لک به وي. زموږ خلک تکړه دي. بله ژبه زریادوي.
- پاچا د سر په خوځولو ومنله. د باندې په پراخ دهلیز کې سپینږيري ځان شاته شاته کاوه. دوو عسکرو ډیکې ورکولې.
- بلاخره یې له تخرګونو لکه جوال کش کړ. په زینه کې یې زنگونه ولگېدل. نارې یې کړې:
- اخ ټوک ټوک شومه. وه تاسې خود کمال شاه پاچا نه ام کمقله یی...
- خو عسکرو یې خبرې نه اورېدلې. نابیره درب درب شو. د دواړو بې هوښه جسدونه وکولېدل. شینسترگی ځوان سوټی تر تور څادر لاندې کړ. سپینږيري ته یې وویل چې د ماڼۍ له شاتنۍ دروازي وځو. هغه ورسره گوډ گوډ په زینه کېوت. دواړه د اول منزل په دهلیز کې روان وو. سایې سوزېدلې. له یوې دروازي څخه غږ شو:
- میونده! دېخوا راشه! میونده!
- ځوان شپټ وهل، ودرېد. سوټی یې جنگ ته تیار کړ. په نیمکښه دروازه کې یې شاهزادگی ولیدله. دده شخې اوږې بېرته سستې شوې. تېز ننوت. هغې په لوی مېز ځان تکیه کړ. پزه یې جگه ونيوله. ویې ویل:
- نه پوپېم اعصاب دې دلاسه ورکړي څه بلا. د باندې نه گوري؟

میوند شنی سترگې کړکې ته واپولې. هرچېرته عسکران وو. شاهزادگی سپینپیری ته گوته و نیوله:

– دا څوک دی؟

میوند د مېز له قطارو چو کیو څخه یوې ته پس ورکړ. ویې ویل:

– اینسان دی. ته تحقیق کوي که کومک؟ مور وخت نلرو.

شاهزادگی سوړا سویلی وکړ. سپینپیری ته یې الماری ونبودله:

– په دې کې د ملایانو جامې دي! چټک یې واغونډه!

شېبه پس هغه له طلايي ستنې راتا و شو. په سپینو جامو، تور واسکت، سپینې لونگی کې بېخي بل سړی بنکارېده.

گوډ گوډ هم نه کېده. شاهزادگی دهلېز ته ووتله. سړی یې دروازي ته برابر کړ. ویې ویل:

– څا درپه سر راکش که! زړور څه! ملایانو نه څوک پوښتنه نه کوي.

عسکرو سپینپیری ونه گرځاوه. میوند د هوسایي سا واخېستله. له ډېرې خوشحالی یې مخ آسمان ته ونيو. غبرگې

منگولې یې په بنویه وېښتان شاته کشې کړې. سترگې یې شاهزادگی ته واپولې:

– ته څو نه ښه جینی یې.

هغې په هسکه غاړه مرموز وکتل. ویې پوښتل:

– قار دې سوړ شو؟

د میوند غمړنګی مخ له خجالته سورېخن شو. شاهزادگی ژوره سا واخېستله. عسکرو ته یې لاس ونيو:

– خدای خدای به کوو چې راباندې پوه نشي. که نه نو...

میوند یې هم د بدې پایلې اټکل کاوه. ځکه یې مړاوي وکتل. هغې بېرته مخ راوگرځاوه. برگه شوه:

– لېونیه! یو خوت ته په لوبو نه مړېږې. په غونډه کې څوک ایشارې کوي؟

میوند موسکی شو. سړی بښکته و اچاوه. دواړه بهر د لوبو ځای ته روان وو. موټر ودرېد چې دوی تېر شي. په بادۍ

کې د یو ځوان غټ غټ عکسونه وو. په منځ کې پېل شویو وېښتانو یې غوړونه او څټ پټول. میوند وپوښتل:

– دا څوک دی ماما؟

موټر روان وچ گنجی سر له بښینې راووېست. آسمان ته یې سترگې جگې کړې:

– د امروتین ستوري شازاده راځي. وايي اصل کې ځان ته جينی گوري.

شاهزادگی وبنگېدلې «بنايسته ځوان دی» میوند کېږي وکتلې. هغې مخ وړاوه. خندا یې پټه کړه. د پاچا او قومي مشرانو غونډه ختمه شوه. خلک ډله ډله وتل. د کورنیو چارو د برېتور وزیررنگ زېږ اوښتی و. پاچا ته یې د مجرم د تېښتې خبر ورکړ. د هغه مخ تک سور شو. گوته یې وڅنډله:

– که دې اغه سپینبریری د ملگرو سره رانه وست خپله استعفا ولیکه!

وزیر تعظیم وکړ. روان شو. میوند او شاهزادگی د لوبو په ساحه کې د نښې ویشتلو میدان شاته پرېښود. د بلیارد او پینګ پانګ له میزونو او د لامبو له ډنډه تېر شول. ټالونو ته وختل. شاهزادگی له زانګلو خوند اخیست. له هر کش سره یې نارې وهلې «های، های» میوند هغې ته خوشحاله و. لاس یې په ښویه وښتانهو خټ ته یوړ. نابیره یې بل لاس خوشې شو. په چمن کې یې کلک درب و خوړ. ښي زنگون یې درد کاوه. گوډ گوډ چوکۍ ته لاړ. پښه یې کله قاتوله، کله سیخوله. شاهزادگی په منډه راغله:

– مه مه مه! مه یې خو څو! زه دستي ډاکټر راو لمه.

– نه، پرېده! دونه ژوبله نده.

شاهزادگی راوگرځېدله. سترګې یې تېرې کړې:

– ویمه دا خټ ته د لاس وړلو څه عادت دی؟ بند یې که!

میوند موسکی شو. زنه یې لا تېره راووتله. په ژوبله پښه ودرېد. ویې ویل:

– منې دا عادت ام د ټال د لاسه پیدا شوی دی.

شاهزادگی ورځیر شوه. هغه شونډې کېکارلې:

– اته کلن وم. زموږ کډه دلته نوې راغلې وه. وزیرانو مېله جوړه کړه. موږ یې بچیانو سره مستي کوله. غټو غټو الکانو

موږ غونډې ټال نشو خوړلی. دې کې یو ته قارورغی. زما د ورور سره غېږ په غېږ شو. ما د پښې نه ونیو. چپه مو که.

ایسته وزیر راغی. موږ ته یې سپرې بندې کړې. زه یې تپل وهلم. خټ مې په تېره اوسپنه ولگېد. بربر وینه لاړه. بیا

مې مور پټی یې کېښودله. چې په ښه کېدو شو خارښت یې شرو که. ما پې گوته سولولې. امداسې مې عادت شو.

شاهزادگی د هغه د سپین پرتوګ د خاورو چاپونه ټک وهل. میوند په گوډه پښه وگرځېد. ویې ویل:

- منې چې بېخي درد نه کوي.

- شوکر چې درد نه کوي! په ما دې ډار تېر که.

- څه! ته وزانگه!

- نه ایسته که! ټال دې ورک شي! راعه الله د ماشومانو غوندې پتپتونې وکو!

میوند جگو لو خو ته وکتل. رنگ یې سپین واوښت. ژریې مخ وگرځاوه. هغې کت وختل:

- مه ډارېږه! لو خو کې اېخ شی نشته.

میوند بلې خواته روان شو. دواړه د شطرنج مېز ته کېناستل. ده پیاده مخ ته کړ. ویې ویل:

- ته ام د مکتب د ټیم غړې وې زه ام. اوس به مالومه شي.

شاهزادگی آس میدان ته وپاښه. غټې سترگې یې ورجگې کړې:

- تا خو یو میډال ام ندی گټلی.

- د پاچا مامالور نه ومه کنه.

شاهزادگی کت وختل:

- ښه څه، دلته خو واسطه نشته.

لوبه حساس پړاو ته ورسېدله. د میوند خپره ژور چورت تروه کړې وه. شاهزادگی ورته موسکی شوه:

- جالبه ده. اوس ته اېخکله نه پرېدې چې بل څوک یې وگټي؟

میوند د هغې د مخ نازک پوست او گردو شونډو ته ځیر شو. ویې ویل:

- زه تا گټمه.

- که یې بایلي؟

- که دې بایلمه اغه ورځ به مې وروستی وي.

شاهزادگی سمدلاسه خپل پاچا د تسلیمی په معنا سملاوه. سترگې یې پټې اولاس یې جگ کړ:

- هیله کوم! دا خبرې مکوه!

داغل میوند کت و خندل. له لهرې عسکران را روان وو. شاهزادگی و اړخا شوه. سترگې یې میوند ته واپولې. هغه وپسېد:

- که ته خان آرام نکې نور بنتیا گیر پرو.

عسکرانود لوبو ساحه کونج په کونج ولټوله. د لوخو ساحې ته لاړل. دوی هم روان شول.

میوند شاهي حصار په څنډه کې وړوکی شین کور ته ننوت. د سالون په تور او سپین کوچ کې ډنگره بنځه پرته وه.

تلوېزون یې کوت. سړیې جگ کړ. د زني تېره څوکه یې وسولوله. میوند وپوښتل:

- څنگه یې موري؟

- وی، زویه، ستاسات تېردی. ما څه کوي؟

- داه! دې ته نوڅه وایې؟

میوند له دریو کوتو څخه منځنی ته ننوت. موريې ورپسې نارې کړې:

- که زما غم درسره و د شازادگی نه به لري گرځېدې.

میوند راووت. د آسماني جامو د تڼیو په تړلو لگیا شو. تېره زنه یې و خوځېدله:

- اغه چا ویلې؟ لکه د کويې قاف بلبله، لکه د چین ماچین بناپېری. منې زه خوامدغو خبرو مین کړم.

- لېونی لېونی مه کېره! ستا واده مې آرمان دی، بس.

میوند یې څنگ ته کېناست. له تش قاب څخه یې د کېک خخوڅکی خولې ته کړ. تېره زنه یې و خوځېدله:

- خو زه امد اغمه درته خورم کنه.

کت و خندل. هغې د زوی غو مېوري په ورغوو کې و نیول. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

- صدقه دې شمه! مور ته غریبان لور نه راکوي، دا خو پاچایان دي.

- غم مکوه موري! د مینې جادو ته څوک نشي ټینګېدلی. پاچا به ام غاړه ږدي.

- وه ته څونه کمقل یې زویه. تراوسه دې د ډم حیثیت ندی پېژندلی.

په میوند بڼه ونه لگېدله. له شوخی کېناست. مخ یې ځمکې ته کړ:

- زه د اعلی حضرت د شخصي شیفرونو ترجمان ام یم. منې د وزیرانو نه په ما ډېر باور لري.

موريي له غږ جگولو سره بېرته په بالښت سر کېښود:

- چې آسمان شې بيا ام دم يې.

ميوند په بنويه وپښتانو لاس کش کړ. د خت په زخم يې کلک وسولاوه. کړکۍ ته ودرېد. د سرک په غاړه يې د امر و تين

شاهزاده عکس وليد. ډارېده چې هغه ورڅخه شاهزادگۍ بونه شي. مخ يې له قهره وپرسېد. مگر مور ته يې هم پام و.

ډاکټر ويل هغه بايد خوشحاله وساتل شي. ده ځان بڼه آرام کړ. بېرته راوگرځېد. موسکۍ و:

- منې امغسې به کېږي چې ته غواړې. ته ودرې ستا د خوښې کېک راوړم.

تېزووت چې موريي ونه دروي. دهغې سترگې ډکې شوې. وبنگېدله «کاش چې دې پلار يا ورور ژوندي وای. اغوی

به پوی کړی وې»

گردکۍ پېغلې د مغازې په اوږد ویتړین کې خواږه کتل. د تور حجاب څنډه يې په تندي راکشه کړه. د اوږدې ږيرې او

لنډو وپښتانو نری ځوان ورسره ولاړو. غلی غلی د واده په باب بنگېده. پېغلې نه منله. ځوان غږ جگ کړ:

- بيا به دې کوزده ام راسره نه کوله.

د پېغلې غټې اوږدې سترگې تېرې شوې. ځوان يې لېرې د الماری څنگ ته بوت. ويې ويل:

- خدای شته ما بېخي مېړه نه کوه. قانون دی. څه وکمه؟

- اخله نو. ته قانون پرېده! خلک مردار دي. چې مجرده جينۍ يې خوښه شي لاس اچوي.

- دونه چورام ندی نو.

- دی کنه. زما خور ته الک لاس واچوه. مشران يې د دښمنۍ له ډاره په ننوتې راغلل. ويلې جينۍ کوو. مور ويل

بدنامه شوه نو. ورکوويې. د خور مې اغه د سپي نه بدې شو. بانه يې وکړه چې بده مريضې لرمه. ناسته ده.

پېغلې سوړ اسويلی وکړ:

- خدای شته، د بني د نوم نه مې کانگې کېږي.

ځوان په اسويلي مخ بلې خواته وگرځاوه. پېغلې راکش کړ:

- ته دېخوا گوره! زما پلار سترملا دی سترملا. پاچا د چوکۍ نه لرې کولی شي. شي که نشي؟ بڼه نو، د ښځو يې هره

ورځ جنگ وي. چې مور وواړه وو مور مې د ځانه لرې نه پرېښودو. بنويي په زامنو وهلو. خدای شته اغوی به مې مور

پسې د دروغو خبرې تړلې. يو ځل خويې د يارانې تور پې ولگوه. نزدې مې پلار وژلې وه. خواره، هرکله به په سرو سترگو ناسته وه. چې مړه شوه ايسته مې د پلار سر کار وکړه. مور ته يې بېل کور جوړ کړه!

- رښتيا، مور دې څنگه مړه شوه؟

- مور تېرېدلو. د الکانو جنگ شو. چې تا ولې زما د خور نوم واخېست. ډزې شوې. مور مې ولگېدله.

دواړه غلي شول. پېغلې نرۍ پزه په گوتو کې کارېدله. غټې اوږدې سترگې يې جگې کړې:

- څه امغه د ماما لور دې وکړه کله!

- اخله نو. څنگه يې وکړه؟ پيسې مې بندې دي.

- چې ما واده کې بيا به څنگه شي؟ په شپږو مياشتو کې بايد بله بڼه وکړې.

- دونه به مې تندي سپېره نه وي. پيسې به پيدا شي.

- که نشي؟ څه خبره ده؟ د غريبانو غوندې بې بڼې گرځه کله!

پېغلې پخ وهل. کوژدن يې خفه ووت. ميوند راغی. سريې پېغلې ته نژدې کړ. وپسېد:

- سرتاجې خورې! منې په بادام ډېره گرانه يې.

د سرتاجې شونډې په خندا کشې شوې. گرد مخ يې له شرمه تک سور و او بڼت. ويې ويل:

- څه پې وکړه؟ دا پرېده! مورکۍ دې څنگه ده؟

خو ميوند خبره کوله گردکۍ ځوان په سپين پتکي او سپينو جامو کې راوړسېد. له قهره پشېده. گردې وړې سترگې يې په سرتاجې برگې کړې:

- بادام دلته څه کول؟ آ؟ زروايه! اغه څه کول؟

- زه څه خبره يم. تصادفي راغلی و. دادی ميوند ورور شته.

ځوان مخ ميوند ته کړ:

- بڼه. دغه حال دی.

بېرته پېغلې ته وگرځېد:

- بڼه يې واوره گوره! بل وار مويو ځای ووينمه دواړه په قبر نښاسمه.

سرتاجي شا واروله. هلک د دروازي په لور تپل وهله. هغه نژدې لوېدلې وه. د ميوند ماغزه و خو تپدل. ځوان يې له

مټې ونيو. په زوره يې ټکان ورکړ:

- اشرفه! شرمول مه کوه! مشره خور دې ده.

اشرف له بنگېدو سره تېز ووت. سرتاجي له سورکي پلورونکي څخه کڅوړه واخېستله. ميوند غږ کړ:

- ماته نيم چارک کېک وتله!

پلورونکي وپوښتل چې د کوم ډول څخه يې وتلم. په ميوند بده ولگېدله. برگ شو:

- ته عقل لرې که نه؟ ولې تاته مالوم ندی؟ هره ورځ کوم يو اخلم؟

سورکي ځان کنټرول کړ چې مشتري خفه نه شي. سرتاجي غټې اوږدې سترگې ميوند ته واپولې:

- دا غريب څه کړي؟ ماغزه دې اشرف خراب کړه. غوصه په ده باسي؟

ميوند شنې سترگې پټې کړې. ژوره سا يې واخېستله:

- منې ايچېرته به دې زړه ښه نشي. دلته اشرف گوره! الله مور راته بنگېږي.

- د شازادگۍ په موضوع؟

ميوند سر وځواوه. د راوتو غاښونو نوکره راغله. سرتاجي کڅوړه ورکړه. دروازي ته په تگ کې يې وويل:

- خدای شته مور دې ښه وایي. ځان ته غم گورې. دغه ځای دې ښه.

ده ترې مخ وگرځاوه. د الماريو له منځه د سپورتي اندام سپرې په سوربخنو جامو کې راغی. له خندا سره يې نري

برېتونه او د زني ماشين شوی ږيره اړته وه. غېږه يې ورکړه. د ميوند تېره زنه وځوځېدله:

- شپوه گلکه انډيواله! نن لکه چې ټول دلته راروان دي. خو منې ستا په ليدو ډېر خوشاله شوم.

شپوه گل اولين سپرې و چې ميوند ترې د ډمانو په اړه سپکه خبره اورېدلې نه وه. هغه وپوښتل:

- اي خانه! سرتاجه خور درته ولې په قاره وه؟

- داغې بله موضوع شته؟ خوشې مې ورته راز ووايه. په غم واوښتلم.

- هههه. پوه شوم. رښتيا وايي. د شازادگيانو چې چېرته ښه وي الله شپه وي گوره.

ميوند پلورونکي ته وکتل چې اورېدلي يې نه وي. هغه په خپل کار کې مصروف و. ده غږ ټيټ کړ:

- ټول په يوه تله مه تله کنه! د رياضي نوم دې اورېدلی؟ البته همجنسه سره جمع کېږي.
شپوه گل کړس کړس و خندل:
- هو، خانان او غريبان نه جمع کېږي. ځکه چې غريبان د خانانو سيال ندي، وسایل دي.
د ميوند غړي بيا ځورند شول. مخ يې بلې خواته وگرځاوه. شپوه گل غبرگه کړه:
- بڼه څه، دا يې مينه. نور دونه خو به کوي کنه؟ بڼه نو؟
ميوند د کېک کڅوړه واخېستله. د دروازي خواته روان شو. ويې ويل:
- بل واده نه کوم.
- او هو، او هو! دين او قانون نه مني؟ بيا نو زندان دی. مينه خو بيا پاتې شوه.
دواړه د باندې ووتل. ميوند په آسمان کې نژدې ستور وته وکتل. تېره زنه يې و خو ځېدله:
- شوکرتا غوندي پيلوټ انډيوال لرم. يو ستوري ته به مو پټ بوځي کنه.
- هه، دا موږ ټول چټي لگيا يو؟ ای ماغزه و کاروه! که پاچا خبر شي بې پراشوته دې ټپل وهي.
- منې ايڅ نشي کولی. زه د مينې په جادو باور لرم.
- هه هه اغه د پاچا مخه نيسي؟
- که مخه نه نيسي، ماته سمه لاره خامخا نيسي.
- د هديرې؟
- ميوند کاره وروکتل. شپوه گل له موسکا سره د لاس ساعت سترگو ته ونيو. خوله يې شپېلۍ کړه:
- اوووو! لږ وخت مې پرواز ته پاتې. زه به دا کڅوړه کورته ورسومه.
- څه څه! بڼه خبره خو درنه وانه وري.
- شپوه گل کټ کټ و خندل. روان شو.
- مازيگر ميوند د ټالونو ځای کې پر چوکۍ ناست و. شاهزادگۍ رانغله. ماڼۍ ته پسې لاړ. ساتونکو پرې نښود. دده
سودا بلې خبرې ته شوه «اعلیٰ حضرت خو خبر شوی ندي چې اغه سپری موږ د اعدامه بچ که؟»

سهار يې د پاچاره خبره خرييله. په هنداره کې ور ځير شو. هغه په غصه نه و. ميوندلا وار خطا شو «شازادگي د شازاده واورېدل. اوس زما ليدل نه غواړي څنگه؟» خو ځله د ماني شاته تېر شو. سترگې يې د هغې کړکې ته وې. تليفون يې له جبهه وويست. په قانون کې بنځو ته د موبایل اجازه نه وه. د کور تليفون ته يې زنگ وواهه. نو کړې الو کړې. ويې ويل چې شاهزادگي له چاسره نه غږېږي. دده غږې لاسست شول.

سور د پوځ تر غونډې راتاو و. ميوند دننه کوټه په کوټه شاهزادگي لټوله. په منځ ميدان کې عسکري قطعه ولاړه وه. دی د قوماندان په ژبه نه پوهېده. هغه عاشقان درولي وو. يو يو يې دار ته خپروه. دده وار ورسېد. هڅه يې وکړه چې په لويې دروازې ښار ته ووځي. هلته ټول خلک دده خپلوان وو. خو يو قدم يې هم اخیستی نه شو. عسکرو ونيو. د دار حلقه يې غاړې ته ورو واچوله. دی په چيغه کېناست. موريې په تياره کې له بل تخت څخه غږ کړ:

- خير کې خدايه خير! ولې زويه ولې؟

- نه پويېږم. پينځه ځايونه دي. په خوشالي او خفگان کې يې په خوب کې وينم.

- کوم ځايونه دي؟

- منې اېڅکله مې ندي ليدلي. خوزه مې وايي پکې اوسېدلی يم. دا اوس چې مې ليده غونډې ده. لوی سور د پوځ تې راتاو شوی. څنگ ته يې امدار ننگه روغتون دی. لاندې بازار نه د پېښور پېښور غږ راځي. بل يو غردی. په ملا يې پلگې پلگې د پوځ لکه د اژدها شاپر ښکاري. سريې سيند ته ټيټ شوی. د سيند پورې غاړه د ځناورو ځای دی. په لوجه يې د کابل ژوبن ليکل شوی. دريم غټ زيارت دی. د سخي صيب مزار يې بولي. جيگه جنده پکې ولاړه ده. بل په لوی ښار کې غردی. زينه ورختلې ده. چل زينې ورته وايي. او پينځم د سيند په غاړه ښار دی. اوړی ژمی شين وي. همېشه بهار يې بولي.

- قوربان دې شم زويه. نيا نه به دې په کيسو کې اورېدلي وي. نو خفه په څه يې؟

ميوند په تياره کې سترگې ورو اوړولې. خبره يې پته کړه:

- نه پويېږم. چې ويده کېدل سر مې درد کاوه.

- بېگا خودې غږونکه. څه ښه خوب دې ليدلی! سمله! سبا وختي کار ته ځې.

میوند کوشش و کړې چې بڼې خاطرې فکر ته راوړي، چې خوب ورشي. مگر هغه هم له شاهزادګۍ سره تړلې وې. زړه یې لا ناآرامه شو. بدن یې سست پست و. لکه چا چې یې د زړه زور وپستلی وي.

سهار یې د شاهي حصار د قطعې د قوماندان سر جوړاوه. هغه ته تېلفون راغی چې د امروتین شاهزاده راتګ ته تیاری ونیسي. قوماندان ځواب ورکړ «صیب! وبه شي» د میوند زړه لا ناآرامه شو. ویې پوښتل چې هغه دلته څه کوي؟ قوماندان غاړه نېغه کړه. غټ برېتونه یې وڅوڅېدل:

– څه چل به یې زړه کې وي نو. اغوی د مقدسپالو د ملاتړ نه لاس ناخلي. د اعلیٰ حضرت هم نه خوښېږي. خو مېلمه دی. څه ورته نشي ویلی. الکه! پوښېږې چې ولې داستورو ته امروتین، ناریالین او غنمین وایي؟

– هو، اینګلیسان چې دلته وو، د یو ستوري نه به یې امروت راوړل، د بل نه ناریال. او زموږ ستوري ته یې ګولډلنډ ویل. چې زموږ خپله پاچایي جوړه شوه غنمین نوم یې کېښود. چې د امروتین او ناریالین سره برابر شي.

– نه بله فلسفه امرې. زموږ زړه د خپلو د لاسه لکه غنم چاودلی دی. امروتینیان لکه امروت اسې سم ښکاري. دننه چینجن وي. ناریالینیان نورو ته زیږ او بېردي. خو په خپلو کې بیا صفا او خواږه دي لکه د ناریال منځ.

قوماندان په غټو برېتو ګوتې تېرې کړې. ویې ویل:

– ما په یو مضمون کې ولو ستل چې د امروتین پاچا د عسکرۍ نه پاچایۍ پورې رسېدلی دی.

– دا څنګه؟

– هر ځل یې خپل امر وژلی، داغه ځای یې نیولی. اڅېر کې یې پاچا و واژه. پوه شوي؟

میوند پیشبند لېرې کړ. قوماندان پاڅېد. له الماری څخه یې قیمتي عطر پر ځان و شیندل. میوند وپوښتل:

– نو چې خلک یې وژل پولیسو نه نیوه؟

– ما درته وویلې کنه. امروتین دغسې خوسا ستوری دی. او اغه دی زوی یې دلته راځي.

ماسپینین الوتکه د شاهي حصار په میدان کې کېناسته. چارواکي یې هرکلي ته ولاړ وو. میوند یې له شا څخه هرڅه

څارل. دوه سرلځي تور موټرمانۍ ته راغلل. په مخکیني کې شاهزاده و. په دویم کې زینتي صندوقان ښکارېدل.

شاهزاده له موټره کېوت. د جګې غاړې والا سره کورتۍ یې په سپین پتلون لاندې کش کړه. چې ګونجې یې برابرې

شي. سړیې هسک ونيو. په فرش باندې یې قدمونه واخېستل. اول کس و چې د خپل عکس په شان تازه ښکارېده.

هماغسي جگه غبرگه تنه، تېره پزه، غټې سترگې، جگه غاړه. په منځ کې بېل شويو وېنټانو يې غوړونه او خټ پټول. ميوند شاهزادگۍ ته وکتل. هغه په زينه کې ولاړه وه. په موسکا يې مېلمه ته سترگې نيولې وې. امروتن شاهزاده له وزيرانو سره ترروغې وروسته ترخان جگ مامور ته ودرېد. د پزې څوکه يې وگروله. پاس يې وروکتل:

— اسمانه څنگه يې؟

شاهزادگۍ هم له نورو سره له خندا شنه شوه. د ميوند زړه لا په زوره ودرېد. شاهزاده يې ملکې ته ودرېد:

— زه قمر اقبال يم. او تاسې، تاسې، اوه، عاليقدره بارکزی ملکه. د عالي قدرې شاهزادگۍ مور. خوشحاله شوم. د هغه روانې پښتو ته بارکزی ملکه حيرانه شوه. قمر اقبال وويل چې د تمرين لپاره له مشرورور سره تل پښتو وايي. ټول په لومړي سالون کې ودرېدل. امروشو چې صندوقان دننه راوړل شي. ميوند يو صندوق واخېست. زړه يې صبر نه کاوه. د شاهزادگۍ څنگ ته يې پښه ونيوله. وپسېد:

— ولې بهر نه وځې؟

هغه وبنگېدل:

— ويمه لرې گرځه!

دده زړه کېکابل شو. سترگې يې ورپورته کړې. هغې بلې خواته کتل. ده صندوق کوټې ته ننوېست. د هرکلي مراسم

پای ته ورسېدل. قمر اقبال له مېرمنو وغوښتل چې خپلې تحفې وگوري. په هر صندوق باندې نوم ليکل شوی

و «عاليقدره شاهزادگۍ، عاليقدره بارکزی ملکه، عاليقدره ساپۍ ملکه، عاليقدره احمدزی ملکه، عاليقدره

شينواری ملکه، عاليقدره اشکزی ملکه، عاليقدره افریدی ملکه» ميوند صندوقان خلاصول او بنځينه نوکرانو يې

محتويات نندارې ته وړاندې کول. د هر امېل او هر کميس په ليدو د شاهزادگۍ او ملکوله هيجان څخه ډک غوړونه

وتل «واح! څونه بنکلی! بې مثالې دی...»

سبا يې د مانۍ په باغ کې مېلمستيا جوړه کړه. ميوند د شترې جامو لستونې بدو هل. د کبابو لپاره يې سکروټو ته

پکې وواهه. قمر اقبال د ونو سيوري ته په پيسته يې دريشۍ کې شخ گرځېد. هره خبره يې په ټوکه اړوله. شاهزادگۍ

ورته له خدا چپه او بښتله. بارکزی ملکه خوشحاله برېښېده. يو مهال قمر اقبال له نورو ملکوسره په غوړو بوخت

شو. بارکزی ملکې غټ گرد مخ د لور غوړ ته نژدې کړ. په گرده خوله وبنگېدل:

— دغه دی ځوان، سیال، شتمن، بنایسته. تاته بڼه جوړ دی.

شاهزادگی. مخ قمر اقبال ته واره او هغه له نورو ملکوسره له خندا شین و. وروسته یې د سترگو له کونجونو میوند ته وکتل. دی بې واره شو. پکې وهلو ته یې زور ورکړ. ایرې یې په مخ راغلې. په کاغذي دسمال یې پاکې کړې. پام یې شو چې شاهزادگی. دلنبتې څنگ ته پرچوکی. کښاستله. ناراحته برېښېدل. قمر اقبال ملکو ته لگیا و:

— ستاسې ستوري ته اسې غنمین وایي یارو. ما به یې نوم ښاپېرین ایښی و. ښځینه بازار ته مې د پاسه په دوریین کې وکتل. هره پیغله لکه ښاپېری. وایم د امروتین ځوانان خبر نشي. زموږ ښځې به یې مېړونو پاتې شي.

ټولو هررر و خندل. شاهزادگی هم موسکې شوه. گرمي یې کېدل. شېبه په شېبه یې په کاغذي دسمال تندي او غاړه وچوله. میوند بادپکې مخامخ کېښود. شمال دهغې وېښتان شاته وارهول. سترگې یې تنگې او سپینه نری غاړه یې لڅه شوه. میوند ته دومره بنایسته و برېښېدل چې بې اختیاره یې سړي له هوا ډک شول. شایې کړه. شاهزادگی.

موسکې شوه. خوبارکزی. ملکه له قهره په سږمو کې وپشېدل. قمر اقبال غږ کړ:

— اوه، ستاسې دم خود کار سړی دی. یه الکه دلته راشه!

میوند یې مخ ته ودرېد. قمر اقبال پیسې په جیب ورو منډلې. په اوږه یې وټپاوه:

— آفرین! زموږ خو عالی قدرې شاهزادگی ته بېخي پام نه و.

میوند سر په درناوي ټیټ کړ. پیسې یې بېرته په لاس ورکړې. تېره زنه یې وخوځېدل:

— مننه عالی قدره! ماته بڼه ماش را کوي.

هغه بیرته د کبابو پخولو ته لاړ. قمر اقبال سترگې غټې او سر کور کړ:

— اوه، اولین دم وینم چې له پیسو انکار کوي.

دامهال پاچاراغي. په سپین کمیس او پرتوگ کې مهربانه سپینزېری ښکارېده. ټولو په احترام سر ونه ټیټ کړل. هغه د

قمر اقبال لاس ته کلک ټکان ورکړ. د غاړې څوړنډې غوښې یې وشړپېدلې. د کورنۍ د غړو حال یې وپوښت.

شاهزاده د هریو بوختیاوې بیان کړې. پاچا تر هرکلي ویلو وروسته شاهزادگی ته مخ کړ:

— د پلار د زړه ټوټه څنگه ده؟

— خوشاله یم پلاره.

دواړه موسکي شول. یو بل یې په غېږ کې ونيول. لکه لښته چې تر کندو لاس تاو کړي. شاهزاده په خوند دواړو ته کتل. ډوډی تیاره شوه. هر څوک د لوی مېز شاوخوا خپلې چوکۍ ته ورغی. خو قمر اقبال ولاړو. پاچا پر مخامخ چوکۍ د ناستې بلنه ورکړه. هغه سترگې تنگې او د مخ پوستکي راټول کړ:

— اعلیٰ حضرته! چې نوکران خواران گوري او زه ډوډی خورم، خوند نه راکوي.

ټولو د هغه احساس و ستایه. پاچا امر وکړ چې نوکران لاړ شي. خو میوند یې د مېز په پای کې ډوډی ته کېناوه. ملکې ناراحته و خو خېدلې. شاهزادگی په خوړو اخته شوه. د کباب وروستی ټوټه یې په خوله و منډله. روانه شوه. په فلیزي پنجرې ننوتله. جگې کوټې او په جالیو تاوې برنډې له مرغیو ډکې وې. له یو وچ شاخ څخه بل ته الوتلې. شاهزادگی جالی ته ودرېدله. مرغی نژدې راغلې. هغې له سطل څخه دانه ورواچوله. په شونډو یې رنگارنگ غبرونه ووېستل. مرغیو بېرته ځواب ورکړ. هغې له خونده په سینه لاس کېښود. قمر اقبال هم پیدا شو. ویې پوښتل:

— اهه، خو نه بڼایسته! ستاسې هم مارغان خوښېږي؟

شاهزادگی موسکۍ شوه. منگولې یې یو په بل کې ننوېستلې. گردې شونډې یې و خو خېدلې:

— بالکل. زه پې له وروکتوبه مینه یمه. خو زه مې امپې سوزي. بندیانې دي.

— بیا یې خوشې کئ! خبره ختمه.

— نه کنه، مري.

— په تاسې پسې؟

— نه. دوست او دښمن نه پېژني.

— د ځینو اینسانانو غوندې؟

شاهزادگی په برابر گرد مخ کې غټې سترگې واړولې. قمر اقبال موسکۍ شو:

— عاطفي اینسانان یادومه. نازک زړه لري. چالاکان بیا د امدې نه گته او چتوي.

شاهزادگی تندې گونجې کړ. قمر اقبال سرو خوځاوه:

— و بښئ! زه لکه تبلیغي، اغه چا ته دین ښیمه چې تر ما ډېر پوېږي.

دواړو کټ کټ و خندل. قمر اقبال یې سترگو ته ځیر شو:

- يوه خبره مې کوله. ويرېرېمه چې تاسې خفه نشئ.
- شاهزادگۍ چورتې وکتل. قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وگروله. ويې ويل:
- ما تاسې په ناريا لين کې ليدلي وئ. هرکله مې په زړه کې گرځېدلئ. پوه شوم چې بغير له تاسې ژوند سخت دی. که رښتيا شي باوري يم چې تاسې ام «نه» نه وايئ.
- د شاهزادگۍ څېره بدله شوه. مخ يې واړاوه. ويې ويل:
- اشتبا مو کړې.
- قمر اقبال کټ کټ وخنډل. راتا و شو. مخامخ ودرېد. په جگ کې له پاسه وکتل:
- نه نه، تاسو اشتبا کړې.
- شاهزادگۍ بيا سترگې تنگې کړې. د قمر اقبال پېرې شونډې و خوځېدلې:
- هو. تاسې بنايسته او هونبیاره يئ. پاک او نازک زړه لرئ. داسې جينۍ د عالي ژوند لايقه وي. چې نازک زړه يې مات نشي. او داسې ژوند يوزه درکولی شم.
- د شاهزادگۍ څېره جدي شوه. شايې واړوله. په تگ کې يې وويل:
- هيله کوم! دا خبرې پرېدئ!
- ما خو بده خبره نده کړې.
- مور ته بده ده. پښتنو کې شرم دی چې بنځه چا سره د خپل واده په باب وغږېږي.
- تاسو خو په ناريا لين کې تحصيل کړی.
- شاهزادگۍ څه ونه ويل. قمر اقبال بيا غږ کړ:
- ښه نو، د اعلى حضرت سره به وغږېږم.
- مه غږېږئ!
- زه پرېښودل والا نه يم. د گل ځای گلستان دی، نه ډېران.
- شاهزادگۍ په چورت کې کږې وکتلې، ووتله. ميوند مخې ته ورغی. هغه ترې تېره شوه.

مازيگر ميوند پر چوکی ناست و. هاغه ټال ته يې کتل چې شاهزادگی به پکې زانگل. د هغې خندا او خوشحالي يې په سترگو کې گرځېدله. په بنويه وېنستانو يې لاس خټ ته تېر کړ. په زخم يې وسولاوه. چورت يې واهه چې هغه ولې ورسره نه غږېږي؟ د قمر اقبال لپاره؟ که بله خبره ده؟ گرمي دومره نه وه. خو په ده خولې راماتې وې. د موبایل زنگ له چورتونو ووبست. د شتري جامو جېب ته يې لاس کړ. شمېره يې وکتله. منډه يې واخېستله. پاچا کمال شاه د لوی مېز شاته ناست و. د اصلي عطرو مړبوی دا ځل د ميوند په دماغو بڼه ونه لگېد. په سينه يې لاس کېښود. سريې ټيټه کړ.

پاچا کاغذونه جگ ونيول. ميوند واخېستل. پاچا وويل:

— شيفرونه دي. الکه اوس خوبه خوشاله يې؟

ميوند ورځير شو. پاچا غبرگه کړه:

— د پوهنتون نه چې مې ووبستلې خفه غوندې شوې.

— نه نه...

پاچا موسکې شو:

— ته دروغ نشې ويلي. اصل کې زما درباندي زړه وسو. وروردي اسپ شو. بيا دي پلار، گلپير، بېچاره لار. موردي مريضه وه. ناسکه ورونه دي سم خلک نه وو. ځکه مې د گلپير کارتاته درکه.

ميوند مننه وکړه. چورت يورچې ولې کلونه پس دا خبره يادوي؟ د پاچا غږ بيا جگ شو:

— د ټولنيزو اړيکو پوهنځی د جگو چوکیو دپاره دی. قانون کې کسيان او بنځې جگې چوکی اخېستلی نشي.

ميوند په زړه کې وويل «که خبر شي چې زه د اغه پوهنځي نه فارغ یم په قاره به شي؟» سريې ټيټه کړ:

— اعلیٰ حضرت! منې د شيفرونو د ترجمې کورس مې ډېر په گټه و. خداي دي اوږد عمر درکي!

پاچا سرو خوځاوه. سترگې يې ډکې شوې:

— ماته نه، مورکي ته مې دوعا وکه! نن يې تلين دی.

ميوند په زړه کې وويل «بڼه بڼه، دا ځکه» لاسونه يې جگ کړل. څه دعا وې چې يې زده وې قطار يې کړې. پاچا په سرو سترگو غاړې ورواچوله. ميوند کمپيوټر ته کېناست. په کاغذونو کې شيفرونه په عددونو ليکل شوي وو. ټول يې په

کلماتو وارول. پاچا ته يې په مېز کېښودل. هغه وپوښتل:

- الکه! دې ورځو کې غلی غوندي بڼکاري. ناجوره خونه يې؟

د ميوند زړه ډک شو. سريې وڅنډه. پاچا وويل:

- اصل کې زه خپله نارامه يم. د عسکرو مورال کمزوری دی. مقدسپال تې ځايونه نيسي. چې اخير به څه کېږي؟

ميوند سوړ اسويلی وکړ. د پاچا نړۍ شوندي بيا وړپېدلې:

- گوره که کومه خبره دې ځوروي زړور يې وايه! شرمېږه مه!

ميوند چورتې شو «له مورڼه خبر شوی څه بلا. که نه، نو څه غواړي چې ورته ووايم؟» نرمو سترگو ته يې ځير شو «نه نه، منې که څوک پوه شي چې پاچايان په څه خبره خوشالېږي، په څه خفه کېږي. دوی تر ټولو بې رحمه اينسانان دي. که په قار شول بغير د افسوسه امر کولی شي - اعدام يې کي!» ميوند د زړه خبره په زړه کې وساتله.

د دهلېز په سر او پای کې عسکر لکه بتان ولاړ وو. تابه ويل سانه اخلي. يوازې د ميوند د قدمونو غږ و. د غې چوپتيا يې په گوگل کې د تنهائی احساس لا وپرساوه. يو دم بل دهلېز ته تاو شو. د لاره د شاهزادګۍ ځای ته تلله. چورت يې واهه چې تر ساتونکو څنگه تېر شي. نابيره له يوې دروازې څخه لاس راغی. دی يې له گږونه کش کړ. شاهزادګۍ وه. دواړه د سپينو کوچونو تر منځ تېر شول. د جيگري پردې پناه ودرېدل. د عسکر د بوټونو ټکهار شو. سالون ته ننوت. سترګې يې وگرځولې. بېرته ووت. ميوند هېڅکله له شاهزادګۍ سره دومره نژدې ولاړ نه و. د هغې لمن يې په زنگون پسته لگېدله. د وجود خوږ بوی يې دده ټول حواس پارولې وو. شاهزادګۍ هم په همدا وضعیت کې وه. د دواړو سا سوزېدله. ميوند له پردې ووت. د لويې ستنې پناه ودرېد. شاهزادګۍ ورغله. وپسېدله:

- زه خبره شومه چې ته دلته يې.

ميوند رڼې رڼې کتلې. ويې پوښتل:

- څه خبره ده؟

- مورمې تاسره د غږېدو نه منع کړې يم.

ميوند نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي. که رښتيا وايي نو د قمر اقبال دراتګ په ورځ ولې ده ته په قهره شوه؟

ټليفون ته يې ولې ځواب نه وايه؟ د هغې سترگو ته ځير و. د شاهزادګۍ گردې شوندي و خو ځېدلې:

- زه وېرېږم. داغه سپين بيري پل يې موندلی. آچې موبږد اعدام نه بچ کي.

د میوند ټول پام د شاهزادګۍ حرکتو ته و. د هغې څېره مړ اوې شوه:

– مور مې په ما او تا شک کوي. ویمه چې پلار ته مې ونه وایي.

میوند ته دا مهمه وه چې هغه ورسره د پخوا په شان مینه لري که نه. ویې پوښتل:

– قمر اقبال دلته څه کوي؟

شاهزادګۍ ورځیر شوه. لکه ددې پوښتنې په هدف چې چورت وهي. ویې ویل:

– اغه راغلی چې ماسره واده وکي.

میوند ورپرېږدې. غابونه یې وچپچل. په ملا ښخ شو. په ښویه وښتانو یې لاس تېر کړ. په غوټه یې کلک وسولاه.

څټ یې سوی وکړ. ویې پوښتل:

– مور به دې خوشاله وي نو؟

هغې سر وخواوه. دی وپشېد. دوه قدمه لاړ. بېرته راوگرځېد. د شاهزادګۍ په سترګو کې یې نظر خښ کړ:

– ښه څه، ستا څنگه خوښه ده؟

هغه حیرانه شوه. په سترګو کې یې اوښکې وځلېدلې. دی بیا وگرځېد. بېرته راغی. هغې کاغذ په لاس ورکړ:

– داغه سپینږيري پته مې په سختۍ پیدا کړه. زریې و باسه چې تاته خطر دی.

د هغې وفاداری دی په خپله پوښتنه پښېمانه کړ. ژوره سایې واخېستله. ویې ویل:

– ته مه خفه کېږه! منې د سړي فیکر ته رنګارنګ خبرې راځي.

هغې په ورغوي سترګې پاکې کړې. تکې سړې و اوښتلې. سړیې ښکته و اچوه. وپسېدل:

– هیله کوم. په ما شک مکوه!

سلګۍ یې ووهلې. اوښکې یې لکه چینه جاري شوې. د میوند هم ستونی وپړسېد. سترګې یې ډنډ شوې. چورت یې

واهه چې څنگه یې بېرته خوشحاله کړي؟ د زړه په زور یې وځنډل. شاهزادګۍ په تعجب وکتل. ده وویل:

– اسی خبره مې وکړه لېونی. ما ویل ته ودرې چې څه وایي؟

شاهزادګۍ بېرته سر ښکته و اچاوه. ده یو دم د ماشومانو په شان مخ کوږ و نیو. زاری یې پیل کړې:

– ای خیر دی! سبا غرمه اغه وړو کي برج ته راشه! خیر دی.

شاهزادگی، موسکی، شوه:

— زه څه حال کې يم، ته...

ميونډ يې خبرې پرې کړې:

— زه درته امغسې نينې راوړم، خير دى کنه نو!

شاهزادگی، پخ وهل. په دهلېز کې غېونه شول. څوک تېرېدل. هغې په شونډو گوته ونيوله. وروسته يې ساعت ته

وکتل. بنويه له دروازې ووتله. د ميونډ زړه هم له گوگله ووت. غړي يې سست شول. ځمکه لکه ټال وزنګېدل.

سربداله په وچ غالي کېناست. ستنې ته تکیه شو. قمر اقبال يې سترگو ته ودرېد. له هغه سره په هېڅ شي کې برابر نه و.

نه يې هومره قد او برلره، نه زور او زر. بيا چې د شاهزادگی، د مور خوښ وي، دى څه کولى شي؟ د بارکزی، ملکې بد

بد کتل ورياد شول. په ډک ستوني وپسېد «ماتاته څه بد رسولي؟ ستا هرامرته مې لکه سپى منډې وهلي ندي؟»

ژوره سا يې واخېستله. فکر يې پاچا ته لار «اغه ويلې چې هره خبره وي راته يې وکه. امدا خبره يې يادوله. قمر اقبال

يې نه خوښېږي. غواړي لور ماته راکي. خو ويلی نشي. شرم دى کنه» يودم يې ځان له ستنې وشکاوه. راسا دفتر ته

ورغى. پاچا وتى و. له ځان سره يې وويل «سباته پاتې شو»

سبا ميونډ په اولې ماڼۍ کې يوه دروازه خلاصه کړه. په سريې ليکل شوي وو «د نايي سالون» د عطرو مېرې بوى خوت.

پاچا به هر سهار رېږه او وېنستان اصلاح کول. دى په انتظار کې ګرد ګرځېد. چورت يې واهه چې خبرې له کومه پيل

کړي؟ څه رنگه د شاهزادگی، په باب بحث ته راشي؟ د هغه د راتللو وخت ورسېد. دى هندارې ته ودرېد. ګډوډ وېنستان

يې بنويه شاته واړول. مګر له گونجو جامو سره څه نه کېدل. ټول پام يې دروازې ته و. زړه يې درزېده. خو پاچا رانغى.

د هغه د دفتر غومبرور مشرو ويل چې تېره شپه بل بنا رته تللى دى. ده ته پرونى شيفرياد شو. له مقدسپالو سره د

چارواکو د اړيکو خبرېکې و. په زړه کې يې وويل «څوک به اعداموي نو» د پاچا په نشت کې به يې د دفتر کسان

راتلل. اصلاح شوي وېنستان به يې بيا جوړول. قيمتي عطر به يې وهل. ده ترې ځان ووېست.

ميونډ په قمر اقبال پسې سترګې ګرځولې. د يو متره طلايي ستنو او طلايي زنځيرونو تر منځ په لاره روان شو. د پينګ

پانګ او بيليارد په تالار کې وګرځېد. د ټينيس او ټالونو په ميدان کې يې هم ونه موند. د جګولو خو نمجنې ساحې ته

يې وکتل. زړه يې ورېږدېد. دامهال چا له مټې ونيو. ده په چيغه خيز کړ. قمر اقبال په سپينې سپورتې درېشي کې کت
کت و خندل. بيا يې دده مټې ته لاس کړ:

- آرام آرام! خورم دې نه. اې په اوغه لوخو کې زېر گل وينې؟ د پلار مې خوبېږي. ورشه تخم يې ټول که!
ميوند خان شاته کړ. ويې ويل:

- عالي قدره! باغوان ته به ووايم.

قمر اقبال کلک و چې دا خودومره کار نه دی. مگر ده په هېڅ صورت نه منله. هغه په قهر شو. ټپل يې واهه:
- ته خو ډېر بد سترگې يې.

- عالي قدره! بل هر کار ووايه! مگر لوخو ته مې مه لېږه! هيله کوم!

قمر اقبال غټې سترگې تنگې کړې. وروسته يې تکې تورې وروځې واچولې:

- تا خو زما کار ونکه! اوس ته ووايه چې زه ستا کار وکمه!

- هيله کوم. منې ما ويلې پوښتنه و کم. تنگ شوي خو به نه يې؟

قمر اقبال د ټپنيس د ميدان خواته قدمونه واخېستل. ويې ويل:

- نر چې د بناپيرو په وطن کې تنگ شي نر يې مه بوله.

ميوند کېږي وکتلې. لکه ده ته چې يې پيغور ورکړی وي. قمر اقبال منځ ورتاو کړ:

- ستاسې سادگي مې خوبېږي. دروغ لاشئ ويلی. څه کار دې راسره دی؟

ميوند په بنويه وپښتانو لاس څټه ته تېر کړ. شنې سترگې يې ناآرامه گرځېدلې. تېره زنه يې و خوځېدله:

- چې رښتيا شي، منې تاسې مهربانه سپری يې. او...

قمر اقبال ټول غوږ غوږو. ميوند سترگې ځمکې ته کړې چې له مخامخ کتلو بچ شي:

- عالي قدره! هيله کوم! د شازادگۍ سره د واده نه تېر شئ!

- ولې؟

- داسې ده چې... چې موږ يو بل سره مينه لرو.

قمر اقبال تکې تورې وروځې بره کش کړې. په جگ غږ يې وويل:

- اهه، دم او شازادگی یارانہ. دپر عالی! تراژیدی درامه بنکاري.
میوند شاوخوا وکتل. سریې وړاندې کړ. وپسېد:
- منې شوک خبر ندي.
- اهه، پتې پتې ایشاري، پتې پتې دید نونه. اڅپر کې رسوایي او ناکامي. واح!
- عالی قدره! ریښتینې مینه جادو لري. خامخا لار باسي.
- هاهاها چې ټول خبر شول بیا به دې وگورم. زه تاته حیران یم. بله جینی نه وه؟
میوند احساس کړه چې خبره په وړاندو ده. دسمولو کوشش یې وکړ:
- څه وکو؟ منې په مینه کې انتخاب نه کېږي. خدایي راشي.
- هاهاها په درامو کې، هو. مگر په ژوند کې، نه. ای زما واوره! په دې ډول هدف ته نه رسېږي.
میوند پوه نه شو. قمر اقبال یې په اوږه لاس کېښود. ورسره روان شو:
- پوپېږم. هر شوک غواړي د پاچا زوم شي. د الماسو خزانه واخلي. مگر تاته خطرناکه ده. ام به سر لار شي، ام سر سر.
د میوند خوله وازه شوه:
- د الماسو خزانه؟
- اهه، سخت ممثل یې یارو. موږ دواړه پوپېږو چې د ناریالین په بانک کې د کمال شاه بې اندازه قیمتي خزانه ده.
میوند وروځې بره کش کړې. ویې پوښتل:
- ښه؟ څو نه قیمتي ده؟
- او پرېده نو! ښه خبر یې چې ستاسې په خلکو یې وویشي هر یو شتمن و بوله.
د میوند شنې سترگې ورپېدلې. سریې کوږ کړ:
- نو زوم پورې څه؟
- زوی نلري کنه. ستاسې په قانون کې خو شتمني د ښځې په نوم نه کېږي. نو چا چې له شازادگی سره واده وکړه خزانه د
اغه شوه.
میوند شنې سترگې تنگې کړې. ویې پوښتل:

- عالي قدره! ته خزانه څه کوي؟ ته خو سازاده يې. سبا پاچا کېږي.
- وه ساده باده ډمه! اغه پاچايي يوازې امرو تين کې چلېږي. شتمن هرچېرته پاچا وي.
- ميوند چورت يوږ «سازادگي» خو به فکر نه کوي چې زه د خزاني دپاره مينه کوم» د قمر اقبال غږ له چورتونو و وپست:
- دسې به وکو. ته د سازادگي نه تېر شه! زه به ورسره واده وکم. په خزانه کې به فيصدي درکم. لوی شتمن به شې.
- ميوند بيا چورتي شو. قمر اقبال يې ځواب ته منتظر و. ده سر وڅنډه:
- عالي قدره! د مينې پرېښودل او نه پرېښودل د چا په لاس کې نه وي. او خزانه خو اصلن د اعلى حضرت ده.
- قمر اقبال له خندا شين واوښت:
- ساده کېږه مه! پيسه چې د هر چا سره وه د اغه ده. او مينه، د محرومو خلکو د زړه تسلي ته وايي. ته يو وار شتمن شه!
- بيا دونه بنايسته سازادگيانې پيدا کې چې دا بيزوگي دې هېره شي.
- په ميوند بده ولگېدله. سترگې يې تېرې شوې. په کلکه يې سر وڅنډه:
- زه داسې نشم کولی.
- قمر اقبال ناراحته تاو راتاو شو. يو دم يې سر وړاندې کې:
- اى ته څه وايي؟ داسې چانس په پېړيو کې چاته نه پيدا کېږي. ته بختور يې. بيا که دې د مينې لوبه خوښېږي يوه په پيسو واخله. چې زړه دې تور شو بله واخله. پسې بله. ټول عمر مزې کوه!
- ميوند يو قرار سر څنډه. ويې ويل:
- عالي قدره! تاسې هوس يادوئ. مينه بل شى ده. الله ستا د ټول ژوند هدف يو وي. داغې خوشالول. چې اغه خوشاله شي ته ځان سل ځله خوشاله احساسوي. امداسې داغې غم وبوله.
- قمر اقبال تندي گونجې کې. لږ شاته شو:
- اى ډمه! ته خو ډېر کمقل وختلې ولا.
- ميوند ته خندا ورغله. قمر اقبال ورجوخت شو. هغه يې له غوږه ونيو. لکه شوخ ماشوم چې لارې ته راولي:
- اى اى! ځې به! سازادگي ته به وايې چې نه مې خوښېږي! پوه شوې؟ څه نو!

ډيکه يې ورکړه. ميوند تيندک و خوړ. بېرته ودرېد. قمر اقبال دا ځل له ستوني ونيو. ميوند شاته شاته روان و. يوه پښه يې په بله کې بنده شوه. د ټينيس د جال څنگ ته ولوېد. قمر اقبال يې په خپته کېناست. ستونۍ يې ور کېکاږه:

- ورته وايې که نه؟ وايې که نه؟ ...

ميوند په ټول زور ټپل واهه، پاڅېد. غېږ په غېږ شول. شاهزاده هم زور ورو، هم مېلمه. ده ترې ځان لېرې کړ. ويې ويل:

- لاس دې خلاص! واللّه که يا شاهزادگۍ ووينې يا خزانه!

- هاهاها، غوږ ونيسه! زه چې دويم صنف کې وم، يو شتمن الک جلغوزي خوړل. ماته يې نه را کول. پوپېرې څه وشول؟ په جېب کې مې لږم ورواچوه. ټک يې واهه. بغارې يې وختلې. ما ويل چې هره ورځ جلغوزي رانکې ماردې جېب کې اچومه. الک تسليم شو. ځان پوی که! اغه وخت ماشوم ومه.

ميوند يې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ترې روان شو. قمر اقبال پسې غږ کړ:

- ته بيا هم چورت ووهه يارو! چې ژوند غواړې که مينه؟

ميوند جامې وڅنډلې. لاس يې د تخرگ جېب کې د شاهزادگۍ په کاغذ ولگېد. ويې لوست. قدمونه يې تېز کړل. يو ساعت وروسته د سپينپيرو پارک ته څېرمه د نايي دکان ته ننوت. د هاغه کس نښې يې وويلې چې دوی له اعدامه بچ کړی و. شېبه پس يې په موټر کې له ښاره ووبست.

غرمه يې ښويه آسماني جامې واغوستې. د دېوال په اوږدو د ونو پناه روان شو. وړو کې برج ته وخوت. د شهزادگۍ په ليدو يې ټټر تود شو. موسکۍ مخ يې آسمان ته ونيو. منگولې يې په ښويه وپښتانو کش کړې. شاهزادگۍ له خدا شنه شوه. گاج ټيکري يې په سر سم کړ. د سپينې غاړې فولادي کميس کې ميوند ته بې اندازه ښايسته و برېښېدل. له خولې يې بې واکه ووتل «اوو توبه!» ژر يې نوکانو او د پزې څوکې ته وکتل، چې له نظره نه شي. شاهزادگۍ دا ځل کړس کړس وڅنډل. ميوند د نينو پاکټ په لاس ورکړ. ويې ويل:

- منې باور مې نه کاوه چې رابه شي.

هغې پزه جگه ونيوله:

- اشتبا کوي. دونه ډار نه يم.

ميوند يې مخ ته ودرېد. تېره زنه يې و خوځېدل:

- بڼه خبر! داغه سپينزيرې کار مې وکړه.

شاهزادگۍ له ډېرې خوښۍ په سينه لاس کېښود. عميقه سا يې واخېستله. ورپسې يې د ميوند د خوشحالی پېښې وکړې. مخ يې آسمان ته کړ. منگولې يې په سر شاته کش کړې. دواړو کتکت و خندل. ميوند کړکۍ خلاصه کړه. تازه هوا راغله. د هغې خپرې ته خيړ شو. د يو يو غړي سيل يې کاوه. په موسکا کې د هغې غټې تورې سترگې، نازکه وړه پزه، گردې شونډې او گرده زنه لاسکلي ښکارېدل. شاهزادگۍ وويل:

- داسې مه راگوره! شنې سترگې لگېږي.

ميوند موسکې شو:

- منې چې ويې باسم.

- بيا به گورې څنگه؟

- زه تا په پتو سترگو وينم.

- او زه تا د قدمونو له غږه پېژنم.

د ميوند وروځې بره لاړې. هغې ښې وژوولې. خو دانې يې دده خولې ته ونيولې. د ميوند شونډې د هغې په ورغوي ولگېدلې. دومره پستې او خوشبويه وې چې په ټول بدن يې خوره خپه تېره شوه. شاهزادگۍ لاسونه يو په بل کېکاږل. لکه دده د شونډو د لگېدو احساس چې وتلو ته نه پرېږدي. تشې سترگې يې د ونو سرونو ته نيولې وې. ويې ويل:

- هې چې لررررې ځنگله کې جونگره وه. زه ومه او ته وې.

ميوند په خدا شو:

- خلک ارمانجن دي چې د شاهزادگۍ غونډې ښکمرغه ژوند ولري. او ته...

- اشتبا کوي. نيکمرغي په قصرونو کې نه، په زړونو کې وي.

- نه نو، ولې ځنگل؟

- يو وخت مې ارمان و چې ډک بازار کې وگرځم. پلار نه پرېښودم. موټر نه غلې کېوتم. خلک جگ جگ وه او زه ورکۍ. خوندي يې کوه. دې کې يو سپرې راغی. په غېږ کې يې واخېستم. ما ورته و خندل. اغه مې په خوله لاس کېښود. سامې بنده شوه. بڼه و، عسکرو ونيو. اوس چې نااشنا کس ووينم وپرېږمه. او چې گڼه گونډه شي سامې بندېږي.

- تا خو ویلی ناریا لین ته خو کنه؟

- هی زما گرانه! چیرته چې اینسان وی بل اینسان به تې آرام ونکي. د ځنگله ځناور تې بڼه دي.

میوند موسکی شو:

- زه خو به یم. مانه به ځنگه آرام کوي؟

- لېونیه! ته خو مې خپل ځان یې.

میوند له ډېرې خوشحالی ټول ویلی شو. شاهزادگی سترگی آسمان ته واړولې. په خیالونو کې لاره:

- د تیږو نغری به جوړ کو. ته به راته اور بلوي. لوگی به وي. زه به درته پخلی کومه. د پاسه به توتیان گوري.

میوند یې تنکیو گوتو ته وکتل. سړیې وڅنډه. هغې دوام ورکړ:

- وحشي املوک ته به وڅېږو. ځنگ په ځنگ به ناست یو. پښې به زنگوو. یوه یوه دانه به خورو. کیسې به کوو.

هغه په خیالونو کې دومره ډوبه وه چې د نوکړې غږیې وانه ورېد. میوند د کړکۍ پناه شو. شاهزادگی یې له لستونې

کشه کړه. هغه له خیالونو راووتله. میوند وپسېد:

- وار خطا کېږه مه! زه یې لیدلی نه یم.

شاهزادگی په منډه کېوتله. نوکړې سرتیت و نیو. ویې ویل:

- عالی قدره بارکزی، ملکه او مېلمه شازاده مو غواړي.

میوند په باغ کې گرځېد. د مازیگر لمړیې مخ لا زېر بنود. نه پوهېده چې دننه مانیې کې څه تېرېږي. وپېږده چې

قمر اقبال به بارکزی، ملکه ته خبرې رسولې وي. چې په غصه یې کړي. چې ځان ته شاهزادگی و غواړي. خو ډاډه و،

چې د شاهزادگی د ورکولو پرېکړه یوازې پاچا کولی شي. او هغه په بل بنا کړې و. ټوله شپه په تخت او بنسټ را اوښت.

چورت یې واهه. بالاخره یې فیصله وکړه چې تر قمر اقبال مخکې پاچا ته په مرکه ورشي. د شاهزادگی په ملاتړ یې زړه

جگ و. سهار یې خپل ټول جرئت یوځای کړ. په مېز باندې د پتنوس له کېښودلو سره یې وویل:

- موري! اعلی حضرت راغلی. راعه ورشو. ماته شازادگی و غواړه!

هغې جیټکه وخوره. د تورو حلقو ننوتې سترگی یې لاتنگې شوې. وټوځېدله. ده ډوډی مخ ته ور کېښودله. تېره زنه

یې و خوځېدله:

- څنگه وکم؟ اېڅ مې زړه نه صبرېږي.

په چای اچولو اخته شو، چې له مور سره سترگه په سترگه نه شي. هغې تلوېزون بند کړ. مخ یې راوگرځاوه:

- قوربان دې شمه زویه! دا ځان وژنه ده.

- نه. ولې؟ منې دونه ډارام بڼه ندی.

- بڼه، که «نه» ووايي؟

- ودې وایي نو. بیا به بله لاره ولټوم.

- وی خدایه، که بلې ته دې پرېږدي.

میوند پوهېده چې هدف یې د پاچا له خوا دده د وژلو امر دی. ځان ته یې چای و اچاوه. ویې ویل:

- اسی ام نده. قمر اقبال وخته خبرې رسولي. خوا اعلیٰ حضرت غلی دی. اغه یې بدې شي. زه پې گران یم.

موریې د ایشولې هگۍ څنډه په زېږو گوتو و شکوله. په خوله یې ننوېستله. شخوند یې وواژه. سپرې شونډې یې

و خوځېدلې:

- دسې ده زویه، خلک چاته د خپلې برستني په اندازه احترام کوي. دا غې نه پښې وېستل یې زغملی نشي.

په میوند د مور دلایل بڼه نه لگېدل. زړه یې تنگ و. خو بیا یې هم حوصله کوله. د ډاکټر خبره یې نه هېرېدله چې خفگان

ورته تاوان لري. ویې ویل:

- غم مکوه موري! زه ورسره کار کوم. ماته مالوم دی.

موریې تېزې مړۍ وهلې. په زېږ مخ کې یې څاڅکی وینه نه وه. یو مهال یې سترگې جگې کړې:

- زه به ځان تیار کمه. ملاقات ته باید سړی په سمو جامو کې لار شي.

د میوند په شونډو موسکا و ځغېدلې. مخ یې آسمان ته کړ. منگولې یې په بڼو یه وېښتانو شاته کش کړې. پاچا ته یې

زنګ وواژه. د لیدني وخت ته دوه ساعته پاتې وو. زړه یې په زوره ډېږده. موریې په ټاکلي وخت له کوټې راووتله. په

شین کمیس او سینگار شوي مخ کې ځوانه او بڼایسته بڼکارېدلې. یوازې سست تگ یې د سړي پام اړاوه. د پاچا په

دفتر کې شپږ ملکې، سترملا، سرتاجه، قمر اقبال او شاهزادگۍ ناست وو. دوئی حیران شول چې هغوی څه کوي؟ پاچا

د کښاستو اشاره وکړه. دوی د لوی مېز په پای کې چوکۍ ونيولې. میوند شاهزادګۍ ته وکتل چې له موضوع ځان خبر کړي. خود هغې سترګې ښکته وې. پاچا د ځورندو غومبرو غټ مخ د میوند مور ته کړ:

- بي بي! اصل کې خو ته روغه جوړه يې.

بي بي په احترام سر تپت کړ:

- اعلیٰ حضرته! ستاسې او د عالي قدر ستر ملا سیوری دې خدای زموږ د سره نه کموي. شوکر دی. سا اخلمه.

د میوند پټې له هوا ډکېده او تشېده. پاچا سر و خوځاوه. زنه يې په غاړې کې ننوتله. ناستو کسانو ته يې لاس ونيو:

- دا خلک پېژني؟

میوند بیا د مېز گرد چارپېر نظر و ځغلاوه. له شاهزادګۍ پرته د ټولو سترګې په دوی کې وې. نه پوهېده چې هغوی يې په خیر دي که په شر. له څېرو څخه يې هم نه معلومېدله. بي بي خپل نظر په ملکو باندې تم کړ. موسکۍ شوه:

- دا شپږ بیبيانې عالیقدرې ملکې دي. خدمت مې يې کړی دی. په ما ډېرې مهربانې وې.

هغوی هېڅ ډول عکس العمل ونه ښود. بي بي شاهزادګۍ ته اشاره وکړه:

- دا پرېښته چې وره وه، زما خور لڼه وه. اوس مې امپوښتنې ته راځي. د ژوند کولو قوت راکوي.

هغې گردۍ سرتاجې ته مخ کړ:

- دا خو د ژوند مالګه ده. هرکله مې پوښتنه کوي. د زړه زور مې ورسره زیاتېږي.

سرتاجې ورته خوږه موسکا وکړه. بي بي سترګې قمر اقبال ته واړولې:

- او دا ځوان به د امروتین ستوري عالي قدر شاهزاده وي.

پاچا سر و خوځاوه. بي بي وویل:

- هرکله راشئ!

قمر اقبال سترګې کېکارلې. د پاچا غږ بیا راغی:

- ته دا څو کاله دلته نه وې راغلې.

- مزاحمت نه کومه! زویکی مې راته ستاسې احوال راکوي. شوکرونه باسمه چې تاسې روغ او جوړ یئ.

پاچا سر و خوځاوه. ټول غلي شول. چوپتیا و غځېدله. د میوند زړه مارتولونه وهل. بي بي نرمه پاڅېدله. ويې ویل:

- اعلیٰ حضرت ته! زه د یوې غوښتنې سره راغلي يم. ددې جرئت مې ځکه کړی چې پوهېږم تاسې ډېر مهربانه یئ. شپه او ورځ زموږ د سوکالی دپاره هلې ځلې کوی.

میوند د خپلې مور زړورتیا ته حیران و. اول ځل یې ورڅخه داسې په عالی سطحه تقریر اورېده. پاچا په سر اشاره وکړه چې وایه. هغې ژوره سا واخستله:

- اعلیٰ حضرت ته! زه غواړم چې تاسې زما یوازینی زوی، چې زما د ژوند ټوله هستي ده، د خپلې غلامۍ په نوي رول

کې قبول کئ! غواړم د عالیقدرې شاهزادګۍ او زما د هستۍ ژوند د کوژدې په مزي وتړئ!

د پاچا سترګې تېرې شوې. رنگ یې تک سور واوښت. سره له دې هم موسکي شو. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغه یو دم په ځای نېغه ودرېدله. سا یې سوزېدله. پر یې یې چيغه کړه:

- چوپ! چوپ!

میوند او موریې شته وهل. ټولو وروکتل. شاهزادګۍ مخ پلار ته واپاره:

- پلار جانه! خوږو میندو! ډېرو بڼی چې تاسې په سپکو واوښتلئ. زما گوناهه. که ما دغه دم ته وخت نه وای

ورکړی، نو اوس به یې دا جرئت نه کاوه. تاسې به د عالی قدر سترملا او عالی قدر شاهزاده په مخ کې نه شرمېدلئ. ما په ده مهرباني کوله. مگر کم اصل ته چې قدر ورکې ځان ورک کي.

د میوند سر ګڼګس شو. لکه په بې هوښۍ کې چې دا هرڅه اوري. سرتاجې په غټو غټو کتل. خپله نری پزه یې په گوتو کې کارېله. د شاهزادګۍ د سا سوزېدل شېبه په شېبه زیاتېدل. زړه یې ډک شو. خبرې یې وغځولې:

- پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امد اوس له ماڼۍ وشړه! بې له ځنډه!

ملکې او قمر اقبال په شونډو کې موسکي موسکي کېدل. شاهزادګۍ په غټو گامونو له دفتره ووتله.

میوند له ګڼګسوالي ووت. بدن یې دروند و. موریې زګېروي کول. دی حیران شو چې ولې په توشکه پرته ده. شاوخوا

یې وکتل. کوټه وره وه. که تخت پکې وای بل شي ته ځای نه پاتېده. د ډېوالونو شیرچایي رنگ یو نیم ځای توږل شوی و. د خاورو بوی ماشومتوب وریادوه. د کړکۍ نه یې حویلی ته نظر و اچاوه. د پکولي ماما یې سپین برېتونه او

سپینې وروځې د سیکرېټ په لوكي پټې وې. میوند فکر کاوه چې خوب وینم. د لویې دروازي له سور رنگ څخه پوه

شو چې خپل کور يې دی. ده ته په ميراث کې رسېدلی و. د خټک ټکهار او د سرتاجې غږ او رېدل کېده. چاته يې لارښوونې کولې. هغه له پتنوس سره راغله. د چرگ يخني يې د بي بي مخ ته کېښودله:

- ترورې! وسکه! خدای شته اغوی به مېلې کوي تاسې ځان وخور.

بي بي سپرې شونډې کېکابلې. زوی ته يې وکتل. په ستوني کې ډوب يې وويل:

- ما ورته هرکله ويل ته په نظر نه ورځې، نه ورځې. دېوال ته غږېږه کنه. مکتب ته به شازادگی مو تر کې تله. ده ورپسې په بايسکل منډې وهلې. ښه نوراشه!

بي بي په سختۍ سا واخېستله. خبره يې وغځوله:

- يو کار خوندي، کوم يو ووايمه؟ امغه وخت ده پتوله. اغې کومې جينۍ ته ويلې وو چې ميوند ډم دی. د جينۍ ورور دده مکتب کې و. الکانو بيا دونه ځوروه چې سه پارچه مو که. امغه ام ورته سبق نشو.

د بي بي سترگې ډکې شوې. ستوني يې غږس کاوه. نور يې خبرې نه شواي کولی. د سرتاجې اوږدې غټې سترگې وازې وې. لکه دا کيسه چې اول ځل اوري. ميوند ته د شپه گل خبره ورياده شوه «د شازادگانو چې چېرته ښه وي الله شپه وي» بيا يې فکر د شاهزادگی. خبرې ته لار «پلاره! هيله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له ماڼۍ وشړه!» زړه يې ډک شو. وړاندې ورغی. سرتاجې ته يې کړ:

- منې ما د اغې دپاره څه څه نه کول؟ اعلی حضرت هوسی ښکار کړې وه. په باغ کې يې ميله کوله. اغې ام غوښتل د ښکار چل ياد کي. په بادي ټوپک يې د غومبسو ځاله وويشتله. اغه راوکټېدلې. اعلی حضرت، ملکې، نوکران، ټول وتښتېدل. شازادگی يې راگيره کړه. ما کميس و باسه. اغه مې پټه کړه. ټولې غومبسې په ما پسې وښتلي. داسې وپرسېدل چې په نالی پرېوتی نه شوم. اغه مکاره به هر سات پوښتنې ته راتله. اين د مينې يې وويلې.

مور يې سرتاجې ته مخ کړ. د زوی په لور يې وروځې واچولې. د ميوند ستونې کېکابل شو. ويې ويل:

- زه امغه حال کې خوښ وم. اغې راته د مينې ويلې وو کنه. ما ويلې ده نده امدا ده. زه نو څه خبر وم چې...؟

د ميوند سترگې ډکې شوې. مخ يې بلې خواته واراوه. د سرتاجې غږ يې واورېد:

- خدای شته شازادگی نه وه غم و غم. ښه شو چې تېر شو.

ميوند يو دم ښغ ودرېد. غاښونه يې وچيچل:

- زه يې داسې کله پرېدم؟ ما قسم کړی.

په کوټه کې وگرځېد. موريې زگيروي وکړل. خړېدو ته ورته غږ يې جگ شو:

- بڼه نو. لېونی خو ښکرنلري. پاچایانو سره زور وهي. زه که مرمه که چومه بلا يې غم دی.

میوند د هغې زېرنگ ته وکتل. د سرتاجې له لاسه يې قاشقه واخېستله. سريې وښور او ه:

- موري! منې چې ويې نه سکې خفه کېږم.

هغې ملا له ځمکې جگه کړه. لکه شخوالی چې باسي. وچې شونډې يې و خوځېدلې:

- زړه ته مې نه کېږي. ډپ دی ډپ. د لورگانې چې مې ليدلې وي.

شات د ماما غږ يې واورېد:

- څه يې کوي؟ اوغه اسمان نه به راخوشې وي. بڼه يې شو کړ. وسکه چې دوا ورسره وخورې!

بي بي د زړه په زور غږ وکړ. له زوی نه يې نظر نه اړوه. میوند موسکې شو چې ځان بيداره وښيي. په بلې کوټې کې

هماغسې ټک او ټوک و. د سرتاجې گردکی ورور، اشرف راغی. میوند روغېر ته جگ شو. لکه اول ځل چې يې ويني.

اشرف موسکې شو:

- دغه حال دی. تاسې ماد ماڼۍ نه موټر کې راوستلئ!

خو میوند بېخي پوه شوی نه و. بيا يې هم اشرف ته غاړه ورکړه:

- پوپېږم چې تا راوستلو. منې ما ويلې مننه وکم.

- ضرورت نشته. تا چې موږ سره کړي په ټول عمر به يې پوره نه کو.

د میوند د ماما تک سپين برېتونه ورپېدل:

- ما ام خبر کئ!

سرتاجې وويل:

- پوښتنه مکوه ماما! زړه مې تنگ و. سودا پسې خپله لارمه. خدای شته يوازې سترگې مې ښکارېدلې. چې سوالگر

څنگه وپېژندلمه؟ راپسې وښته چې د سترملا لورې پيسې راکه. لږې نه، ډېرې يې غوښتلې. ما ځان باسه. يودم يې

غږ کې ونيولمه. سمه بدنایي وه. په خلطه کې مې نو غټه ملی ده. په داسې سر مې ورکړه. سړی اوږد پرېوته.

ماما سپینې وروځې بره کش کړې:

- دا، په دونه شي؟

- هو وا. چيغې شوې چې مړ دی. وه خدایه! څه په بلا او بنتمه؟ دوه خبرې وې. یا وژل کېدم، یا بندي کېدم. اغه ام

مرگ و بوله نو. بنځه چې بندي شي خلک څه نه وایي؟ خدای شته په سترگو مې تیاره وه. گنگسه گوله ولاړه ومه.

په سرتاجې دهغې ورځې یاد بیا تاثیر وکړ. سړي په منگولو کې ونيو. لکه درد چې کوي. د اشرف غبرجگ شو:

- د کومې خوانه میوند پیدا شوی دی. دا یې مو ترته خپولې ده. تښته چې نه تښتې.

سرتاجې غبرگه کړه:

- دېره مې خوا بده وه. ده رانه پیسې واخېستلې. په څه چل یې د اغه سړي بنځې ته ورکړې. لږه بڼه شومه.

ماما یې سپینې وروځې بره کش کړې:

- د چا خوریه دی؟ شازادگی داسې ځوان ولاکه په درېواړه ستورو کې پیدا کي.

میوند ته په خپلې بې وسې ژړا ورغله. د پتولو لپاره یې ماما ته غاړې واچوله. بڼه یې په غبر کې کېکاره. وروسته یې

اشرف ته بیا غبره ورکړه. ویې ویل:

- خیر ویسی! منې هرڅه سم دي. نور مونه پاذا بوو. ځی! تاسې به ام کار لرئ.

هغوی لارل. میوند مور ته یخني او دوا ورکړه. بلې کوتې ته لاړ. په نوې او پېسېدلې نالی پر مخې پرېوت. بڼه یې

سلگی ووهلې. وروسته یې بېرته ځان په واک کې کړ. مور ته راغی. هغې په ځیر وروکتل. ده وویل:

- منې زه به لاړ شم د شپې غمه به وخورم.

په بازار کې جموجوش و. په خر لنگوټي کې پلن سړي د کراچۍ له څنگه نارې وهلې «خوږې منې واخلي!» د جامو د

مغازې مخ ته څپور و ځوانانو خندل. په پلې لار کې سوالگره نجلۍ ناسته وه. ورور ته یې لاس ونيو:

- دغه لاس مې مات دی اجملې کره خیرات دی.

هلک پکې او سپنیزه روپۍ کېښودله. هغې لاس بل ورور ته واپراوه:

- دغه لاس مې مات دی روستمي کره خیرات دی

هرڅه د پخوا په شان بنکار بدل. یوازې د میوند ژوند سرچپه و. پنبه یې تېزه کړه. بڼه ډېر وگرځېد. چې سترې شو سودا یې واخېستله. کورته راغی. ټوله شپه وینس و. ایله سهار یې سترگه ورغله. بې بي په دېوال لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. په زوی یې رو جایی و اچوله. درز شو په اړخ ولوېدله. په څلورو یې ځان نالی. ته ورساوه. رنگ یې تر پخوا ډېر زېړ و. سر یې په بالښت کېښود. شا یې واړوله. کله چې میوند وینس شو، د گوتو په څو کوله کوره ووت. بېرته له ډکې کڅورې سره راغی. له برقي منقل څخه یې اېشېدونکې چاینکه واخېستله. له پتنوس سره کوټې ته ننوت. مور یې سمه تخته پرته وه. سترگې یې په چت کې وې. رپ یې نه کاوه. ده دسترخان وغږاوه. قاب یې د مور مخ ته کېښود:

— هه کېک واخله!

هغې مخ هم ونه گرځاوه. ده په گیل سونو کې چای و اچاوه. د مقدسپالو د ډزو او د خلکو د اندېښنو یې وویل. هغه لاهم بې حرکت پرته وه. دی وار خطا شو. ویې ښوروله. هغې ورو سترگې واړولې. ده وپوښتل:

— ولې خبرې نه کوي؟ زما دې سودا کړه.

هغې خوله و خوځوله. خبره ترې ونه وتله. بیا یې کوشش وکړ. زړه یې تنگ شو. سترگې یې بې واره تاوېدلې. سا یې په سختۍ اخېستله. د میوند رنگ پک والوت. ماما او اشرف ته یې زنگ وواکه چې مور مې مري. هغوی ډاکټر راوست. سرتاچه هم ورسېدله. خلک خبر شول. پوښتنې ته راتلل. د میوند ناسکه ورونه هم د مېلمنو په شان ناست وو. ده ته میره یاده شوه. زامنو ته به یې ویل «چې نه دې وي د مور، ورته مه وایه چې وروره» اسویلی یې وکړ. د سرتاچې نوکرو مېلمنو ته د چای بندو بست کاوه. ډاکټر بې بي ته پېچکاری وکړه. ویې ویل:

— عصبي فشار دی. اوس به آرامه پرېوځي.

اشرف وپوښتل:

— بیا څه وکو؟

— اېڅ مکوی! امبولانس راځي. دوه درې ورځې به روغتون کې وي. اینشالا جوړه به شي.

میوند ځان ته په قهر و چې مور دده له لاسه داسې شوه. ماما یې غېږه ورکړه. سرتاچې او اشرف هرڅه د قسمت کار باله. میوند په روغتون کې د کټ څنگ ته ناست و. د مور پټو سترگو ته یې کتل. د ژړا حمله ورباندې راتلله. شېبه په شېبه یې د هغې په مخ لاس تېراوه. یو مهال یې مور سترگې خلاصې کړې. دی موسکې شو:

— موري! منې هر څه سم دي. گل غوندي به راته جوړه شي د خيره. ډاکټرو ويلې خوشې دي زړه نه خوري. خویندې مې
ام راروانې دي. سات به دې تیر شي. پوه شوې؟

بي بي شاوخوا سترگې وگرځولې. ميوند سر وړاندې کړ:

— غم مکوه! منې کومې جونې چې ته خوښې کې امغو سره واده کوم. دا ځل پخه وعده ده.

پس له دوو ورځو بي بي موسکې شوه. ډنگر لاس يې د زوی په مخ کېښود. په ده خوږ ولگېد. د خوښۍ او ښکې يې

وبهېدلې. د ماما، اشرف او سرتاجې د خدمت کيسې يې وکړې. د شپه گل د نشت علت يې بل ښار ته تگ وباله. له

ميرو گيله من و چې رانغلې. زامنو يې تش رواج وکړ. بي بي يو قرار کتل. خبرې يې نه کولې. ميوند دوام ورکړ:

— موري يې څه پروالرو؟ شوکر د ټولو نه ښه يو. منې چې ته روغه شي، بيا به سر ستا په ورون کېدم. کيسې به کوو.

بي بي سر و خوځاوه. ميوند د هغې لاس ونيو:

— د کاروبار فکر مې ام کړی دی. زه پوپېرم چې د نايانو کوم سامان په کارېږي. او دولت کې خلک ام پېژنم. جواز به پې

جوړ کم. د ناريا لښ نه به مال راوړم. يو په يو گټه ده.

موري يې سر خوځول تکرار کړل. دی د خوشحالی نه لار د ماهيانو هگۍ يې راوړې. د هغې خوښېدلې. وړه وړه مړۍ يې

ورکوله. يو مهال يې فکر شاهزادگۍ ته لار. بيا يې ځان له مور سره په خبرو بوخت کړ.

مانښام يې څلورواړه خویندې ورسېدلې. بي بي هره يوه کلکه ښکل کړه. هغوی يې هم خدمت کاوه، هم يې په کيسو

بوخته ساتله. د ميوند زړه جمع شو. خور و حاسترې و. له خویندو او اوښيانو څخه يې اجازه واخېستله. کور ته لار.

چې دا سريې کېښود ویده شو. سهار د ټلېفون غبر او ښکړ. له هغې خوا يې د خپتور او ښي ډډ غبر او وړېد:

— ما ويل که راځې زه راشه! موري بي بي په حق ورسېدله.

په ده سر وگرځېد. غټ غټ يې کتل. مگر نه يې څه ليدل، نه اورېدل. ټلېفون يې له لاسه ولوېد. دېوال ته يې شا ولگوله.

جنازه کور ته راغله. سرتاجه، اشرف، بادام او شپه گل هم ورسره وو. ميوند يې په کوټه کې بې حاله وموند. خویندو

يې تابوت پرېښود. ده ته په کريکو شوې. شپه گل د ميوند په مخ او به و شيندلې. په غبر کې يې ونيو. ويې خوځاوه:

— ميونده! ميونده! زه يم. ای خانه! ماته گوره!

د ميوند سترگې ژوندي شوې. په کوټه کې يې وگرځولې. شپه گل يې مخ په دواړو لاسو کې ونيو. ويې ويل:

- ای خانه! ما پېژني؟

میوند دگلو وډو و بښتانو سر و خوځاو. شپوه گل تابوت ته د سر اشاره وکړه:

- خدای دې مور و بښي. د ټولو امدالارده.

میوند یو دم په تابوت پرېوت. په چیغو چیغوي یې ژړل. کور په خلکو ډک و. جنازه خښولو ته تیاره شوه. گاونډیان سره

و پسهدل. سور بيري بوډا وویل:

- خلک وږي باسي؟ دانو چی شو؟ ډوډی دې ورکي! ثواب لري.

میوند مخ د مور په تندي ایښی و. چیغې یې وهلې «ما چاته پرېدې؟ زه به د چا په غېږ کې سرېدم؟...» د خویندو یې

ستوني وچ شوي وو. ماما یې هم په تابوت سر ایښی و. بدن یې له سلگیو سره غورځېد. گاونډیان حیران وو چې

میوند ته د پیسو څنگه ووايي. کور مخي غږ کړ چې زه یې په پور ورکوم. شپوه گل واورېدل. ویې ویل:

- د ډوډی مصرف په مادی خانه.

خلکو پیسې واخېستلې. په سودا پسې ووتل. میوند کریکې وهلې. شپوه گل هغه بیا په غېږ کې ونیو:

- بس بس! په ژړا څه کېږي؟ امداد ټولو لارده. زه او ته ام مرو. اوس یې په ایزت خدای ته وسپاره!

میوند یو دم غلی شو. بیا یې چاژړا وانه ورېدله. خپل هر کار ته بیدار و. تر ډوډی وروسته یې له خلکو وغوښتل چې

جنازه جگه کړي. تر هدیرې پورې یې اوږه ورکړې وه. په خپل لاس یې په کور کې کېښودله. له خولې یې اخ نه خوت.

خلک حیران وو. ما بنام یې هم مېلمنو ته ډوډی ورکړه. د رخصتولو پر مهال ورسره تر کوڅې لاړ. خویندې یې د کور

په پاکولو بوختې شوې. مېړونو یې په حویلی کې سگرېټ څکول. د بېرته تگ غمه یې خوړله. شپوه گل، اشرف، بادام

او ماما له میوند سره په کوټې کې وو. ده ورڅخه وغوښتل چې خپلو کورونو ته لاړ شي. شپوه گل وویل:

- مور تا یوازې چېرته پرېدو خانه.

میوند سور اسویلی وکړ:

- زه ماشوم یم؟ خپله په خپل کار ښه پوېږم.

هغوی په تعجب وکتل چې ولې خلک په زوره باسي؟ د ماما یې سپین برېتونه ورپېدل:

- خوریه! مه کلکېږه! ستا فیکر په ځای ندی.

د میوند ماغزه و خوټېدل. څه یې ونه ویل. وروسته هغوی د دولت او د مقدسپالو د جنګ په باب غږېدل. دده زړه تر چوږدو تنګ و. پرېوت. د مور خدا، قهر، وارخطایي، پسته غېږه او زمزمه یې په سترګو کې وگرځېدل. په پای کې یې فکر د هغې په بې روحه جسد تم شو. سلګۍ یې ووهلې. نیمه شپه ټول ویده وو. دی غلی دهلبز ته ووت. د بنځو په کوټې کې هم چوپه چوپتیا وه. د ګوتو په څو ګو پخلنځي ته لاړ. سایې سوزېدلې. لکه سپیانو چې غغلولی وي. څراغ یې ولگاوه. غټه چاره یې واخېستله. کمیسی یې ووېست. تسمه بدن یې ښکاره شو. چاره یې په دواړو لاسو زړه ته برابره کړه. بادام له کومه پیدا شو. کلک یې ونيو. د دواړو شور شو. ټول راغلل. ده چاره نه ورکوله. ویل یې هسې هم یا مخکې یا وروسته مرم. پرېږدئ چې مور ته لاړ شم! د ماما یې سپینې وروځې بره کش شوي:

— ای کمقله! څه به وکې؟ دوست به دې خفه شي، دوښمن خوشاله.

د میوند سترګو ته د شاهزادګۍ او قمر اقبال خدا ودرېدلې. سر یې وگرځېد. پکې درد شو. چاره یې پرېښوده. په زړه کې یې وویل «اول خپل قسم پوره کوم. اغه خو په خدای که رانه خزانه وويني. شازادګۍ په زوره په نیکاح کوم» تر سبا پورې یې کرل رېبل چې څنګه یې وټنډوي؟ په یاد یې شول چې هره جمعه لس بجې د لېوني پیر زیارت ته ځي. خودا ورځ به بنځو لوني راوستلې چې ښکېخته شي. آن د نارینه ماشوم ننوتل بد شګون بلل کېده. هلکان یې په وهلو باسل. درې ورځې پس یې خویندې باوري شوې چې ځان نه وژني. خپلو کورو ته لاړې. میوند په ښار کې ګلابي جامې او تومانچه واخېستله. زیارت یې ښه وڅېړه. د جمعې ورځې ته منتظر شو. په پنجشنبې یې ماما راغی. کیلي یې ورکړه:

— هه! د سرک په غاړه دوکان دی. هرڅه لري. سبا جومه ده. ډېر خلک سر جوړولو ته راځي.

میوند کلکه غاړه ورکړه. پښېمان و چې موریې سمه نه نازوله. اوس یې خپلوانو ته ډېره مینه ورکوله. د شپې یې ګلابي جامې واچولې. یوازې سترګې یې ښکارېدلې. د ځینو پیغلو په شان په زیګزاګ قدمونو د هندارې مخ ته تېر شو. سهار یې ډبه شکرله موټر د لېوني پیر جنوبي دروازې ته ودراره. هغه به تل له دننې خوا په زنجیر بندې وه. وبنګېد «په دې یې باسم» بنځینه جامې یې واغوستلې. له تومانچې سره زیارت ته ننوت. د چنار لاندې یې پلټۍ ووهله. د خوړو بوی و. بنځو د حلوا او شیربرنج نذرونه پخول. ساعت پینځه کم لس بجې ښودلې. ده سترګې په دروازې کې وټو مېلې. مگر شاهزادګۍ رانغله. په اسویلو یې انتظار ته دوام ورکړ. تر دوسو بجو یې پته ونه لگېدلې. بالاخره یې

ومنله چې نه راځي. کورته راغی. په زړه کې یې سل پوښتنې او سل ځوابونه گرځېدل «نه نه، که یې واده کړی وای په تلوپزون کې یې اعلانول. چاره نشته. بلې جومې ته به منتظر شم»

سهار تلوپزون پشهار کاوه. تصویر یې نه بنود. له باندي څخه د وسلو غبراته. بالاخره ډزې غلې او میوند وینس شو. د ځنډنۍ شورو بوی و. ډکه کاسه یې له ځانه لهرې کړه. رېمونت یې واخېست چې تلوپزون بند کړي. تصویر پیدا شو. وړوکی بیربیری سړی په تورو جامو او سپین پکول کې ناست و. په نري غږ یې خبرې کولې:

— د غنمین قدرمن اولسه! زه محب الرحمن الله یار د مقدسپال اسلامي تنظیم مشریم. اعلان کوم چې د کمال شاه کوفري او ظالم دولت ړنگ شو. پس له دې به د دین احکام ټکي په ټکي پلې کېږي. تاسې ټولو ته دې مبارک وي. میوند له ډېرې خوشحالی په پښو نېغ ودرېد. مخ یې آسمان ته کړ. منگولې یې په بنویه وېښتو کش کړې. د زړه له تله یې وخنډل. شاهزادگی یې سترگو ته ودرېدله «بڼه! ځکه زیارت ته راغله» په گونجو نصابو یې جامو کې تېز ووت. لکه هغه چې د باندي ولاړه وي. دی به ورته ووايي چې په ما دې کبر کاوه. خدای داسې ووهلې. خلک د مقدسپالو سیل ته په سرک ولاړ وو. لاهم د ښار په څنډو کې ډزې روانې وې. ده له چنگ پزي ډنگر ځوان څخه وپوښتل:

— انډیواله! دا غږونه نو د څه شي دي؟

هغه په غټه گوته پزه بره تپل و هله. ویې ویل:

— نه پوېږم. وایي د کومو سمخو نه چې پنخوا مقدسپال ډزېدل، اوس پکې مخالفین دي.

د میوند سترگې په چورت کې تنگې شوې «دا څنگه؟» د مقدسپالو ډک موټر راغی. د خپل رهبر غوندي یې توري جامې او سپین پکولونه وو. خړ بیرغ یې په میوند بڼه لگېده. هغوی په لوډ سپیکر کې نارې کړې:

— قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې په خپلو کورو کې کېنئ! قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې...

میوند کورته روان شو. په زړه کې یې وویل «اخ چې مورمې د پاچایۍ چپه کېدل لیدلي وای» البم یې راواخېست.

سترگې یې د ماشومتوب پر عکس تم شوې. مور او پلاری یې دواړه زامن په منگولو کې جگ نیولي وو. خنډل یې.

میوند د البم پانې ورو ورو اړولې. دی هم ورسره غټېده. د خویندو او ناسکه ورونو عکسونه یې تېر کړل. د خپلې

ځوانۍ تصویر ته ځیر شو. مور یې سر دده په اوږه ایښی و. سترگې یې ډکې شوې. البوم یې بند کړ. په خیال کې یې د

مقدسپالو له خوا د شاهزادگی د نیولو صحنې وگرځېدلې. وبنگېد «چې مړه به وي که ژوندی؟»

سبا يې د کان خلاص کړ. تلوسه يې وه چې له مشتريانو څخه د شاهزادګۍ په باب واورې. پر سرک خلک لږ ګرځېدل.

ده د هر لاروي حرکات څارل. هغوی په چورتونو کې ډوب بنکارېدل. دا وخت بېر سرې ځوان راغی. ويې ويل:

– خليفه! سر مې زر جوړ که! اله زرکوه!

ميوند په آرامه پېشېند د هغه په اوږو او ټټر خور کړ. ويې پوښتل:

– حلوا خلاصېږي؟

ځوان دده د توقع خلاف لاجدي شو. مخ يې ورتاو کړ:

– ته نه يې خبر؟

ده سر وڅنډه. بياتي او ږمنځ يې راواخېستل. ځوان بېرته سم کېناست. په هنداره کې يې ميوند ته وکتل:

– بده ورځ ده خليفه. هر چرته قومي مشران ځوړند دي. دولت يې ليکلي «څوک چې کافرو مخالفينو ته جاسوسي

کوي دغه به يې سزا وي» او مخالفينو ليکلي «څوک چې کافر دولت ته جاسوسي کوي دغه به يې سزا وي»

– منې عجيبه ده. په دا يوه شپه کې؟

ځوان سر وځوځاوه:

– زرکوه! که وپښتان مې په سترگو نه راتله قرار کور کې کېناستمه.

دده سر لا جوړ نه و چې بل ځوان راغی. تحصيل يافته بنکارېده. ويل مقدسپالو پخواني کتابونه وسوزول. دريم سړي

ليدلي وو چې مقدسپال له لارې پردی بڼځه په زوره بيايي. ميوند د کمال شاه د کورنۍ پوښتنه وکړه. هغوی نه پوهېدل

چې مړه دي که ژوندي. دده په فکر کې سترملا و ګرځېد. هغه د کمال شاه نژدې دوست و. دکان يې وتاړه. د کباب لپاره

يې غوښته واخېستله. ماما او شپوه گل يې له بچيانو سره او سرتاجه يې له اشرف سره مېلمانته کړل. د هغوی د کمک د

قدردانۍ تر څنګ يې د شاهزادګۍ خبر هم اخېست. د کبابو سيخان يې په حويلۍ کې پر منقل اړول را اړول. ماما،

اشرف او شپوه گل په تلوسه بويونه کښول. ډله ډله ماشومانو هرې خواته مندې وهلې. سرتاجه ګرځېدله چې د ناکارې

ترکاري لپاره د خزلو ټيم ومومي. ميوند ترې کڅوړه واخېستله. غلي يې د شاهزادګۍ په اړه وپوښتل. هغې وويل چې

د پاچا د کورنۍ هېڅ پته نه شته. د پلار يې هم سو دا ده. د ميوند اندېښنه لارياته شوه «چې قمر اقبال بيولې نه وي»

سهار يې د کان نوي خلاص کړی و. دوه د آسماني جامو غوټ غوټ کسان ننوتل. ميوند منتظر شو چې سر جوړولو ته کېږي. خو گډمخي د جنايي پوليسو کارت ونبود. اوږدمخي امر وکړ چې ورسره لاړ شي. دی حيران شو:

- ما څه کړي؟

اوږد مخي دروازې ته لاس ونيو. سريې و خوځاوه:

- البته به خبر شي.

ده په زړه کې گنډل څيرل چې خبره څه ده؟ «منې د پاچا ناييتوب بېرته راکوي. ای چې مې نه کي. نه ولې؟ زه خويې دوښمن نه يم» د ماڼۍ بې فرشې او بې چوکۍ کوټې ته يې ننوېست. لاسونه يې شاته ورو تړل. پوه شو چې د خيبر خبره خو والله که وي. مگر ولې؟ گناه يې څه ده؟ لږه شېبه پس يې قمر اقبال مخ ته ودرېد. تر پخوا زيات تراو تازه بنسکارېده. دده خوله او سترگې وازې شوې. له هغه سره بل ځوان هم و. هماغسې قد، هماغسې ستايل. خو په جدي مخ کې يې د ممپلي په شان د دوو مورو پزه ډېره وړه وه. قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وگروله. ويې ويل:

- جاوېد اقبال لالا! اغه ډم دادی.

مشروروريې ده ته څير شو. ميوند له اوله پوهېده چې مقدسپال له امرو تين ستوري څخه تمويلېږي. خود دومره

نژدېوالي اټکل يې نه کاوه. جاوېد اقبال په ميوند راچنگ شو. ويې پوښتل:

- تاسې دا ویلی شئ چې د کمال شاه د موقعيت په باب معلومات مو په کومه کچه دي؟

د ميوند په مغزو کې کړنگ شو «بنه بنه، منې چې سازادگی تې ورکه ده» بې واکه يې موسکا په څېره کې وځغېدلېه. خوشحاله و چې خزانه بچه شوې ده. ويې ويل:

- ايڅ مالومات نلرم.

جاوېد اقبال لږ شاته شو. شونډې يې ورپېدلې:

- مور هيله لرو چې تاسې خپل ناوړه وضعيت ته په کتو صادقانه همکاري وکړ.

قمر اقبال مخ ته شو:

- لالا! ډم دی. ستا د سياسي مذاکراتو په ژبه نه پوېږي. ماته ايجازه ده؟

مشر سرنازک و خوځاوه. قمر اقبال په مېز باندې تېږه کپکار له. د مقدسپالو عسکر لښتې راوړې. ميوڼد د هغه په سترگو کې د وطندار په صفت د خواخوږۍ نښې لټولې. ويې نه موندلې. عسکر ووت. قمر اقبال د مېز له سره يوه لښته واخېستله. ميوڼد ته يې څو ځله په شا شړک ورکړ. ويې پوښتل:

– وايه! شازادگۍ چېرته ده؟

د ميوڼد شا بې اندازه سوزېدله. زگېروي يې کول. ويې ويل:

– منې تاته خو مالومه ده چې زه دلته نه وم.

قمر اقبال غاښونه وچيچل. په لازيات زور يې واړونه وکړل. لښتې يوه په بلې پسې ماتېدلې. ميوڼد له درده چيغې وهلې. لښتې ختمې شوې. دلغتو او سپېرو وار شو. جاوېد اقبال له دوو تنو سره آرام ولاړ و. لکه په تلو پزون کې چې علمي بحث گوري. د ميوڼد له پزې او خولې وينې تللې. له هر وار سره يې اخ او اوخ کاوه. خو اوبسکې يې نه وې.

قمر اقبال ستومانه شو. ميوڼد يې له ستوني ونيو. غاښونه يې وچيچل:

– ای ای ای ډمه! ما درته ويلې وو چې وژنم دې.

د ميوڼد سا بنده شوه. ځان يې وښوراوه. لينگتې يې ووهلې. خو قمر اقبال لاس نه سستاوه. گردمخي له کړکۍ څخه وکتل. د امروتين په ژبه يې څه وويل. قمر اقبال د ميوڼد ستونې خوشې کړ. دی وټو خېد. په ټول زور يې سا اخېستله. دواړه ورونه کړکۍ ته ودرېدل. لاندې ستر ملا له موټره کېوت. د ماڼۍ د دروازې په لور په زينه وخت. دوه باغوانان

په منډه راغلل. د هغه په موټر يې لاس ولگاوه. په شونډو او تندي يې وسولاوه. قمر اقبال ميوڼد ته مخ کړ:

– ستر ملا خبر دی چېرته دلته يې؟

د ميوڼد لاهم سا سوزېدله. په دروغو يې «هو» کړ. دواړه ورونه ووتل. ميوڼد فکر کاوه چې سرتاجه خبره شوې او پلاريې رالېږلې دی. ستر ملا د پاچا د سکرترت تر لوی سالون تېر شو. په زينتي دروازې ننوت. الله يار شاه له خپل وړو کې بدن او شناوی ډيري سره د طلايي مېزشاته ناست و. اړه ډوله تاج يې پر گنجي سر لکه د کلا برج ښکارېده.

هغه د اصولو خلاف پانه څېد. ده ته يې مخامخ چوکۍ وښودله. دده تندي تريو شو. کېنناست. ويې ويل:

– ما غوښتل تاسې خبر کم چې د الله په بنده گانو بده ورغ ده. بې گونا وژل کېږي. دا نارواوې د زغملو ندي.

قمر اقبال او جاوېد اقبال د دروازې له درز څخه کتل. د مقدسپالو پاچا له نري غږ سره خبرې کښولې:

- تاسې اوس ام بدل شوي نه يې؟

د سترملا تندې راټول شو. د هغه په خبره يې چورت واهه. الله يار شاه وروځې بره کش کړې:

- اوس ام په خپل خړه سپاره يې؟

دده بنې سترگه ورپېده. غټه ريره يې وخوځېدله:

- صاحبه مهربانه! تاسې د خپلو خبرو طرز بدل کړ! زه صلاحيت لرم چې له پاچايي-مولرې کم.

الله يار شاه کټ کټ وخنډل:

- خو تاسې په اغه وضعيت کې نه يې. کوم سترملا چې محکمه کې دوسيه ولري پاچا نشي لري کولی.

دده سترگې تېغې تېغې راووتلې. الله يار شاه په آرامه سر وخوځاوه:

- ته د اوله د کمال شاه په طرف وې.

د سترملا رنگ سور واوښت. موسکې شو:

- زه د دين خدمت کوم. په دې کار نلرم چې څوک پاچا دی. نو د چا خبره چې غل نه يې د پاچا نه مه وپرېږه.

الله يار شاه غږ کړ:

- خوته ووپرېږه!

سترملا غلی شو. يوه شېبه يې پاچا ته کتل. شايې واړوله. خدای پاماني يې ونه کړه. قمر اقبال او ورور يې بېرته د

ميوند څنگ ته راغلل. دا ځل يې فلزي ميله راوړې وه. په ملا يې شپک ورکړ. د ميوند چيغه وختله. هغه پوه شو چې د

سترملا راتگ دده لپاره نه و. ژر يې د سراساره وکړه چې وايم. قمر اقبال ورباندې راکوږ شو. ميوند وويل:

- ما په خدای که ليدلي وي...

قمر اقبال بيا غابنونه وچيچل. ميوند ژر غبرگه کړه:

- خوزه اوس پوه شوم چې په کومه وتي دي.

قمر اقبال په قهر د ميلي بل شپک ورکړ. ورسره يې چيغه کړه:

- خو وايه کنه يارو! څه ته گوري؟

ميوند له درده چنگ شو. زگېروى يې وکړ. ويې ويل:

– دلته پټ تونل دی.

قمر اقبال اشاره وکړه چې مخته شه! د میوند بدن درد او سوی کاوه. پښو یې زور نه اخیست. د مخ وینې یې په تشناب کې پاکې کړې. اول منزل ته کېوت. په تنگ دهلېز کې تاو شو. ترزینې لاندې یې یو ټکی کېکاره. کړس شو. د دېوال تخته یې په ټول زور تېل وهله. لکه درنده دروازې له غنګس سره خلاصه شوه. په تنګه زینه تا کاوی. ته کېوت. په تختو پوښل شوې وړه کوټه وه. وړاندې لار. له دېواله شکېدلې تختې یې تر پښو لاندې وکړېدلې. نیمکښه فلزي دروازې یې تر پایه خلاصه کړه. تونل ښکاره شو. دننه رڼا وه. قمر اقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. دواړه تونل ته ننوتل. شپبه پس بېرته راغلل. په امر و تیني ژبه یې څه وویل. میوند غږ کړ:

– ما خوشې که! منې زه یې پیدا کوم.

قمر اقبال له ورور سره تر مشورې وروسته میوند له غوږه و نیو:

– پیدا کوي به یې! که دې لېرورانی وکه، اغه د یقه به بلې دونیا کې یې.

میوند د غوږ له درده غاړه جګه نیولې وه. ماسپښین کور ته راغی. هندارې ته یې کمیس ووېست. ټول بدن یې تغمې تغمې و. لکه لټ سپرې چې رسامي کړې وي. د درد گولۍ یې وخوړه، سملاست.

سبا په بازار کې زیاتره د کانونه خلاص او د خلکو شور و. خو میوند پکې د خپل زړه درزا سمه اورېدله. هرې خواته یې

په شاهزادګۍ پسې کتل. د هر چا خبرو ته یې غوږ اېښود. د چایخانې پر تخت پینځه کسه ناست و. د غټې شملې

سپرې له جګ غږېدو سره لاسونه و اړول. میوند پښه و نیوله. د سپرې پام شو. خبرو ته یې په لاجګ غږ دوام ورکړ:

– لالا دې جار شم! ناریا لین کې اینسانیت دی هو. څوک په چا کار نلري نه. دلته خو کور درته ادې و ابا بلا شي، بهر

پردي. دا خو څه، خپلوي بل غم دی. اله د ماما زوی پیدا شوی. اله کا کا مریض دی. که لار نشي خفه کېږي. خپل کار

دې پاتې وي. نورو ته منډې وهه! ښه دا وطن به څنګه جوړ شي؟

هغه سترګه ووهله:

– الله بې غمه چکړې دي! نه ادې و ابا شته، نه ماما و کا کا.

له لېرې د ډزو غږ اورېدل کېده. د تورکي ځوان خوله د شمله ور کیسو ته وازه وه. ویې پوښتل:

– امر صیب! همکاران دې هرکله یادوي. وایي امر صیب الله څه کار کوي؟

- لالادې جارشم! وایه پاچا دی پاچا، هو. که کار کوم که نه کندو نه تشپري.
ملگرو یې کتکت و خندل. ده ادامه ورکړه:
- البته د لاس کار نشته نه. ماشینونه دي. جامې نه خیرنېري. او کارونه ډیپېر دي. دولت درته زاری کوي. مورېتول
وظیفې لرو. یوبل ایله د شپې وینو.
پوخ سرې په سرېمو کې وپشېد. ویې ویل:
- نوتا خو دلته خورو وژله چې ولې یوازې دوکان ته تلې وې. البته دې بنځه او لونیې تر بېگا خوشې کړي دي.
د شمله ورا امر صاحب په خپره کې ناراحتی و برېښېده. میوند ته یې د سترگو ترکونجو وکتل. سريې نېغ کړ:
- دا! لالادې هرچېرته غیرتی دی هو. اول مې حای وکوت. زیاتره بنځې وې. بیا مې د کار ایجازه ورکړه.
میوند ته یې خبرې جالبې نه وې. ترې و خوځېد. د ډزو غږ ته یې پام شو. چورت یوړ «کمال شاه به د مخالفینو مشر نه
وي؟ هو کنه. د مقدسپالو د بنمن به نو شوک وي؟» لاره یې بدله کړه. د نایي دکان ته ننوت. د ماشوم نیم سر ماشین
شوی او نیم بیرو. وچ هډور نایي په موبایل کې نصیحتونه کول. ده ته یې لاس اوږد کړ. میوند وویل:
- ای سلطان! آفرین ولا! ددې الک و پښتان دې څنگه بڼه په نوي ستایل جوړ کړي. رخصت یې که نو!
هلک کلک مخالفت وکړ. دوئ پخ وهل. میوند د سلطان په غوږ کې وپسېد:
- ما ویلې په مخالفینو کې اشنا نلرې؟ یو کار مې دی. منې ډېر ضرور دی.
سلطان بیا موبایل سترگو ته جگ کړ. ویې ویل:
- خیر دې وي، ته ودرې د مسلم پاچا نه پوښتنه وکمه.
ماشوم سوړ اسویلی وکړ. تېلفون رخ شو. د تورکي مسلم پاچا په بڼی لاس کې بیاتي وه. په لوړ غږ یې خبرې کولې:
- ولې نه. رازق دی کنه. سرو نه یې جوړوي.
- بڼه؟ بلا دی بلا. د دوئ سره یې ام تار غغلولی؟ نوې شمېره یې نه لري؟ پخوانی کار نه کوي.
- زه یې پیدا کوم، بېرته زنگ و همه.
- خیر دې وي.

ټلېفون بند شو. میوند کړې ته ودرېد. د باندې پلې کسان د نورو موټرو مخ ته زړور تېرېدل. مگر له مقدسپالو وپرېدل. دده شنې سترگې په یو سړي ولگېدې. شایې وه. سړې بخنې جامې او پیک داره خوله یې لرله. موچي یې بوټان رنگول. آشنا برېښېده. سلطان د ماشوم کار خلاص کړ. دده څنگ ته راغی. په اوږه یې لاس کېښود:

— انډیواله! نور څنگه یې؟

— منې لکه لس موټره چې راباندې تېر شوي وي.

— پوپېرم. د مور مرگ سخت دی.

میوند یې سترگو ته کتل. د وهل خورلویې ونه ویل. بل مشتري دکان ته ننوت. سمدلاسه په چوکۍ کېناست. په

هنداره کې یې په پیت پکې او لکۍ دارو برېتونو لاس کش کړ. غږ یې کړ:

— خلیفه! رآخه کنه مړه!

سلطان د هغه په وېښتانو برمنځ ووېله. ویې پوښتل:

— مامور صیب! نن دې مېله کړې. وظیفې ته نه یې تلې؟

مامور کټ کټ وخنډل. سړیې وښوراوه. لکه کومه په زړه پورې صحنه چې یې لیدلې وي. ویې ویل:

— تلې ومه. کار نه و. یو رئیس یې رالېږلی. له خندا یې ووژلو.

— خیر دې وي، ولې؟

— سم سوډر دی. مکتوب ته مرتوب وایي، مکتب ته مرتب.

هغه له خندا چپه چپه واوښت. سلطان یې د وېښتانو کمول پیل کړل. زنگ راغی. مسلم پاچا و. میوند ترې د رازق

شمېره واخېستله، ووت. له کور څخه یې زنگ وواژه. تر روغې وروسته یې وپوښتل:

— ما ویلې دا د مخالفینو مشر به کمال شاه وي. کنه؟

له هغې خوا د چاغ رازق نری غږ راغی:

— نه نه، شیخ کلام نومېږي ورور. پخوا مقدسپالو کې و. چې اغوی کامیابه شوه، ده تې لاره بېله کړه. په چوکۍ به سره

وران شوي وي نو. ای! ته خو ماڼۍ کې وې. تاته مالومېږي. دا څه روان دي ورور؟

— منې زه ام نه پوپېرم.

میوند په دغو خبرو چورت نه واهه. یوه شېبه یې هم د مور بې روحه خېره نه هېرېدله. بیا وریاد شول چې شاهزادگی. هغه د خلکو په مخ کې رتېي. ساه اخیستل یې تېز او بدن یې تود شو. لکه نغري ته چې یې نیولی وي. په بنویه وېنستانو یې لاس د خټ زخم ته تېر کړ. غابونه یې وچپچل «تاته به زه اصیل او کم اصل و بنیم» خو شاهزادگی چېرته ده؟ پر چورت وهلو سربداله کړی و. بالاخره هاغه ورغ وریاده شوه چې دواړه د بناړ په چکرو تې و و. هغې درې پټ ځایونه وښودل. کمال شاه د مبادا لپاره جوړ کړي و و. دده سترگې تېرې شوې. سمدلاسه له کوره ووت. پر سرک خلک جنگ ته راغونډ و و. څلورو ځوانانو خپل پیت خټی ترې و و. ویل زموږ درمند یې سوزولی دی. هغه هم کم نه و. په یوازې ځان یې حملې کولې. خلکو بېل کړل. خو پیت خټی نه ټینګېده. میوند ترې روان شو. له لېرې یې د سور بنخو جامو سپری بیا ولید. د ونې لاندې له غوټ کس سره ولاړ و. دده په لیدو دواړه تازه شول. دا ځل یې وپېژندل. د قمر اقبال کسان و و. دی ټکسي ته و خوت. تر شاتنی بنیښې یې وکتل. هغوی هم موټر ته ننوتل. ده ټکسيوان ته پیسې و نیولې:

— هه، دا واخله! هرچېرې چې مې وویلې کېو څمه تېز به درېرې. او تېز به حرکت کوي!

پیسې ډېرې وې. ټکسيوان په جیب و منډلې. د پیشو غونډې په گرد مخ کې وره پزه او وره خوله یې و خوځېدله:

— خیریت خو دی کنه؟

— منې دوه څارگر راپسې دي.

د ټکسيوان په خېره کې وار خطايي و برېښېده. میوند سترگې برکې کړې:

— څه کنه! مرگ غواړې؟

ټکسي تېزه روانه شوه. میوند تر شاتنی بنیښې کتل. په یو ځای کې د څارگر و مخه بل موټر بنده کړه. ده ټکسيوان ته

د برقي سامان د مغازې د کونج سرک وښود. هغه تېز شترنگ و څرخاوه. ده غږ کړ:

— ودروه!

د بریکونو چیوس شو. میوند د برگر و د عرفې شاته ودرېد. څارگر تېر شول. دی بلې ټکسي ته و خوت. د کمال شاه

هاغه پټنځي ته لاړ چې تر نورو نژدې و. د شاهزادگی خبره وریاده شوه «ددغه لوی مارکېټ لاندې تاکاوي ده. یوازې

زموږ کورنۍ خبره ده» دی د مارکېټ شاوخوا وگرځېد. په پای کې ننوت. د کورې وېنستانو ځوان څخه یې وپوښتل:

— دلته تاکاوی نشته؟

هلک په شک وکتل:

- څه يې کوي؟

- منې په کرايه يې نيسم.

حوان تازه شو:

- شته، شته. ته ودرېره مشر ته غږ کمه.

شېبه پس پوخ سرې راغی. سپين پيکي ته يې څنډه ورکړ. د تلوېزيون پټيو ته يې گوته ونيوله:

- ددې شاته د تاکاوی زينه ده.

هغه په خپلو کسانو امر وکړ چې د زینې سرتش کړي. دواړه لاندې کېوتل. لوی حای و. د مارکېټ مال يوازې وړه څنډه

نيولې وه. مشر تشرېحات ورکول. خو ميوند هرې خواته سترگې گرځولې. هلته نه کوټه وه، نه د بلې تاکاوی نښه.

کانکرېټي دېوالونه يې په سوک وډبول چې شايې تشه ده که نه. مشر موسکي شو:

- غم مکوه! پاخه دي.

دواړو کټ کټ وځنډل. پاس وختل. له مارکېټ څخه ووتل. هاغې دروازې ته ورغلل چې تاکاوی ته مخامخ جوړه

شوې وه. مشر سپين پيکي ته څنډه ورکړ. په دروازه يې لاس کېښود:

- داده! لاره به درته تشه کو. مال پې وړه راوړه! د ساتلو نه يې ام خلاص يې! چوکيدار تيار شته.

ميوند وپوښتل:

- تاکاوی خو دوه دروازې لري کنه؟ ما شاته کوڅې کې امداسې بله وليدله.

د مشر وروځې بره کش شوې. ويې ويل:

- پام پام! د مارکېټ اول اينجينر ام خبر نه و چې البته خطرناکه پېريان دي. بې غمه يې دروازه جوړه کړه. خو پيريانو د

ټولو کارگرو سره وواژه. بل اينجينر چې راغی د دروازې شاته يې دېوال وواهه. لاره بنده شوه. که دې پام شوی وي

اغې کوڅې ته نه چا دروازه وپستلې، نه کړکی.

ميوند چورتې شو «اغه تاکاوی نو چېرته ده چې سازادگی ويل؟» په بنويه وپښتانو يې لاس د خټ زخم ته تېر کړ. د

مارکېټ د مشر غږ يې پام واپاره:

- وپرېږه مه! دا پيريان د كوڅې نه بهر په چا كار نلري.

ميوند سرو خوځاوه. د تگ په مهال يې وويل:

- منې زما خو تا كاوى. خوبنه شوه. خپلو شريكانو سره به مشوره وكم.

مشرورپسې غږ كړ:

- په كړيه كې درسره نوره ام گوزاره كوو.

ميوند د تمځي په اوږدې چوكۍ ناست و. چورت يې واهه «بله چاره نشته. توكل په خداى! شاتنى. دروازه گورم»

څنگ ته عينكي سپينږيري د كتاب سريزه لوستله. ده په ټكسي پسې سترگې گرځولې. هاغه پيت خټې ځوان يې وليد

چې مخكې تر بورانو د درمند په سوزلو ملا متوه. دوه نري ځوانان ورته برگ برگ كېدل. پيت خټې تر دواړو غټ او

غبرگ و. يو تن په غاړه كې نښسكي وركړل. پيت خټې وچونگېد:

- قصدن خو دې په پښه نه يمه ختلى. پام مې نه و.

شاته شاته روان و چې ځان وباسي. ميوند له پخ وهلو سره وبنگېد «توبه» څنگ ته سپينږيري سترگې له كتابه جگې

كړې. ده ته ځير شو. ميوند پيت خټې ته گوته ونيوله:

- يره تره دا الك ندى، مخكې يې په څلورو تر بورانو حملې كولې. هريو لكه ديو. دلته له دغو چينچيلغيانو وپرېږي.

سپينږيري د عينكو له پاسه پيت خټې ته وكتل. سريې وڅنډه:

- زموږ بدبختي امداده ځوانه. خپلو ته زمريان يو، پردو ته پسونه. نور خلك برعكس وي.

ميوند ورغى. پيت خټې يې د هلكانو له شره وژغوره. شېبه پس يې د وچ هډور سلطان په مرسته يو غل پيدا كړ. لنډكى

ځوان و. له غټې ږيرې او سپين پټكي سره پوخ مولوي بنكارېده. ميوند پيسې ووستلې چې كيليانې ورڅخه امانت

واخلي. غل موسكى شو. وپسېد:

- اى انډيواله! كه ښه شوړه وي ما ام بوځه!

ميوند د خدا په دود په پزه كې وپشېد. ويې ويل:

- منې زما بل كار دى.

غل سر وڅنډه چې گواکې باوريې نه شي. د ماسټر کيلي په نامه د مختلفو اندازو درې کيليانې يې ورکړې. ويې ويل چې هره يوه د خپلې اندازې په قلف تناسبې په خپله ځان عياروي. سلطان غبرکې:

- خير دې وي.

غل د ميوند لاس ونيو:

- اي! مکوه گوره! زه دې په کار پر مه.

ده کړې وکتلې. ترې روان شو.

مانبام په سرک يونيم موټر تېرېده. ميوند څادر په سر کړ. د مارکېټ د شاتنگې کوچې ته ننوت. دوو موټر سايکل سپرو وليد. بريک ته يې پښه واچوله. غلي غلي کوچې ته نژدې کېدل. شمال چيوه هار کاوه. د ميوند زړه له ډاره درزېده. سترگې يې بې واره تاوېدلې. په احتياط يې قدم اخېست. په لږ زېدونکو لاسو يې ماسټر کيلي په قلف نښاسله. کړس خلاص شو. دننه لويه زينه وه. په زړه کې يې وويل «هه، منې په پېريانو خلک وپروي. اينجينر او کارگر د راز ساتلو قرباني شوي دي» موټر سايکل سپرو کوچې ته وکتل. تشه وه. شاته يې منډه واخېستله:

- په ذالجلال چې امد ا پيري و.

ميوند په تاكاوې کې وگرځېد. هر ډول سهولتونه يې لرل. د ناستې او ملاستې کوټې، تشناب، پخلنځي، لوبني، د خوړو ذخيره. خوڅوک نه و. په سالون کې يې اوږه په نل ولگېدله. هغه له چته څرېده. په خوله کې يې گرده بښينه وه. پوه شو چې د څار دوربين دی. سترگه يې ور برابره کړه. تشه کوڅه يې وليدله. شمال پکې کاغذ ځغلاوه. له تاكاوې څخه بېرته ووت. نيت يې وکړ چې کيليانې د څه وخت لپاره وساتي، خودوه نور پټنځي هم وگوري.

په سبا يې دکان خلاص کړ. دباندي د قمر اقبال د خاصو کسانو موټر ودرېد. ده ته يې تروې تروې وکتلې. پروني په قهرو و. ميوند ته خندا ورغله. د لويې هندارې د پاسه په دېوال کې تلوېزون لگېدلی و. ده په رېموت چالان کړ. هلته ملا صاحب په ترنم کې وويل:

- چې الله ورله په قارشي نومو بايل بښځې له ورکي اينټرنېټ پکې چالان کې عياشيو باندي يې سرکي

ورونو! دانهټ چې ورله وايي، دا دسې شی دی چې ايکي يو هدف لري. فساد خورول. خلک د الله د لارې اړول. بله دا چې فساد د بنځو د آزادۍ نه پيدا کېږي. شوکر دلته بنځې نه موبایل لري، نه آزادي. دا په اصل کې د يو مسلمان کومک دی د خپلو تورسرو سره. ځکه چې دا غوښتلی د اخځرت گټه پکې ده.

د ملا د خبرو په منع کې وياند دمه واخېستله. په دمه کې دولت له خلکو څخه د کمال شاه د کورنۍ په پيدا کولو کې مرسته غوښتله. هاغه چاته يې د سختې سزا گواښ کاوه چې په پټېدو کې ورسره مرسته وکړي. ميوند له سوډاسويلي سره تلوېزون بند کړ. سترگې يې تر سرک هاخوا د دويم منزل په کړکۍ کې په سپينې تختې ولگېدلې. ښه ځير شو. د هلک په لاس کې کاغذ و. د تېلفون شمېره پکې غټه ښکارېدلې. مخامخ نجلۍ په کتابچه کې وليکله. ژر پناه شوه. ميوند موسکې شو. شاهزادگۍ يې سترگو ته ودرېدله. نوکره به يې بازار ته ولېږله. خپله به يې له کورني تېلفون څخه ده ته زنگ ووايه. په ساعتونو به غږېدلې. دواړه د يو بل په مجلس نه مړېدل. کله به چې نوکرې دروازه وټکوله هغې به وويل «غمازه راغله. د خدای پامان» پخوانيو يادونو يې سينه توده کړه. د دورازې گڼ شو. د ميوند زړه ورپرېدې. دا شپوه گل دکان ته راغی. له خدا شين و. ميوند يې په غږ کې کلک ونيو. ويې ويل:

— ای خانه! ستا د خوبې شې مې راوړي.

هغه وپوښې کارتن له کڅوړې وپېست. پر تګو سرو توتانو د کنگل ټوټې پرته وې. ميوند له خدا شين شو:

— واه واه! د کومه دې کړل؟

— د همکار د باغ دې. ښه ډېر مې بچيو ته ام راوړل. خوره! چې تاوده شي خوند يې ځي.

ميوند څو توتان خولې ته واچول. دومره تازه او خواږه وو چې په موټي يې خوړل پيل کړل. شپوه گل کټ کټ وخنډل:

— پام کوه! په ستوني کې دې بند نشي.

ميوند په يوه شېبه کې کارتن تش کړ. شپوه گل د شپو مېو بوتل وپېست:

— دا هم امغسې يڅې دي.

دده سترگې بيا له خوشحالي وازې شوې. بوتل يې پر سر واړاوه. په پای کې يې وويل:

— منې په دا ټول کال امدا په خوراک ايساب که.

— د چا سره يې چې خوار يې؟ ای خانه! خوشاله شوم چې کار دې پيل که! مقدسپال خودې نه ځوروي؟

میوند نه غوښتل چې هغه په خپلوانجو کې ښکېل کړي. سړیې وڅڼده:

– ماسره څه کار لري؟ زه خود کمال شاه دوښمن یم.

– څه امدا به دې په خیره وه. رښتیا، سرتاجې درته ویلي چې کمال شاه چېرته دی؟

– نه. اغه څه خبره ده؟

– پروڼ مې ولیدله. ماته شک پیدا شو.

د میوند سړي تنگ او د سا اڅپستل سخت شول. شپوه گل چې ووت، ده سمدلاسه زنگ وواهه. ویې پوښتل:

– اشرفه روکی! سرتاجه خور شته؟

– نه، څه دې ویل؟

– لږ کار مې ورسره دی. ښه څه، ما ویلي د کمال شاه نه به خبر نلری؟

– دغه حال دی. ته وایې زموږ پلار بلې دنیا ته ام تېلفون کولی شي؟

هغه کړس کړس وڅڼدل. خود میوند د مخ یو رگ هم ونه خوځېد. بیا یې وپوښتل:

– سرتاجه چېرته ده؟

– نه پوښم، نه وایې. گوره کنه! او ته په قارېږې چې څه ورته مه وایه!

– ښه څه، چې راغله ماته دې زنگ ووهي!

دا مهال سرتاجه په موټر کې وه. سترگې یې بې واره تاوېدلې. نری پزه یې په گوتو کې کارېله. موټروان ته یې کړ:

– امدلته ودرره! خدای شته زه لږ څڼد کومه.

هغه د مستري خانو مخ ته روانه وه. د باغ د لوی او جگ دېوال تر څنګ په فرعي سرک تاوه شوه. سمدلاسه یې مخې ته

د زړو او خیرنو جامو ماشوم ودرېد. لاس یې د سوال لپاره اوږد کړ. وپسېد:

– ترورې! پټ پولیس دي.

سرتاجه لا وارخطا شوه. د باغ د دروازي په سر زړې لوحې ته یې وکتل «شیشکباغ». ویې پوښتل:

– دننه شیشکباغ کې؟

– نه، دغه گوره!

سړي د باغ په کونج کې سگرېټ څکول. داسې يې ښودله چې چاته منتظر دی. ددوئ خواته ځير شو. سرتاجې ژر حرکت وکړ. د هغه ترڅنګ تېره شوه. د عمومي سرک په غاړه په پلې لار روانه وه. د باغ د دېوال په پای کې بل تن شا لگولې وه. په موبایل کې يې کوم شی لټوه. دريم تن وړاندې د لوی پله کتارې ته تکیه کړې وه. د سرتاجې ټول بدن رېږدېده. نړۍ پزه يې د حجاب د پاسه په گوتو کې کارېله. په خپل بکس کې يې خوشې خوشې لاس وواهه. يو دم بېرته وگرځېدله، چې گواکې کوم شی رانه پاتې دی. کله چې سوا لگر ماشوم بيا لاس اوږد کړ، هغې پيسې ورکړې. د مننې په دود يې غټې اوږدې سترګې کې کارېلې.

دا ورځ هم ميوند په دکان کې تر غرمې کار وکړ. وروسته يې ماسټر کيليانې واخېستلې، ووت. دا ځل د څارگر و د تېر اېستلو لپاره بس ته وخت. د هغوی موټر ورپسې شو. ميوند په تمځي کې کېوت. يو دم په تنګه کوڅه و تنبټېد. شېبه پس دوه منزله ودانۍ ته ودرېد. په سړيې غټ لېکل شوي وو «شاهي مکتب» جگ دېوال ترې راڅرخېد. گرد چارپېر يې کوڅه وه. کورونه، زيارت او مارکېټ يې له مکتب څخه بېلول. دی په کوڅه کې تاو شو. مکتب ته نه بله دروازه وه، نه کړکۍ. د نلونو د چک کولو په پلمه ورننوت. يو اچپراسي ورسره و. مگر د پټ ځای نښه يې ونه موندله. په مارکېټ او زيارت کې هم وگرځېد. مازيگر شو. له ځان سره يې وويل «ددې مکتب لاندې خودی. خو لاره يې چېرته ده؟ څه، د شپې به مکتب ښه وگورم» سترې ستومانه د زيارت په وړو کې انگړ کې کېناست. يو تن له ښځې سره مقبرې ته ننوت. په کاغذ کې پېچلي خواږه يې په تاقچه کې کېښودل. شېبه پس بېرته ووت. ميوند سر ځوړند ونيو چې ښځې ته ونه گوري. سړي غږ کړ:

— ای!

ميوند په زړه کې وويل «څه بې ادبه دی. ای څه مانا؟ نه ای وروره، نه ای ځوانه» سړيې جگ کړ. سړي وپوښتل:

— ته دلته څه کوې؟

ده بيا له ځان سره وويل «پردي ته سړی تاسې وايي. چې کېني ځان ورته اصیل ښکاري نور کم اصل. خبرو ته يې گوره!» ځواب يې ورکړ:

— زيارت ته راغلی يم.

– اغه ډوډی ونه خورې! ملنگ کړی ورغ پت وي. د شپې پيدا شي. ډوډی و خوري. زیارت پاک کي. بېرته پت شي. که څوک دلته وي اغه نه راوځي. او سړی د خدای په لوی عذاب اخته کېږي.

میوند ته د پیریانو د کوڅې دروغ وریاد شول «لکه چې خبره په امدغه زیارت کې ده» سړیې و خوځاوه:

– سمه ده بناغلیه. نه یې خورم.

هغوی لارل. ده ورپسې دروازه بنده کړه. زیارت یې کونج په کونج وکوت. په پای کې یې قبر ته پام شو. تر معمولي اندازې اوږد او سورور برېښېده. شین بخملي توکریې ورڅخه کش کړ. قبر د لرگي پوښ درلود. ده یې د جگولو کوشش وکړ. کلک و. په منځه ملا کې یې په لنډو درز درلود. چپوراست پکې ښکارېده. د قبر شاوخوا یې ولټوله. د قلف په شان سوری یې وموند. کیلي یې نښتله. له کرس سره لرگین پوښ یوه ګوته پورته شو. ده پوره جگ کړ. دننه زینه وه. ور کېوت. څراغونه په خپل سرروښانه شول. دی وډار شو «د ملنگ خبره رښتیا ده څه بلا» په تونل کې یې د مکتب په لور په احتیاط قدمونه واخستل. هلته یې هم مکمل کور وموند. د لوی مار کېت د تاکاوی غونډې سهولتونه یې لرل. نه ملنگ و، نه د کمال شاه کورنی.

سهار د کان ته روان و. آسمان غورېده. شمال د باران څاڅکي ترچترې لاندې په مخ ویشتل. نن یې د کمال شاه وروستي پټنځي د کتلو هوډ درلود. زړه یې ناآرامه و. که شاهزادګی ومومي څه ورسره وکړي؟ او که هغه هلته نه وي بیا به یې چېرته لټوي؟ اوږد مخي څارګریې نابیره لاره بنده کړه. او به یې له وښتانو پر مخ بهېدلې. خو هغه سترګه هم نه رپوله. میوند ته یې کلکه سپېره ورکړه. چترې شمال یوړه. د شهادت ګوته یې وڅنډله:

– بیا پت نشې!

دده ماغزه وڅوټېدل. د حملې لپاره ښغ شو. خو باران یې تپ و وپست. جنگ ګټه نه لرله. یوازې یې ځان ژوبلاوه. غلی دکان ته ننوت. په اورښت کې مشتریان نه وو. څابښت شو. وچ مخی ځوان لوند خيشت راغی. په ولاړو یې وویل:

– ای! وټره دوکان! د یوسفزو د قومي مشر خیرات دی. پخلی وکه!

ځوان بېرته ووت. په ده یې امر بد ولګېد. خودا ښه موقع وه چې د خلکو ترمنځ له آوازو خبر شي. له خدایه یې غوښتل د شاهزادګی په اړه کومه ښه ومومي. دکان یې قلف کړ. دواړه څارګری په موټر کې سره وښورېدل. دی یې ترڅنګ تېر

شو. په لويې مغازې نوت. خارگرو دروازي ته كتل. هغه خنډ وکړ. گردمخې پسې ورغی. میوند نه و. مغازې شاته بل سرک ته هم لاره لرله. گردمخې له قهره خپل ورون ته سپره ورکړه.

د قومي مشر اته منزله کور په لس جریبه ځمکه کې و. د مېلمستون دوه منزله ودانۍ یې ځان ته لار لرله. دولسو پخلیگرو په تالار ډوله پخلنځي کې دیگونه باندې کړل. غلي بنگېدل چې گواکې قومي مشر دولت وژلی، او اته بنځې ترې پاتې دي. غرمه زرگونه کسان خیرات ته راغلل. یوه ډله ځوانان هرکلي ته ولاړو و. سوالگريې دننه نه پرېښودل. هغوی ته یې پاتې شوني او د ډېگ د بیخ سوزېدلې وریجې په کوڅه کې کېښودلې. میوند د هر چا خبرو ته غوږ نیوه. هېچا د شاهزادګۍ او کمال شاه په باب څه ونه ویل. هغه په کوڅه کې روان و. تر باران وروسته د ماسپښین لمر خور لگېد. چورت یې واهه «خارگر به بیا راته په قاروي» دکان ته له تگ څخه تېر شو. د کور لاریې ونیوله. له رسېدو سره سم هغوی له کونجه راووتل. دی یې لاس تړلی ماڼۍ ته بوت. په کوټه کې یې تر پښې وځړاوه. خلک ورته سرچپه بنکارېدل. زړه یې خولې ته راته. قمر اقبال لښتې ملاته ورواړولې. د میوند چيغې وختلې. ویې ویل:

— خو گرځم ورپسې کنه. نور څه وکم؟

قمر اقبال سپېره ورکړه. د میوند په سترگو کې پل شو. په کوټه کې یې سرچپه ټال وخور. قمر اقبال غږ کړ:

— ته د سړي زوی نه یې نویارو. زما کسانو نه پټېږي.

— تاخونه وو ویلي چې ځان سره یې گرځوه. منې اوس مې د شاهزادګۍ پل موندلی دی.

— چېرته ده؟

— دیو کور تا کاوی کې اوسي.

— چېرته، چېرته؟

— زه امدای پیدا کوم کنه.

قمر اقبال بیا لښتې ورواړولې. د میوند زخمونو بې اندازه سوی کاوه. ورو ورو یې د زړه تښتېدل شروع شول. کله چې

یې کوز کړ، ځمکه یې نه احساسوله. لکه په سکروټو چې پروت وي. قمر اقبال وویل:

— بیا دروغونه وایې!

میوند مخ ورواړاوه:

- منې چې دروغ ندي.

- ښه مالومه به شي. نور به دوى درسره گرځي.

ميوند ژر ژر سر و خوځاوه. قمر اقبال ووت. ده د پاڅېدو هڅه وكړه. پښې يې شخړې وې. ټول ځان يې سوزېده. كچل كچل روان شو. څارگر ورپسې په موټر كې ورو ورو تلل. دى په درملتون ننوت. هغوى هم ورغلل. ده دوا واخېستله. اوږدمخې ته يې د پيسو د وركولو وويل. څو هغه اعتراض كاوه دى وتى و. اوږدمخې پيسې وركړې. له قهره يې غاښونه چيچل. ميوند تر څلورو كوڅو وروسته رستوران ته ننوت. اوږدمخې وپوښتل:

- دلته څه كوي؟

ميوند زېږمخ وړاندې كړ:

- ستا وظيفه ده چې ماسره وگرځې. نه چې پوښتنې وكړې.

يو گيلاس تودې شيدې يې ځان ته او يو يو گيلاس د ميوو او به يې دواړو ته فرمايش وركړ. له شيدو سره يې دوا وخورله. هغوى د مېوو او به په سرواړولې. اوږدمخې غږ كړ:

- دا وارد پيسو نه تښتېدلى نشي.

د ميوند پام خپل بدن ته و. دوا ورو ورو اغېز كوله. غلى يې د پيسو بڼول په لستونې ننوېست. كله چې د رستوران د خاوند مخې ته ودرېدل ويې ويل:

- ورکه انډيواله! ماسره يوه روپۍ نشته.

د سړي اوږدمخ تګ سور و اوښت. دده جېبونه يې تلاشي كړل. د رستوران خاوند په غټو غټو كتل. اوږدمخى مجبور شو چې پيسې وركړي. دباندي يې ميوند له ستوني ونيو:

- اى احمقه! نور دسې ونكې! وژنم دې.

ميوند غلى و. كله چې يې ستونى پرېښود. ده وويل:

- ماښام دى. ما كورته ورسوى!

څارگر ترې په خندا لاپل. دی په ټکسي کې کورته راغی. د څارگر موټر یې د دروازې مخ ته ولاړو. هغوی موسکي موسکي کېدل. سبا سهار یې د بدن سوخت لایات شوی و. خو د گرځېدو قوت یې په ځان کې لیده. خوشې خوشې یې په پارکونو او سرکونو کې وخت تېراوه. گرد مخي څارگر وپوښتل:

- ته څه کوي؟

- منې شازادگی لټوم.

- دلته؟

- چېرته یې ولټوم؟

گرد مخي سوړ اسویلی وکړ. میوند بیا و خوځېد. غرمه واوښتله. سیوري ورو ورو اوږدېدل. خو میوند گرځېدلو ته دوام ورکاوه. اوږد مخي له مټې ونيو:

- موره ووی خورو.

- منې زه ام وږی یم.

- بلا مې درپسې! زه درته ووی نه اخلمه.

- خپل دوکان ته به لاړ شم.

هغوی یو بل ته په خپله ژبه څه وویل. وروسته گرد مخی ورو گرځېد:

- څه لاړ شه! موره درځو. که نه وې د سر نه دې ځوړندوو.

میوند د هغوی په نیت کې هېڅ شک نه درلود. نوریې په ځان کې د گرځېدو زور هم نه لید. په دکان کې اوږد و غځېد.

اشرف ته یې زنگ وواځه. هغه په کمپیوټر کې څه لیکل. د دفتر مخ ته یې خلک په بې پایه لیکه کې خپل وارته ولاړ

وو. یو پکې هاغه ماشوم و چې سرتاجه یې د شیشکباغ څنگ ته له پټو پولیسو خبره کړه. د پلار لاس یې نیولی و. د

سړي په خیرنې او بې شیمې څېرې کې د ژوند د دروند پټې پټه لگېدله. اشرف شمېره وکتله. تېلفون یې ولاړې

سرتاجې ته ورکړ. بېرته په کمپیوټر کې لگیا شو. میوند وپوښتل:

- منې تراوسه ستا زنگ ته منتظروم.

د سرتاجې غټې اوږدې سترگې بې واره تاوېدلې. ژړیې وویل:

- وی و بښه! خدای شته بېخي مې د یاده ووتل. نه نه، داغوی نه خبره نه یمه.

- رښتیا وایې؟

- نو دروغ وایمه؟

میوند تلهفون بند کړ. په اړخ و اوښت. هلو کویې درد و کړ. زگېروی یې و خوت. هلته سرتاجه چورت یوړه. نری پزه یې په گوتو کېکارله. اشرف سترگې ورپورته کړې:

- لکه چې ستا په خبره یې ام باور ونکه.

- امداسې ښکاري.

- دغه حال دی. ای بیو! کار مې پیدا که. چوکیداري ده.

سرتاجه تازه شوه. کاغذونه یې ورڅخه کش کړل. تېزه ووتله. د سوالگر ماشوم پلار ته یې و نیول:

- کاکا! هه، واخله! چوکیداري ده.

سړي په ډکو سترگو دعا وکړه. ماشوم یو دم سرتاجې ته غاړې واچوله. هغې هم په غېږ کې کلک کړ.

مازیگر میوند د ښار په نقشه کې د پاچا وروستی پتهنځی کوت. شپوه گل په بیړه ننوت. پرته له سلامه یې وویل:

- خبره نسکوره ده خانه. فاجعه ده.

هغه په چوکۍ ځان خوشې کړ. چوکۍ شاته په دېوال ولگېدله. میوند په وازو سترگو کتل. شپوه گل غبرگه کړه:

- ما د هوانه ولیدل. د طلاوو او الماسو کارخانې بندې ندي. کار کوي. ښه په درز کې.

- ښه ده کنه. زموږ حکومت خو په امدغو چلېږي. نور څه لرو؟ منې کاغذ او قلم ام د بل ستوري نه راوړو.

شپوه گل په پښو ودرېد:

- څه ښه ده؟ زموږ خلک یې شړلي. خبر یې څوک پکې کار کوي؟ امروتینیان.

- بلا ورپسې! کپنه سردې بېردی چې جوړېې کم!

هغه له کپناستو سره وویل:

- پوېږې طلا او الماس چېرته ځي؟ امروتین ته.

میوند و خندل. د ملگري په اوږه یې پیشبند واچاوه. شپوه گل لا سور و اوښت:

- ای ای خانه! دا ټوکې ندي. وطن اشغال شوی.
- میوند دباندې د څارګرو موټر ته وکتل. ملګري ته یې کړ:
- منې دا خو ماته په شاهي حصار کې مالومه شوه.
- اح وینې؟ دا به څنګه شي؟ وطن پرديو نیولی.
- نو څه؟ خو یو شی درته وایم. منې که خزانه رانه امروتین ته یوسي.
- خزانه په ټوپک وله! آزادي موهمه ده.
- چې موهمه ده مخالفین ورته شته کنه. د څه دپاره جنګېږي؟
- شپوه گل مخ بلي خواته وړاوه. د ژبې له سره یې چرک ووېست:
- نه کنه...
- څه شی نه کنه؟
- شپوه گل سر په دواړو لاسو ونيو. نژدې یې په بیاتي ګوته ژوبله شوې وه. میوند په څټ کې چوخ کړ:
- لېونی شوې؟ هی!
- ملګري یې ژوره سا واخېستله. پاڅېد. ویې ویل:
- ای خانه! زما او ستا اول ځل اشنایي دي په یاده ده؟
- داسې مې په یاده ده لکه دا اوس. په رستورانته کې چې راغلي.
- امغه. ما ویل چې ستا دلاري جګې چوکۍ ته ورسېږمه. خو اوس وایم هر څه نه تېر. د آزادی دپاره.
- او منې ماته داسې یې لکه ورور.
- شپوه گل سرو بنوراوه. د هغه لاس یې ونيو:
- هو کنه. زه د مخکې خبره کومه.
- هغه بېرته کېناست. میوند یې په وینستو کې ږمنځ ووهله. تېره زنه یې و خوځېدله:
- چې ورور مې ګڼې نو خبره مې ام ومنه! قرار دي په ځای کېنه!
- څنګه په ځای کېنه؟ وطن اشغال شوی دی.

د میوند ورته ماغزه و خو تپدل. چوکی یې تپل و هله. هغه و خر خېدله. ده و ویل:

— څه! واخله توپک! څه!

خارگرو ته یې لاس و نیو:

— اغه دي امر و تینیان. وله یې!

هغوی ته په کتو د شپوه گل وینه په ایشېدو راغله. تک سور و اوښت. لکه لیونی پاڅېد، بېرته کېناست. بیا پاڅېد.

میوند ورته اندېښمن شو. خبرې یې نرمې کړې:

— ته غور کېده! آزادي کلک هوډ، لویه سینه غواړي. هره سختي به زغمې! خوا اینسانیت به ساتي! بیا کامیا بېرې.

شپوه گل ورځیر شو. میوند سر و خو ځاوه:

— ته د وطن سره د زړه مینه لرې. دا مینه به سمه لاره درښيي. ته لږ صبر!

د مینې په یادولو یې شاهزادگی سترگو ته ودرېدله. څېره یې تروه شوه. د شپوه گل غږ له چورتونو و وپست:

— کېنه مړه! بیا دې گولی. نده خوړلې. مینه څنگه لار ښيي؟

— په مینه کې نفساني غوښتنې صفر شي کنه. بیا نو ښه او بد داسې روښانه وي لکه سپینه ورغ.

په زړه کې یې وویل «تولانت! دروغ ویل څو نه اسانه دي» خو د شپوه گل آرامېدو ته خوشحاله شو.

میوند د سهار څلور نیمې بجې وینس شو. د خارگرو موټر د کور مخ ته نه و. پلې و خوځېد. یو ساعت وروسته شیشکباغ

ته ورسېد. د شاهزادگی خبرې وریادې شوې «دلته باغوان نشته. نلونه لس ورځې پس خپله او به خوشې کوي. د سیند

پلو دروازه خلاصېږي» میوند په گڼو بوټو کې سیند ته ووت. پورې لوی ځنگل ښکارېده. دی په کونج کې چپ لاس ته

وگرځېد. د سیند په غاړه له لوڅو څخه د خوسا پاڼو بوی راته. لاسونه یې ورپرېدل. توما نچه یې و وپستله. سترگې

یې له لوڅو څخه نه اړولې. دروازي ته ورسېد. په ماسټر کیلي یې خلاصه کړه. چټک ننوت. د هوسایۍ سایې

واخېستله. ټول باغ په ناکاره بوټو پټ و. دی منع ته په نری لارې روان شو. هلته یې د شلو مترو په اندازه پوخ سرک

ولید. تر ځمکې یونیم متر جگ جوړ شوی و. وبنگېد «دا سرک د څه دپاره؟» په باغ کې وگرځېد. تر ونولاندې په دلی

دلی چار مغزو او خوسا انارو و خوت. په پای کې سترې ستومانه د سرک پر ژۍ کېناست. پښې یې وځړولې. چورت

یې واهه چې پتهځی نو چېرته دی. خپلۍ یې د جگو بوټو پر سرونو ولگېدلې. تپل یې وهل. لاندې په دېوال کې یې

فلزي تخته وليدله. د زنگ ضد رنگ يې درلود. تازه شو. ور کېوت. قلف يې واز کړ. برابرې کوټنۍ ته ننوت. په وینو لړلې وه. له ځان سره وبنگېد «خوشې خلک وېروي» دلته هم په دېوال کې فلزي تخته وه. په قلف يې کيلي نوېستله. تونل بنکاره شو. په څراغونو روښانه و. دی پکې لوی دهلېز ته ووت. غږ يې کړ:

— څوک شته؟

چا ځواب ورنه کړ. خو په فرش باندې د پښو پلونه بنکارېدل. چورتې شو چې اوسني دي که پخواني؟ د دهلېز په پای کې برقي منقل، مېز، ظرفشوی او د لوبو الماری وه. میوند منقل وکوت. گوته يې وسوزېدله. همدا شېبه ترې کار اخیستل شوی و. زړه يې لکه ډول درزیده. په ښویه وېښتانو يې لاس کش کړ. شنې سترگې يې په ډار شاته واړولې. په احتیاط سالون ته ننوت. د کوچونو شاته يې کمال شاه او ملکې وليدلې. له ډاره غونج ناست وو. خو شاهزادگۍ دېوال ته آرامه ولاړه وه. دهغې گرد سور کمیس هم د عامو ښځو و. د میوند ژامې ورپرېدلې. ورڅیز يې کړ. په یوې سپرې يې د ملکو څنگ ته واړه کړه. ښځې وسونگېدلې. میوند چیغه کړه:

— تازما مورکۍ ووژله. په اغې ته څونه گرانه وې، خبره يې؟

د شاهزادگۍ له خولې اخ نه خوت. ژر ژر يې سا اخیستله. بېرته په پښو ودرېدله. میوند بله حمله وکړه. هغه د کوټې د دروازې مخ ته واړه شوه. ده بیا چیغه کړه:

— زه به ملامت و م زه. اغې درته څه ويلې وو؟

شاهزادگۍ پاڅېدله. میوند ټول رپېده. چپ لاس يې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. په ښي لاس يې تومانچه راوېستله. بارکزی ملکه یو دم پښو ته ورپرېوتله. غومبرور مخ يې جگ کړ:

— زویه! خدای ته وگوره! اغه ملامته نده. ټوله گونا زمورده.

میوند چیغه کړه:

— زه ستا زوی نه یم. کم اصل د اصیلې ښځې زوی کېدی شي؟ آ؟

د ملکې گرد مخ له ډاره ورپرېد. شاهزادگۍ منډه کړه. مور يې له مټې ونيوله:

— تانه وگرځمه. دا څه کوي؟ ویمه پاڅېږه!

میوند ټپل وهله. هغه په شا ولوېدله. داخل کمال شاه زاری پیل کړې:

- الکه خیردی! لور می پریده! خونہ پیسی چي غواړي درکوم یې.

شاهزادگی پلار ته مخ کړ:

- پلار جانہ! ویمه پریده یې! مړه به شمه. نور به څه وکي؟ زه نه وپرېرمه.

میوند تو مانچه او سرهمزمانه وڅنډل:

- نه نه نه. بې غمه اوسه! زه تا مړه کومه نه. ته به امداد اوس ځي، د کم اصله دم سره به واده کوي! بیا به دې ژوند داسې

کم چي په مرگ شو کړو باسي. اغه ستا، دازما.

سرتاجه له بهره راغله. رنگ یې تښتېدلی و. میوند په تو مانچه شاهزادگی و تلو ته وبلله. کمال شاه یې مخ ته ودرېد:

- الکه! ته خبره واوره! اصل کي اغي ته بچ کړي.

میوند ته له قهره خدا ورغله. ډیکه یې کړ. د کمال شاه پلن بدن له دروند درب سره په ځمکه ولگېد. شاهزادگی په

سختی بېرته پاڅاوه. هغه له لور څخه لاس کش کړ. برگ شو:

- پرې مې ده، ورکه شه! ما خو دا املته ختموه. تا ویلي مې وژنه. داسې یې باسمه چي بیا زما نوم وانخلي. دادې

باسل. تا په دغه پسي پت پت ژړل، کنه؟ په ورځو ورځو دې ډوډی نه خوړله. قمر اقبال غوندي شازاده سره دې واده

ونکه. اغه ام تاته ښه مېره و. ام یې ماته مقدسپال تسلیمول. اوس وخوره نو!

میوند هک پک شو. لاس یې په ښویه وښتانو څپ ته تېر کړ. شاهزادگی ته یې وکتل. هغې سربښکته اچولی و. په مخ

یې د سپرې ځای تک سوړو. دده پتېر کېکارېل شو. سترگې یې سرتاجې ته واړولې. هغې سرو ښوراوه چي رښتیا

وايي. بیا یې نظر شاهزادگی ته لاړ. هغې اوس ژر ژر سا اڅپستله. زړه یې ورو ورو ډکېده. ده په سرتاجې چيغه کړه:

- تا مخکې ولې نه ویلي؟

هغې نری پزه په گوتو کېکارېله. په آرامه یې ځواب ورکړ:

- خدای شته زه د اوله خبره ومه چي دوی دلته دي. قسم یې راکه چي نه دا خبره درته وکمه او نه ځای وښیمه.

د میوند سترگې تاوېدلې راتاوېدلې. سایې سوزېدله. یو دم یې تو مانچه خپل سر ته ونيوله. د سرتاجې خوله وازه

شوه. شاهزادگی سترگې جگې کړې:

- ته ځان وژني؟

میوند ککره و خو خوله. شاهزادگی. بیا و پو بختل:

– ته زما ژوندی په کاری پی که مړ؟

د میوند سترگی غټې غټې ووتلې. خواب یې نه درلود. شاهزادگی. غبرگه کره:

– په ما تر تا ډېره سخته وه. خو ستا د پاره ژوندی یمه.

میوند په گوندو شو. سلگی یې ووهلې. د تومانچې لاس یې وخرېد. سرتاجې یې په اوږه لاس کېښود:

– څه چې وشوه اغه وشوه. اوس په راتلونکي فیکرو کئ!

میوند د هغې لاس تپل واهه. د شاهزادگی. څنگ ته لاړ. سړیې بنکته اچولی و. تېره زنه یې و خو خپله:

– مانه بې اندازه بد شوي. منې ابخ لاره نشته چې دا جبران کم. زه...

کمال شاه تروه خپره ملکوت ته واړوله. شاهزادگی. د میوند خبره پرې کره:

– لاره شته.

هغه سرپورته کر. د شاهزادگی. گردې شونډې ورپېدلې:

– ته دغې خبرې ته مه خورېږه! زما زړه به آرام شي. دا یې جبران.

د میوند د اوبنکو بهیر تېز شو. په سلگیو کې وپسېد:

– ته څو نه بڼه جینی یې؟

شاهزادگی. خوله غوږ ته ورنژدې کره:

– خوشې خو راباندې مین شوی نه یې.

بېرته یې پزه جگه و نیوله. میوند پخ و هل. سرتاجې هم واورېدل. موسکی. شوه. غبر یې کر:

– مور خو خاندو. خدای شته هره دقیقه امکان لري دولت دا ځای پیدا کي.

میوند په ورغوي سترگی و سولولې، راوگرځېد:

– منې په ژوند رښتیا باور نشته. ډېر ترې د سبا په طمع ارمانجن تلي. زه غواړم امدانن یو کار وکم.

د ټولو پام ورو او بخت. هغه غبرگه کره:

– دې سره به ام دوه زړونه خپل آرمان ته ورسېږي، ام به خزانه بچه شي.

شاهزادگی پوه شوه. ځکه یې سترگې بنکته واچولې. میوند وویل:

- زه غواړم د عالي قدرې شاهزادگی سره واده وکړم.

کمال شاه مخ بېرته را وگرځاوه. غږ یې کړ:

- دا نه کېږي. اصل کې پیسې وغواړه! هرڅو نه چې غواړې.

میوند د چا خبرې نه اورېدلې. د شاهزادگی په موافقه ډاډمن و. له هغې یې وپوښتل:

- ستا څنگه خوښه ده؟ ته خو ووايه کله!

کمال شاه خپله لور په غېږ کې ونيوله. په غاړه کې ننوتې زنه یې و خوځېدله:

- لورې! پلار دې اوس بې وسه دی. هرڅوک یې په ځمکه غورځوي. ته خو یې مه غورځوه!

د شاهزادگی سترگې ډکې شوې:

- تانه وگرځمه پلاره! اغه مې هېرېږي؟ چې مریضه ومه تا او مور مې یوه هفته ډوډی نه خوړله. ټوله ورځ به په جومات

کې ناست وئ. دوعا به مور ته کوله. اخبرزه جوړه شومه تاسې مریضان شوی.

د کمال شاه سترگې هم ډکې شوې. د لور سړیې ټټرته راکاږه. شاهزادگی په آرامه گرد مخ میوند ته واپراوه:

- زه واده نه کوم.

پاچا د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ژر میوند ته وکتل چې اوس به پرک وهي. خو هغه د توقع خلاف غلی و.

شاهزادگی سر جگ ونيو. ویې ویل:

- ماته اوس د مور او پلار ژوند موهم دی. ته دوی ناریا لین ستوري ته ولېږه بیا به گورو.

سرتاجې غږ کړ:

- ته صبر صبر! خداي شته دا خود میوند په وس بېخي نده. څنگه به شي؟

شاهزادگی په گرځېدو پیل وکړ. ویې ویل:

- بل کس به پیدا کمه. د خزاني دپاره هرڅوک دا کار کوي.

- واه! نه نو، سره د دونه خبرو بل چا سره واده کوي؟

- زما امدا شرط دی.

— خدای شته ته نو بېخي ...

شپږ ملکې په سرتاجې برگې شوې. هغوی دا شرط د ژوندي پاتې کېدو یوازینی چانس وباله. میوند غږ کړ:

— زه یې ناریالین ته لېږم.

د ملکوپه خپرو کې د کامیابۍ موسکا خپره شوه. سرتاجې سر وڅنډه:

— نه نو، ته دا کار کولی شي؟

د میوند تېره زنه و خوځېدله:

— زما یې هر شرط قبول دی.

د شاهزادګۍ اوبنکې وځلېدلې. سرتاجې شا و اړوله. وبنګېدله «بیا یې وغولولې»

میوند په رستورانټ کې سترګې وګرځولې. دلته به په څانبت کې خلک تل کم وو. خو دومره هم نه. دوو تنو د تشو مېزونو په منع کې چای څښه. بل کس د اوږد تخت په پای کې د شوروا کاسه تشه کړې وه. ګوتې یې خټلې. میوند ترې مخ و اړاوه چې کانګې یې رانه شي. ګارسونانو له بې کارۍ نه په موبایل کې لوبه کوله. د رستورانټ د ځوان او خپټور خاوند په څېرې کې مایوسی پخه اړولې وه. آن دده په ننوتلو هم کمه نه شوه. دی یې د تخت تر بله سره په سترګو بوت. میوند د لویې کړکۍ څنګ ته پلټی. ووهله. ګارسون په منډه ورغی. ده وویل:

— وره چاینکه شین چای او دوه ګیلاسه!

د ګارسون په بېرته تګ کې مستي نه وه. مګر د میوند زړه الوت غوښت. دنیا ورته بې حده ښکلې ښکارېدلې. د غچ اڅستلو او زړه تنګوالي ځای امیدونو نیولی و. د شاهزادګۍ په یاد یې د مینې څپو د بدن غږې تخنول. بیا یې د مینې په جادو باور پیدا شوی و. په ځان کې یې د هر دروند مسؤلیت د اڅستلو قوت لیده. د رستورانټ شاته په کوچي کې غره یې پام و اړاوه. شپه ګل له ټکسي کېوت. ږیره یې بېره شوې وه. ده ته یې لاس جګ کړ. رستورانټ ته ننوت.

میوند ګیلاس مخ ته ورکېښود. هغه وپوښتل:

— خانه! ولې دې وویلې حتمن د شا دلارې راشه؟

میوند د رستورانټ په مخ کې د څارګرو سور موټر ته شنې سترګې و نیولې:

- چې د قمر اقبال کسانو درته پام نشي. ماغوندي په لانجه وانه وړي.
- که دننه راشي؟
- نه راځي. د پيسو ورکولو نه وپرېږي.
- دواړو پخ وهل. غبرگ سوالگر د کړکۍ بنسټه وډبوله. غږ يې کړ:
- خير وکړ! پرون نه مو ډوډۍ نده خوړلې. خدای مو له هرې بلا وساته! خدای دې...
- شپوه گل لسگون ورکړ. سوالگر دعاگانې وغځولې. گارسون د مشتريانو د خوشحالولو لپاره پر سوالگر برگ شو:
- څه څه! اله اله! په خلکو چای مه خرابوه! اله اله!
- هغه يې په ډيکو ډيکو د رستورانته له څنگه وشاره. د ميوند تېره زنه و خوځېدله:
- د خدای لټې دې.
- بيا غره هار شو. د خلاصې پاډۍ موټر راغی. رستورانته يې مواد راوړل. غبرگ سوالگر وځغاستل چې جو اليتوب يې وکړي. خو گارسون بيا تېل واهه. خپلو کسانو ته يې د بوجيو د کوزولو اشاره وکړه. شپوه گل وويل:
- و دې ليدل خانه؟
- گوته يې د څارگروله موټر څخه هاخوا ته ونيوله:
- کله دې د تناره مخ ته دونه سوالگر ليدلي؟ هره ورځ بې کاران زياتېږي.
- نورو کسانو د پخوا ته وکتل. ميوند وپسېد:
- غلی غږېږه! ځان ته غم گوري؟
- شپوه گل هم غږ تپت کړ:
- بلا ورپسې! بڼه څه، څه خبره دې کوله؟
- يو کار دی. منې ته يې کولی شي. خو خطرام لري.
- د آزادۍ خبره ده؟
- نه، ته خو په تشه گېډه نخېږي.
- نوبل کوم کار خطر لري؟

هغه د زني په ږيري گوتې وسولولې. ميوند سروړاندي كړ:

- د كمال شاه كورنۍ بايد ناريا لين ته ولېږو.

د شپوه گل سترگې راووتلې:

- وي ښه؟ شازادگۍ دې پيدا كړه؟

ميوند سروخوځاوه. د ملگري سترگې يې تېرې شوې:

- څه دې ورسره وكړل څه؟

ميوند كيسه پيل كړه. شپوه گل به كله خوله ويته كړه، كله به يې وروځې واچولې. ميوند په پاى كې وپوښتل:

- كېږي كه نه؟

پيلوټ چورت يوړ. د ميوند پام تنكيو ځوانانو ته واوښت. ټوكې يې كولې. لاسونه يې اچول. په زوره يې خندل. تا به

ويل په دنيا كې هېڅ غم نه شته. په ده ښه لگېدل. د شپوه گل غږ جگ شو:

- زه وایم چې دولت ولې د الوتكو تلاشي سخته كړې ده. امم، كمال شاه لتوي.

- څنگه څنگه؟

- خاصه قطعه د الوتكو تلاشي كوي. زموږ د قوماندان نه يې د الوتنو د جدول صلاحيت اخېستی دی.

ميوند شوندي كېكارلې. تېره زنه يې وخوځېله:

- منې دا كار د قمر اقبال دی.

غابنونه يې وچيچل:

- بې غيرته الله يار شاه ورته نه وايي چې زما وطن كې دې څه غوبل شرو كړی.

- هه هه، اغه چا ويلې چې پښتون په توپ ورځي، په ټانك ورځي. خو په پيسو نشي ورتلی؟

شپوه گل غږ بېخي ټيټ كړ:

- الله يار شاه د جاوېد اقبال بې ايجازې تشناب ته نشي تلی.

د باندي د مقدسپالو موټر راغی. تنكي ځوانان و تنبېدل. يو يې گير كړ. دومره يې وواژه چې گربوان يې په وینو شو.

ويې غورځاوه، ترې لاړل. هلک په ملاسته ژړل. د ميوند هم زړه ډك شو. شپوه گل غابنونه وچيچل:

- داه! وينې؟ پوپېرې ولې؟ چې خلک په خپل غم کې شي. چې آزادي ته يې پام نشي.
ميوند وليدل چې هلک پاڅېد. گوډ گوډ روان شو. په زړه کې يې وويل «خه شو کر بنه دی» شپه گل سر نژدې کړ:
- هر حکومت چې په خلکو ظلم کوي خانه، په دې پوه شه چې خه وړانې پکې دی. اغه پتوي.
ميوند ته دا خوشې خبرې برېښېدې. لاس يې لکه سپېره په هوا کې وڅنډه، چې دا پرېږده. ويې ويل:
- زما په خبره فکر وکه! منې يوه لاره خو ضرور شته.
- داه، کلی او بو وړی و. ملنگ خپله لکه يادوله.
ميوند موسکې شو. شپه گل په هماغې لارې ووت چې راغلی و. دی په فکر کې لاړ چې اوس خه وکړي؟ په طلايي
رنگه موبایل کې يې دالوتکو د سوق او ادارې د مشر، ذاکر، په نوم پسې وکتل. پيدا يې نه کړ. اوږد مخي څارگر له
دروازې څخه غږ کړ:
- ای خانزاده! پاڅې! مور ته دې ناست يې؟
د ميوند ورته ماغزه و خو تېدل. خو ناچاري وه. موټر ته وځوت. ويې ويل:
- کور ته ځم.
گردمخي وپوښتل:
- ته سازادگی لټوي که مېلې کوي؟
- امدالټول دي کنه. منې ستا ککره په دې نه خلاصېږي.
هغه تروې وکتلې. ميوند مخ واراوه. د موټر له بښينې يې توتکی ته پام شو. لکه بلده مرغی له دوی سره برابره په هوا
کې روانه وه. ميوند دوه ځله ورته وروځې واچولې. دريم ځل يې مصنوعي موسکا وکړه. د افغانستان د فضايي
څېړنو په مرکز کې مامورينو کړس کړس وڅنډل. د ميوند په خيال کې هم نه راتلل چې دا د اړين بېړۍ کمره ده.
په کور کې چرمي بکس ته کېناست. گردمخي ولاړ و. ده د يادداشت کتابچه و باسله. لوی لاس يې هره ټليفوني شمېره په
دقت کتله. بيا بيا يې پانې شاته اړولې. د سپرې زړه تنگ شو. بهر موټر ته لاړ. ميوند د ذاکر شمېره وختي موندلې وه.
له سور موبایل څخه يې ټلېفون وکړ. زنگ نه تېرېده. د هغه کور د بناړ په مرکز کې و. ورپسې ووت. شپه پس يې
اوږد مخي ته د موټر د درولو امر وکړ. هغه بريک ونيو. کړې يې وکتلې. ده له کېوتو سره بيا امر وکړ:

- موټر پر بدئ راعئ! لږ د پنبو مزل دی.

اوږد مخی برگ شو:

- مور ستاد پلار نوکران نه یو. بېرته به زر راعئ!

میوند همدا غوښتل. په چوک کې بې شمېره خلک پریو کس راتا وو. هر چا یې مخ ځان ته اړاوه چې ما بوځه. زه ښه خټگریم. سړی توبه گار شو. د وتلو لاریې نه موندله. میوند د تېلماتېل تر څنگ تېر شو. پنځوس متره به تللی نه و چې په شین سړي کس یې سترگې ولگېدلې. د سرک په غاړه یې خیر ټولوه. دی تاو شو چې مخ یې وگوري. یو دم یې شنې سترگې راووتلې. دا ډاکرو. زړه یې سخت درد وکړ. تېز ورغی. هغه پاڅېد. غېږه یې ورکړه. ده وپوښتل:

- دا ولې دا؟

د هغه زړه ډک شو. د خلکو تېلماتېل ته یې اشاره وکړه:

- دوه ورځې الله ودرېدلېمه. چا کار ته نه بیولمه. ځوانان شته. ماشه کوي. مجبور شومه.

- ولې وظيفه؟

- ویې شړلېمه. ویلې بودیجه نشته. معاش نشو درکولی.

میوند عمیق نفس واخېست. اوس نو د کمال شاه د انتقال لپاره بله هېڅ لاره نه وه. د ډاکر غږ جگ شو:

- ما خپله په ځان کړې. دوه ښځې مې د بچو سره ناریالین ته ولېږلې. څوارلس ویزې مې ولگولې. ایسته ټولې پیسې

په کمېشنکارانو او ټکیتونو لارې. لا قرضداره شوم. اوس رانه خوشاله م ندي. دا ښځه وایي اغوی درته گرانې وې

ودې لېږلې. اغوی وایي دا درته گرانه وه پرې دې ښودله. الله مې زامن کار کوي. یوه روپی نه رالېږي.

د میوند په زړه کې خپل بند دکان وگرځېد. وپېرېده که ناییتوب وریاد کړي په قهر به شي. پوښتنه یې بل ډول وکړه:

- کوم کسب مسب دي یاد ندی؟

ډاکر کږې وروکتلې. ځان یې ښځې سر یې ښخ ونيو:

- زه اصیل مومندیمه. قوم لرمه. عزیز لرمه. عزت لرمه.

میوند پوهېده چې د هغوی په زړه کې هم نه گرځي چې ده ته سپکاوی کوي. سر یې ښکته واچاوه. ډاکر وویل:

- ته دلته څه کوي؟

- ميوند ورته د کمال شاه د کورنۍ کيسه وکړه. ذاکر وپوښتل:
- کمال شاه څه غواړي؟ چې د ناريا لين نه بېرته د مقدسپالو په ضد خلک پاڅوي؟
- هو نو. غلی خو نه کېني. څنگه؟ څوک نه پېژني؟
- پېژنم. مگر ايشوک دونه خطر نه مني.
- ميوند سوړ اسويلی وکړ. ذاکر سرو خوځاوه:
- که زه په خپله وظيفه کې ومه ما دا کار کوه. دخپلو بچو د آيندې دپاره.
- د ميوند په مغزو کې کړنگ شو «مني چې امدالاره ده» ويې ويل:
- زه درته وظيفه بېرته اخلم. خو چې خپلې وعدې نه په شان شي!
- ذاکريا سر جگ ونيو:
- زه اصیل مومند يم.
- ميوند له ډېرې خوشحالی د جېب ټولې پيسې ووېستلې. ذاکر سست مخالفت کاوه. ده په موټي ورومنډلې. په بېرته
- تگ کې يې سرتاجې ته ټليفون وکړ. ويې پوښتل:
- د پاچا ماملور څنگه ده د پاچا ماملور؟
- بلانده وهلې مکاره.
- ميوند موسکي شو:
- ته د اغه شرط دپاره په قاره يې؟ اغه پوېدله چې زه يې منم.
- خدای شته ځينې بنځې سړي داسې غولوي لکه ماشومان.
- ميوند کړس کړس وځنډل:
- ته سبا د جوماتونو د کومک ادارې ته راشه! ستر ملا صيب ته به ووايو چې يو کس ته کار بېرته ورکي.
- پلار مې؟ اغه چاته نه واسطه کېږي. که د اشرف په وس کې وي وبه يې کي.
- ميوند سبادکان خلاص کړ. ترڅه ځنډ وروسته يې شامپو او مخپاک په پلاستيکي کڅوړه کې واچول، ووت. دروازه
- يې قلفه نه کړه. په بڼويه وپښتانو يې لاس د خټې زخم ته يوړ. په موټر کې ناستو څارگرو ته يې وويل:

- يارانو! داسې وکړئ! يو دوکان ته گورئ! بل ماسره حمام ته لار شئ! شابهمې وسولئ!

اوږدمخې تېل واهه:

- ورک شه ډمه!

- غوصه کېږه خومه!

ميونډ دا وويل، ترې روان شو. د هغوی له سترگو پناه يې ټکسي ونيوله. د جوماتونو د کمک ادارې په کوڅه کې گڼه گوڼه وه. د خيرونو بدنونو بوی يې په سږمو ولگېد. دوو تنو يو بل ترگرېوان نيولي وو. هريو ويل زما وار مخکې دی. نورو د خلاصولو کوشش کاوه. ميونډ يې شاته تېر شو. لوی تالار ته ننوت. هلته شور کم او د عطرو بوی و. سترملاد بښينو په کوټه کې له خوتنو سره مجلس درلود. په کړکيو کې مامورينو له مراجعينو سره خبرې کولې. سرتاجه د دېوال څنگ ته له چوکۍ پاڅېدله. دواړه د اشرف مېرته ودرېدل. هغه په کمپيوټر کې نومونه ليکل. ميونډ د اشنايانو لېست ورکړ چې ثبت يې کړي. ويې پوښتل:

- ای انډيواله! هرچاته پخوانی کار بېرته ورکوی؟

- پخوانی د کومه شي؟ زياتره د کسبونو شاگرد دي ده. چې استاذ شي، يا خپل دوکان خلاصوي. يا شريک کېږي.

ميونډ شاته شو:

- نه ولا. زما اشنايان که ماموريت يا دېقاني وي کوي يې. جو اليتوب ام کوي. خو کسب مسب نه کوي.

سرتاجې غږ کړ:

- گدايي ام کوي.

هغه په سږمو کې وپشېدله. په کمپيوټر کې لېستونو ته يې گوته ونيوله:

- دا ټول غيرتي دي. په خپل وطن کې په کسبونو شرمېږي. بل چېرته تشنابونه ام پاکوي.

اشرف کټ کټ وځنډل. ميونډ کوڅې ته وکتل. خلک شېبه په شېبه زياتېدل. بېرته يې اشرف ته مخ کړ:

- انډيواله! هرڅنگه چې کېږي زما يو اشنا ته به خپل کار بېرته ورکوی!

- څه کار دی؟

- د الوتکو د سوق او ادارې مشري. نه کېږي به راته نه وايي!

اشرف پنځ وهل:

- دغه حال دی. خلکو ته چپراسي توب نه رسي.

د میوند ورته ماغزه سرچپه شول:

- ویت ویت مه کپه! چې دونه نشی کولی نو ستاسې کار څه دی؟

سرتاجه دهغه بې نزاکتی. ته حیرانه شوه. د اشرف هم خندا وتښتېدله. ویې ویل:

- ته ولې په قاریې؟ راتلونکي کې به وشي. د دنیا په امید خوړل شوې.

- امید خپته نه مروي. او راتلونکي څه مانا؟ سبا؟ بل سبا؟...

- دغه حال دی. په کال کې ام چې وشي ټوپی. اسمان ته واچوه!

میوند سوړاسویلی وکړ:

- سم ووايه نو چې نه یې کوم!

اشرف سرتاجې ته سروخوځاوه چې دا څه وایي. خو میوند په خپله خبره کلک و:

- ستاسې خو په وس ده. که په حکومت فشار راوړئ سبا کارونه بېرته ورکوي.

اشرف ګردې وړې سترګې ورواړولې:

- هه، اغه وختونه باد یوړل.

میوند په ډېر امید راغلی و. مړاوی شو. په ټټر کې یې دروندوالی احساس کړ. بیا یې جموجوش ته وکتل. یو دم تېز

روان شو. د شامپو او مخپاک کڅوړه یې زنگېدله. د پلاستیک شریپه هار خوت. سرتاجې او اشرف په سترګو بدرګه

کاوه. هغه په کوڅه کې په دېوال جگ ودرېد. نارې یې کړې:

- ای ورونوای! اورئ؟

ټولو مخونه ورو ګرځول. سرتاجې او اشرف د کړکۍ نه کتل. سترملایې هم څنګ ته راغی. میوند وویل:

- تاسې غلي شی! وایم سترملا صیب خو موږ او تاسې ته کوشش کوي. خو کارونه دونه ندي چې هر چاته ورسېږي.

منې چې چاته رسېږي ام، خدای خبر چې کله.

ډنګر بیرسري کس د چرسیانو په انداز غږ کړ:

- نو ته څه زموږ په زخمونو مالگې دوږوي؟
- ميوند آواز لا جگ کړ، چې د کوڅې په پای کې هم واورېدل شي:
- زه وایم خلک دنن او سبا نلري. بچي يې وږي دي. کارونه بايد زړپيدا شي. او کارونه تيار د دولت سره شته.
- يو تن لاس ونبوراوه. چيغه يې کړه:
- ته لېونی يې. کمپنی ترل شوي.
- ندي ترل شوي کنه. تاسې يې شرلي يی. خلاص.
- يو سراسري زوږپورته شو. ده چيغه کړه:
- ای! منې چې و غواړئ په زوره خپل کارونه اخېستلی شئ! په رضا يې گوره څوک نه درکوي.
- چا ويل نه کېږي. چا ويل هسې لگيا دی. خو اکثرو پوښتل چې په زور کارونه څنگه واخلو؟ ميوند وويل:
- راعی ټول بېکاران خبر کو! سبا نه، بل سبا نه، دريم سبا مرکزي واپت ته راتول شو. ټولو ته ووايئ څه چې لری در سره يې راوړئ! که حکومت د زوره کار اخېسته موږ تې څه کم يو.
- د «ژوند ژوند» او «ژنده باد» نارې شوې. ميوند غوښتل لار شي. سرتاجه يې مخ ته ودرېدله:
- خدای شته ځان دې په بلا ککړه.
- مکوه! يا به وخورو ککړی. يا به کامران شو.
- په دولت دې زور نه رسي.
- ته به يې گوري.
- ميوند روان شو. سرتاجې نری پزه په گوتو کې کاروله. ورباندې غږ يې کړ:
- اوس نو پټ گرځه!
- منې که ابڅوشي. دا غوی زه په کاريم. شازادگی ورته پيدا کوم.
- کت کت يې وخنډل. سرتاجې وويل:
- خیر دی! دا يوه خبره زما ومنه!
- ده په ټټر لاس کېښود:

- په سترگو .

میوند خوشحاله و . اول ځل یې د دومره خلکو مخې ته وینا وکړه . هغوی هم ومنله . بله ورځ به د مظاهري مشري کوي .
د ټولنيزو اړیکو په پوهنځي کې یې لوستي و و چې رهبر همداسې وي . د غرور احساس یې کاوه .
دوو څارگر و ساعت ته وکتل . گردمخې له موټره ووت . دده دکان ته یې سردننه کړ . تش و . ټلېفون یې راواخېست . ده
ځواب ورکړ :

- منې بل بناړ کې عاجل کار پیدا شو . چې راغلم بیا غږېږو . خیر دی اغه د وکان قوئف که !
موبایل یې بند کړ . گردمخې ځمکه په لغته ووهله . په خپله ژبه یې کنځلې وکړې . بیا بیا یې زنگونه ووهل . میوند په
بس موټر کې ناست و . ټلېفون ته یې کتل . په شونډو یې موسکا گرځېده .
هغه د بناړ په بل سر کې د نایي دکان ته ننوت . ماما یې کلکه غږه ورکړه . دی په پسخانې کې د زړو چوکیو تر څنگ په
یوازینۍ نالی و غځېد . څه نایان چې یې پیژندل ټولو ته یې زنگ وواژه . ورڅخه یې وغوښتل چې خلک له مظاهري
خبر کړي . وچ هډور سلطان له بیاتي او ږمنځ سره د اوږد سري ځوان شاته ولاړ و . په ټلېفون کې یې میوند ته وویل :
- خیر دې وي .

د موبایل د بندولو تڼۍ یې ووهله . سمدلاسه یې مشري ته مخ کړ :
- خبر شوې ؟ دریم سبا ټول بې کاره شوي خلک مرکزي واک ته راوځي .
ځوان په هنداره کې خپل پیکي کوت ، چې سم جوړ شوی که نه . ویې پوښتل :
- څه خبره ده ؟

- غواړي د دولت نه خپلې وظيفې په زوره واخلي .

- رښتیا وايې ؟ زه ام ځمه .

د بناړ په بل سر کې تورکي مسلم پاچا سپینږيري مشري ته همدا خبره وکړه . مشري برگ شو :

- الکه ته په دې خبرو نه پوږېږې . غلی کښه ! دا ټولې دسیسې دي .

بل ځای رازق د ځان غوندې د چاغ هلک بیره په برقي ماشین اخیستله . په نري غږ یې وویل :

- مظاهري ته راځې ورور ؟ خلک دولت نه خپلې وظيفې بېرته غواړي .

- يره زما پلار خو پېژني كنه. وگورمه چې اغه شه وايي.
- د حمام د څنگ په دكان كې د شناو، بيري نايي د گنجي مشتري وېښتان بياتي كول. ويې ويل:
- اغا صيب! د حق طرفدار خويي كنه؟
- گنجي خپل غومبرور مخ ورواړاوه:
- كبير لالا شك لري؟
- د كبير شناوي بیره بيا و خوځېده:
- بڼه نو دوه ورځې پس دې يو ځای ته بيايمه.
- تر سبا پورې د مظاهري گنگوسه په ټول بناړ كې خپره شوه. ميوند په پسخانې كې پر نالۍ ناست و. په تېلفون كې يې چاته د مايك او لوډ سپيكر د بندو بست سپارښتنه كوله. پكولي ماما يې چای او پنيرو اوړ. له سگرېته يې لوخرې وېستلې. دسترخان يې و غړاوه. توده ډوډۍ پكې وه. ميوند په گيلاسونو كې چای واچاوه. ماما سپينې وروځې بره كښ كړې. سپين برېتونه يې وړپېدل:
- الكه! دادې څه غوبل جوړ كړي. د مظاهري څه خبره ده؟
- ميوند موسكۍ شو. د پنيرو يې په خوله و منډله:
- مكوه ماما! مني چې ډب نه وي ادب نشته.
- دا! دی اوس خلكو ته ادب بڼي. ادې دې پېژندلی وي. ته رښتيا كمقل يې. تا پورې څه؟ خپله گوزاره كوه!
- د ميوند چورت خټه او زړه ډك شو. گيلاس يې كېښود. ويې ويل:
- مني كه اغه ژوندي وه امغسي مې كول.
- بڼه د اغې دې منله زما نه مني؟ خفه دې كړمه.
- ميوند د ماما مخ ځاتته وگرځاوه. د شاهزادگۍ د شرط كيسه يې وكړه. ماما تر چورت وروسته سپين برېتونه وروپول:
- څه وخت مظاهري ته ځو؟
- ميوند يو دم غاړې واچوله. لاسونه يې وربنكل كړل. په تگ كې يې وويل:
- تر بل سبا دونه كارونه دي چې ډوډۍ ته ام وخت نه پيدا كېږي.

په دریمې ماڼۍ کې قمر اقبال پر دواړو څارګرو برګ و. د امروتین په ژبه یې میوند میوند یادوه. هغوی څوړند سرونه
بنورول. ده د دروازي له درز څخه تالار ته وکتل. د پولیسو افسرانو یو په بل پسې سرې چوکۍ ډکولې. اکثر و
مقدسپالو یونیفورم درلود. تلوېزوني کمري په پای کې ولاړې وې. په دریخ کې سپینه لویه چوکۍ بنکارېدله. د کمال
شاه طلايي او د سترملا شنه څپره نه وه. هغه یې د امروتین ستوري پر لوی شتمن پلورلې وې. خو مقدسپالو ویل
ددوی پاچا ملنگ سرې دی. ډېر جرګ او برګ یې نه خوښېږي. الله یار شاه له دروازي څخه راووت. ټول تیارسی
و درېدل. د پاچا وړوکی ځان په لویې چوکۍ کې ډوب شو. پروړوکی مېز باندي مایکروفونونو ته یې خوله نژدې کړه:
- د غنمین غیرتي او خپلواک ولس ته سلام!

په تالار کې د تکبیر نارې شوې. الله یار شاه دوام ورکړ:

- ورونو! د اسلام د بنمنان زموږ کامیابي نشي زغملی. اغوی په کمپنیو حملې کوي چې مسلمانان بې کاره شي. دین
ته سپکاوی کوي. اوس غواړي په مظاهرو مو ووېروي. دوی دې په دې پوه شي چې موږ ولېه تېرولی شو. خپل ځانونه
او اولادونه قربانولی شو. خو دین ته سپکاوی نشو زغملی. موږ به یې دسیسې شنوو و.
په تالار کې چکچکې شوې. پاچا ګوته وڅنډله:

- ټولو د بنمنانو ته ووايي چې دلته غیرتي قومونه دي. اشکزي، اورکزي، وزیر، خټک، خوریاني، خروټي، انډر،
پوپلزي او ډېر نور. د دوی په یوه ناره جهان لږېږي. دوی د دین د پاره د سر او مال نه تېر دي. موږ به نن وي که سبا
ستاسو ګوډاګیان ماتوو. او تاسې به هم ورسره د تاریخ توري کندي ته غورځوو.

په تالار کې شور شو. د څنګ په کوټې کې پر چوکۍ ناست جنرال سر بنکته اچولی و. ګوته یې د غومبري او شونډې پر
پخواني زخم سولوله. جاوید اقبال د ممپلي په شان ورپه پزه ورنژدې کړه:

- تاسې مو د دې د پاره د کورنیو چارو وزیر ټاکلي نه یی چې شخصي خواهشات پوره کي. زموږ مالي زېرمې دومره
ایضافه ندي چې بې باکانه یې باد ته وسپارو. کله چې زموږ له مالي ملاتړه برخمن یاست نو د قرار داد ټولې مادې به
په بالقوه ډول په ځان تطبیقوي!

وزیر شکېدلی مخ پورته کړ:

- بې غمه اوسئ! دا ډم به درته ټوټه ټوټه راوړمه!

په تالار کې دوامداره چکچکو ددوئ پام واپاره. هلته پاچا د لویو رهبرانو په شان د لاسونو په خوځولو په هماغه دروازه ووت چې راغلی و. ژور نالستان هم لکه پیریان ورک شول. د کورنیو چارو وزیر په جگ سراو مضبوطو گامونو تالار ته راغی. شکېدلی مخ یې افسرانو ته واپاره:

— زما ډېرې نډې یادې. دونه وایمه چې دا مظایره چیان امغه د کمال شاه کافران دي. ددوئ وهل ثواب لري. گورئ رحم یې ونکئ! که نه په تاسې بیا نه خدای رحم کوي، نه دولت. ځئ نو خپلو کارو ته!
د ښار په بله برخه کې سرتاجه له موټره کېوتله. په ټیټ سرد مستري خانو له مخې تېره شوه. فرعي کوڅې ته وگرځېدله. سوالگر ماشوم ورته لېرې ولاړ بادام وښود. سرتاجې سترگې کېکاږلې چې خپل سپری دی. بادام هغه ولیدله. باغ ته ورپسې ننوت. سرتاجې په ځمکه سترگې گرځولې. په احتیاط یې په نری لارې قدم اخیست. دی وپسېد:
— اخله نو. تا خو ویلې دلته شیشکې نشته.

هغې غټې سترگې شاته واپولې. په ملا نېغه شوه:
— دروازه بنده که! شیشکې د پښو لاندې نه وي هونیاره. لږمان مې کتل.
بادام پخ وهل. اوږده بیره یې ورپېدله. هغه جدي شوه:
— دې کې نوڅه خندا ده، آ؟ چې وره ومه د پلار مې انډیوال و. امدغسې باغ یې لره. زه پکې کرده گرځېدلېمه. گورمه لږم مې د کمیس لاندې په ملا روان دی. وی، چې رایاد شي ولږېږمه. خو ځله مې لاس که. منگولې ته رانغی. ما ځان وڅنډه. اغه ټک و هلمه. ایسته مې چيغې کړې. اغوئ هر څونه ولټوه. پیدا نشو.
بادام بیا له خندا شین و اوښت. سرتاجه برکه شوه:

— چې دا تا ټک وهي زړه به مې یخ شي.
له عمومي سرک څخه د پولیسو د موټر غږ راغی. د بادام خندا ورکه شوه. ویې ویل:
— په ما د لږم زهر نه ځي. چې پولیس مو گیر نکي.
سرتاجې غټې سترگې ورواپولې. د بادام اوږده بیره و خوځېدله:
— زه یې یو وار دونه وهلی ومه. یوه هفته بیستر ومه.
سرتاجې نری پزه په گوتو کېکاږله. په سترگو کې یې اندېښنه و برېښېده:

- څه دې کړي وو؟

بادام پخ وهل:

- اوس په کوزدې پنبېمانه نشې.

- کېږمه.

- اخله نو. اسپ خبره نه وه. يو الک سره مې جنگ کړی و. ورور يې پوليس و.

سرتاجې د هوسايي ساواخېستله. سريې جگ ونيو. تېزه روانه شوه. ويې ويل:

- خدای شته تاسره د لړم نه ام نه ويرېږمه.

بادام خوږې خوږې ورپسې کتلې. دواړه د کمال شاه پتنځي ته ننوتل. کله چې بېرته ووتل، بادام وپوښتل:

- په ما مو څنگه باور وکړه؟

- د پخواني رايي لاره د قطارو ونو منځ کې ده. دامیوند ويلې بادام درسره بوځه.

- اوته؟

- ما څه کوي؟ خدای شته د ځانه په تازياته ډاډه يم. خود اشرف لېوني نه وېرېږمه.

- ولې نور اسره واده نه کوي؟ وېره به ام ختمه شي.

سرتاجه په نري لاره کې ودرېدل. گرد مخ يې ورتاو کړ:

- بس دغه دې ورانه وکړه.

هغه د باغ د دروازي په لور تېزه روانه شوه. د بادام مړاوی غږ جگ شو:

- اخله نو.

د ښار مرکزي واکمن د موټرو په مخ بند شو. يوازې يو باروړونکی گاډی د سرک منځ ته راغی. په خلاصه باډی کې يې د

وينا لپاره دريغ ښکارېده. ډله ډله خلک مخامخ درېدل. د چاپه لاس کې سوتی و، د چاپه لاس کې سوتی و. يونيم تومانچه اړوله

رااړوله. مست مست کېدل. په څو دقيقو کې پر سرک د پنبې اېښودلو ځای نه و. له نژدې ودانۍ څخه میوند راووت.

چکچکې شوې. هغه د موټر باډی ته وخوت. دريغ ته ودرېد. په واک کې يوازې سرو نه ښکارېدل. هوا توده او د خولو

بوی و. ده د جیگري کمیستې ځای خلاصه کړه. تر سلام وروسته يې په مایکروفون کې وويل:

- ورونو! موږ د مجبوریته راغلي یو. منې که د ایچا سره بدې لرو. زموږ دوښمن ولږه ده. تنکي ماشومان راته ژاړي.

خه نشته چې ورپې کو. مجبور یو سوال وکو. ښه چې ټول سوالگر شو څوک به خیرات راکي؟

ځینو وخنډل. یوتن غږ کړ «دولت امدې ته ایښې ده» میوند ورته سرو خوځاوه. آوازیې لوړ کړ:

- چارواکي دې دا خبره په خلاصو غوږو واوري! موږ کمزوري نه یو. هرڅه کولی شو. چانه ایضافه شی نه غواړو.

موږ ته دې خپلې وظيفې بېرته راکي! امدانن! او اخلو یې. که په زور وي که په رضا.

له یوه سره تر بله سره یو بې ساری شور جگ شو. ټولو یې خبره تایید کړه. د واک دواړو خواوو د ودانیو پر بامونو

پولیس پیدا شول. د ماشیندارو خولې یې د مظاهره چیانو په لور واړولې. میوند هغوی ته لاس ونيو:

- دوئ موږ په ټوپکو ډاروي. که دونه نران دي راکته دې شي!

د خندا زور ټوله فضا ونيوله. خود ماشیندارو ضربو خندا په کریکو بدله کړه. هرې خواته منډې شوې. یونیم کس پر

پولیسو ډزې وکړې. هرچا د ژغورنې لار لټوله. زخمیان تر پښو لاندې شول. مرمیو دریغ سوری سوری کړ. د میوند

ماما ولوېد. ټټر یې په وینو شو. ده ژر پورته کړ. ماما زگیروي کول. سپین برېتونه یې و خوځېدل:

- ما پرېده! تنبته!

خو میوند کله پرېښود. په شایې کړ. ماما د ځان ټینګولو لپاره دده مخ ونيو. د میوند په دماغ د وینې بوی ولګېد. سر

یې وخنډه چې لاره و ویني. ماما خپلې منګولې د خوریه غاړې ته وښویولې. دده مخ په وینو لږل شوی و. مخامخ

روغتون ته یې منډه واخېستله. له رسېدو سره یې نارې کړې:

- اله کومک وکئ! زخمی دی. کومک وکئ!

څوک نه و. نور مظاهره چیان هم ننوتل. د شاله دروازې و تنبېدل. میوند خپل ماما په چوکۍ کور کېناوه چې ډاکټر

راولي. پر زینه دوه تنه مقدسپال کوز شول. پردوئ یې ډزې وکړې. میوند د ستنې شاته پټ شو. ماما یې بیا ولګېد.

بې روحه جسد یې سوړله چوکۍ پرېوت. ده ورته وژړل. تومانچه یې ووېستله. په مقدسپالو یې ډزې وکړې. هغوی د

دېوال پناه ودرېدل. ده د ودانۍ د شا دروازې ته منډه واخېستله. په کوڅه کې تاو شو. په وینو لاندې لستونې یې بد

وهل. سرک ته ووت. پولیسو مظاهره چیان موټر ته اچول. ده په پلې لار د گوتو په څو کو منډه واخېستله. چې د پښو

درېهار یې جگ نه شي. د دوو ودانیو تر منځ لارې ته ننوت. یو دم ودرېد. څلور مقدسپال په بل سر کې ولاړ وو. مشر ده

ته اشاره وکړه. دی له ځایه ونه خوځېد. یوتن د ټوپک خوله ورواړوله. ورسره سم شاته ډبه شکله موټر د کوڅې خوله بنده کړه. د تېنټې هېڅ لار نه وه. د میوند سا سوزېدله. تومانچه یې په لاس کې کېکاږله. غوښتل یې کار ترې واخلي. د موټر دروازه خلاصه شوه. موټروان د مقدسپالو په یونیفورم کې و. د کوڅې د بل سر کسانو ته یې غږ کړ:

– الکه! دا خپل سړی دی.

هغوئ په شک وکتل. میوند هم حیران شو. موټروان سپین پکول لېرې کړ. بیر سر یې ښکاره شو. ده ته یې کړ:

– راپورته شه! کینه!

دا هماغه سپینبیری و چې دوی په ماڼۍ کې له اعدامه بچ کړ. میوند وخت. موټر د ټایرونو له خړپس سره حرکت وکړ. سپینبیری وویل:

– زه چې خبر شومه ما ویلې الک دی، نه پوپېرې. خو مې ځان در رساوه مظایره شرو شوې وه. پولیسو چې ضربې وکړې ما دورین کې کتل. ته د پخوا ته راغلي. په ککړ مخ کې دې خیر و. چا ونه پېژندلې.

میوند په هنداره کې وکتل. لستونې یې په مخ و سولاوه. په مغزو کې یې لاهم ډزې او چیغې وې. یو مهال سړي موټر ودراره. ویې پوښتل:

– چېرته دې بوځمه؟ زروایه چې دا موټر مې تښتولی دی.

– منې د ښاره مې وباسه!

موټر بیا و خوځېد. میوند ترې په ځنگله کې کېوت. مننه یې وکړه. سړی موسکی شو:

– اوله نیکي تا کړې. یو ځل ام نه، دوه ځلي. زه چې لس واره و کم ایله سر په سر شو. یوولسم وار په مننې ارزې. هغه کټ کټ و خنډل. میوند سر و خنډه:

– نه ماما. په یاد دې دي؟ اته لس کاله مخکې یو کس موټر وهلی و. چا وینه نه ورکوله. تا ورکړه.

د سړي سترگې تنگې شوې. میوند غبرگه کړه:

– اغه زما پلار و. او ماشوم چې ورسره و، زه وم. نوزه ستا پورورې یم.

سړي په خندا تندي ته پس ورکړ. موټروان شو. میوند تېلېفون راواخېست. زنگونه یې ووېل. سلطان، رازق، مسلم پاچا او کبیر ژوندي وو. ماسپینین برابره ډله جوړه شوه. د مخالفینو سمخو ته پلې و خوځېدله. په لاره کې رازق وویل:

- ما مې بچو ته پیسې پرې نښودې. څنگه به شي ورور؟

میوند غږ کړ:

- خپل خپلوان به لري کنه؟

- اېڅوک نلرم.

د هغه ستونی ډک شو. ما بنام سمخو ته ورسېدل. جگ او غبرگ شیخ کلام په تورو جامو کې ورووت. هریو ته یې

غاړه ورکړه. د نړۍ فیشني لونگی شمله یې د میوند په مخ ولگېدله. د پاچاهانو عطریې وهلي وو. هغه مخامخ

و درېد. د غولک لاستي په شان بیره یې ورپېدله:

- زما مسلمانو ورونو! د دین خدمت ته په خیر راغلی! ماته خلیفه رازق ستاسې د مظاهري ويلي وو.

رازق سرو خوځاوه. میوند وویل:

- منې ډېرې رحمه یې ووژلو شیخ صیب. اینسان او مسلمان داسې نه کوي.

- غم مکوی شابه! ستاسې د شهیدانو غچ به اخلو. دین او وطن به هم گټو.

دوی سترې وو. ځانته سمخه یې ورکړه. په برق روښانه وه. د پلاستيکي فرش شاوخوا پر نالیو وغځېدل. شپه پس

کبابونه او کړایانې راغلي. میوند پانه خېد. زړه یې له خفگانه پرسېدلې و. هم یې د شاهزادګۍ د شرط د پوره کولو

پلان سرو خوږ، هم نژدې کسان لارل. سهار یې ورته جامې، لونگی او کاغذ پیچه وسلې راوړې. میوند دومره ژر باور

حیران کړ. رازق په نري غږ وویل:

- تا اوس هرڅوک پېژني ورور. او دوی خو زما مشتریان امدی.

په دنگو ونو پټ میدان ته راغلل. د تسمه اندامونو استاد د وسلو د چلولو او د لاس د جنگ چلونه ورنښودل. تر غرمې

ښه سترې شول. لنډې جامې ورپسې نښتې وې. په خوږ کې یې مخ او لاس تازه کړ. پر پلاستيکي فرشونو وغځېدل.

چاغ رازق و بنگېد «له شلومبو یې پرېز کړو ورور» ټولو هررر و خندل. بېرېری ټیټکی ځوان راغی. غږ یې کړ:

- سترې مشع زما ورونو، سترې مشع!

ټول بېرته کېناستل. رازق پا نه څږد. ځوان د سپينې لونگۍ شمله له غاړې تاوه کړه. موسکى شو:

- ورونو! امدا اوس ملايکې الله پاک ته ستاسې صفتونه کوي. وايي دا دې د ټولو نه ښه بندگان دي.

هغه يودم په ژړا شو:

- الله ناراضه دى. په دين يې خپله مسلمانان ملنډې وهي. ته دې ته گوره! مقدسپال عياشي رواگني عياشي.

سلگۍ يې ووهلې. ميوند غوښتل تسلي ورکړي. مگر هغه يودم غلى شو. سترگې يې په شمله پاکې کړې:

- ورونو! زموږ وظيفه بې حده سخته ده. خلک کافران مسلمانوي. موږ مسلمانان مسلمانوو. کافران تې ښه دي. په

اسانۍ دعوت مني. دوى وايي زه تانه ښه پويېم. نوام ددوى په مسلمانولو کې ثواب ډېر دى، ام وژلو کې.

غږ شو چې غرمۍ تياره ده. مگر ميوند چورت وړى و «دا سړي موږ ته څه ويل غوښتل؟»

سوالگر هلک د شيشکباغ څنگ ته پر خپل ځاى ولاړ و. په فرعي کوڅه کې په سپينه ورځ چوپه چوپتيا وه. نابره د

پوليسو موټر دا چوپتيا درې وړې کړه. د باغ د دروازې مخ ته ودرېد. هلک هم ور روان شو. د پوليسو قوماندان له

موټره ووت. په خلاصه باډى کې ناستو ملگرو ته يې غږ کړ:

- راعى کنه! تاسې بايد مانه زړور اوسئ. زه نوى يم.

ملگري يې يو په بل کې ننوتل. يو هم کې نه ووت. قوماندان برگ شو:

- هى بې غيرتو! په تاسې به يې ام ډزې کړې وي چې زوى مې پيدا شو.

هغه کټ کټ وخنډل. دروازې ته ورغى. ماشوم د سرک بلې غاړې ته ودرېد. لاسونه يې د لويانو غونډې د چلبياپه

ډول پر ټټرو نيول. قوماندان پاس د شيشکباغ لوحې ته وکتل. خپلو ملگرو ته يې مخ کړ:

- هه، اوس به درته ثابته کم چې شيشکه ميشکه نشته.

زړور يې کيلي د قلف سوري ته برابره کړه. يودم گږبه هار شو. دروازه ورپرېدلله. د ښځينه غږ په شان سونگس جگ

شو. قوماندان شاته ټوپ کړ. په ځمکه ولوېد. رنگ يې پک والوت. په منډه موټر ته وخت. پوليس لارل. ماشوم هم

وتښتېد. دننه په تاكاوى کې کمال شاه له دوربين څخه سترگه لېرې کړه. موسکى مخ يې بادام ته واړاوه:

- خيرو خيريت دى. اصل کې ماشين اوس ام کار کوي. دروازه يې ښه ولېزوله.

د بادام زړه هم آرام شو. د ميوند د مظاهري کېسه يې وکړه. د شاهزادگۍ سترگې غټې غټې راوتې وې. ويې ويل:

- نه پوېېږم. له سياست سره يې نه لگېدله. ولې يې داسې وکړل؟
- اخله نو. ستاسو د شرط د پاره کنه. چې خپل اشنا په دولت په زوره مقرر کي.
کمال شاه سرو خوځاو ه. د غاړې پوستکي يې وشړپېده:
- آفرين! چې اغه ونشو، پرېده چې مخالفينو سره په دولت حملې وکي! چې شاهي حصار بېرته ونيسو. ورته وايه
جنگ مه پرېده! پيسې زه درکومه.
ملکو سرونه په تاييد ونبورول. شاهزادگي بادم ته کړ:
- ته راعه! د چای پيالې راوړو!
په پخلنځي کې له چاينکې تپونه ختل. هغې برقي منقل بند کړ. وچ چای يې له الماری واخېست. ويې پوښتل:
- ميوند الله پاتې کېږي که بېرته راعي؟
- پاتې يې و بوله.
- سمخو کې ماران نشته؟
- اخله نو. سمخه خو وي د مارانو او ځناورو ځای.
- اوح زما ربه! ورته ووايه راعه! خدای به بله لار پيدا کي.
- سرتا چې ورته ويلې. نه يې مني. وايي بله لاره نشته.
- ته خوزما د خوارته ووايه!
دواړو پتنوسان سالون ته راوړل. شاهزادگي ځان ته چای وانه چاوه. په کونج کې په نفلونو ودرېدله.
ماسخوتن ميوند د ډک موټر څنگ ته ولاړو. زړه يې نارامه و. جگ شيخ د موټر د څراغونو په رڼا کې ورته وويل:
- بختور يې. نن شپه سپوږمۍ نشته. وار خطا نشې شابه! دولتي ژرنده ده. ساتونکي يې کم دي.
ميوند د ماما او ملگرو د غچ لمبو پارولې و. د موټر سيټ ته وخوت. حرکت يې وکړ. شاته باډی کې يې ملگري غلي
ناست وو. نيم ساعت وروسته له ځنگله څخه سرک ته ووتل. څراغونه يې مړه کړل. سرک د غنمو د پټيو په منځ کې
غځېدلی و. يو مهال لويه کلابنکاره شوه. کونج په کونج يې برجونه لرل. په هرو څو مترو کې څراغونه لگېدلي وو.

دڼنه جگه ودانۍ وه. کړکۍ يې نه لرلې. ميوند مو تېروان ته د درېدو امر وکړ. په تياره کې د لويې ويالې په غاړه پلې و خوځېدل. تر شرشرې تېر شول. ميوند ملگرو ته مخ کړ:

- ټيک لس باندي دولس حمله کوو. په ويالې کې ځان خوشې کئ! اوبه مو خپله تر کلا تاووي.

هغوی دوه دوه ويالې ته کېوتل. مگر ميوند او رازق په وچه کې روان شول. رازق وپسېد:

- نن خوشاله يم ورور. بنځې ته مې زنگ وهلی و. ويلې يو کس راته دوو مياشتو د خرچې پيسې راوړې.

- څوک و؟

- ويلې گردکی ځوان و. بیره يې لرله. لونگی يې وهلې وه. شيخ صيب دې خير ويسي. دستي يې سړی لېرلی.

ميوند پوه شو چې اشرف پيسې وروړي دي. غزبې ونه کړ. برج ته مخامخ په ډنډو او بو کې لوخو ته ورسېدل. ميوند

پښه ونيوله. رازق وپسېد:

- ولې ورور؟

د ميوند په تندي خولې راغلې. بيا يې مخته قدمونه واخېستل. مگر ددې په ځای چې برج وڅاري لوخو ته يې کتل. په

زېم والا چمن کې په گونډو شول. د ميوند ساسو زېدله. په برج کې ساتونکی له وسلې سره گرځېد. يودم ودرېد.

مخامخ يې ددوی په لور کتل. په مخابره کې يې وويل:

- امر صيب! ما په لوخو کې شړپ شړپ واورېد.

دوی يې خبرې سمې اورېدلې. امر لکه چې مېله کوله. له خدا ډک غزبې راغی:

- دا سترگې دې د بنځو غوندي تورولو ته دي که د نر غوندي کتلو ته؟ خو وگوره کنه!

- گورمه. څه شی نه بنکاري.

- خوار شې ډارنه! گيدره به مرغاوی پسې گرځي.

عسکر بيا په گرځېدو شو. ميوند په رازق پسې په گونډو و خوځېد. ټول پام يې شاوخوا لوخو ته و. رازق وپسېد:

- څه کوې ورور؟ وخت پوره دی. راکيټ برج ته برابرکه!

نهه باندي دولس وې. ساتونکي گازرې خوړلې. خرپې يې اورېدل کېده. ميوند د راکيټ نښه ونيوله. د تندي خولې

يې په سترگو راغلې. په لوخو کې شړپه هار شو. ده وسله وغورځوله. شاته يې ټوپ کړ. ورسره سم په نورو برجونو

راکیتونه ولگېدل. ددوئ د برج عسکر دوه شول. په لوخو يې ضربې وکړې. ميوند په اوبو کې ولوېد. رازق خان ورساوه. هغه لگېدلی نه و. ميوند غوښتل و تنبتي. رازق کلک ونيو. د ډزو په شور کې يې چيغه کړه:

- چېرې ځې؟ برج ووله!

خو ميوند زورونه وهل. ډزې غلې شوې. د کلا شاوخوا ددوئ کسان له مورچلو راووتل. غوښتل يې بېرته راوگرځي. د ميوند دوئ د برج يو ساتونکی په دېوال تېر شو. د دوئ په ملگرو يې ضربې وکړې. هغوی بېرته ځانونه پټ کړل.

سلطان تک سپين اوښتی و. په مخابره کې يې وويل:

- ميونده! ميونده! تاسې چېرته يئ؟ پای.

دلته رازق راکېټ په اوږه کړ. برج يې وويشت. وړاندې ورغی. په بام باندې ساتونکي پسې يې لاسي بمونه واچول. د هغه ډزې هم غلې شوې. له ميوند څخه يې مخابره واخېستله. خولې ته يې ونيوله. په نري غږ يې وويل:

- کار وشو! وځو! پای.

موټر بېرته سمخو ته ورسېد. جگ غبرگ شيخ يې مخې ته ووت. خوشحاله او پارېدلی و. ويې پوښتل:

- د شهادت عالي مقام د چا په نصيب شو که نه؟

ميوند په لنډو جامو کې غلی ولاړ و. رازق له مټې وښوراوه:

- تاته وايي ورور!

ده شيخ کلام ته پاس وکتل. وبنگېد:

- نه، زخمي ام نلرو.

- خير دی. مه خفه کېږئ شابه! دا ځل به مو قسمت کې نه و.

شيخ ورته د استراحت وويل. ميوند په سمخه کې غلی پرېوت. رازق ورباندې برگ شو:

- چې جنگ نشې کولی مه ځه! ستا دلاسه نږدې ټول مړه وو.

ملگري يې حيران شول. رازق هغوی ته مخ کړ:

- د وېرې رپېده. ډز يې کولی نشو. اخېر ما راکېټ واخېست.

ټولو قهرجنې سترگې ميوند ته واړولې. د سلطان د غاړې توکته پورته ښکته لاره:

- خیر دې وي. دی چې ډارن دی مشر به بل څوک کو.

میوند غږ کړې:

- مشري موهمه نده. الله لوڅې وې.

هغوی په کرکه په سپمو کې وپشپدل. دی کښاست. سړیې څوړند و. په ټیټ غږیې وویل:

- مور واره وو. مشر ورور مې په لینده مرغی. وویشتله. اغه گوډه گوډه لوڅو ته ننوتله. پسې ورغلو. اخواد پخوا مو

لټوله. شپه هار شو. منډه مې کړه. گورم چې دورور نه مې دستک غوندې مارتا و دی. اغه اخ نه کاوه. مار غټه خوله

وازه کړه. منې زما په مخ کې یې ژوندی تېر کړه.

د میوند ستونی ډک شو. ژوره سایې واخپستله. خبره یې وغځوله:

- ماضوف کړی و. بیانا وخته مې پلار پیدا کړی و م.

د ملگرو خبرې یې له خوا خوږې ډکې شوې. دعاوې یې وکړې. شایې واره و. ویده شول. سبا څانبت یې وسلې په

گریسو غوړولې. راهې وویل چې تېره شپه د مخالفینو د حملې له امله دولتي ژرنده وتړل شوه. شپته کسه یې کاره

شول. چاغ رازق غږ کړې:

- مور خو یوازې د ساتونکو برجونه وویشتل ورور. او بنده یې ژرنده کړه؟

میوند په څانگه کې څوړند راډیو بند کړ. روان شو. په سمخه کې پر نالی وغځېد. بله شپه په لویې کمپنۍ ورغلل.

سهار په دسترخان یې بیا راهیو اورېد. هاغه کمپنۍ هم وتړل شوه. میوند وغومېد. ډوډی یې پرېښودله. د سمخې

مخ ته په تیره کښاست. رازق ورپسې ورغی. ویې پوښتل:

- ولې ورور؟

میوند اسویلی وکړ. سترگې یې ورواړولې:

- منې مور بڼه کار نه کوو.

- کوم کار؟

- امداد په کمپنیو حملې.

د رازق تندې گونجې شو. میوند وپوښتل:

- مور مظايره د شه دپاره وکړه؟

- چې خلکو ته کار پيدا کو.

- هو کنه. پيدا خو مونه که، اوس لا کارونه تې اخلو.

- جنگ کې خودا وي ورور.

- منې داغوی د ورو بچو پوښتنه به خدای مور نه کوي.

- ته شه لگيا يې؟ مور يې ساتونکي ولو...

ميوندي خبره پرې کړه:

- خودولت کمپنی ترې. زمور د لاسه يې ترې کنه. ستا خپلو بچيو ته خوننه سودا وه. په هر چا گران دي.

رازق حيران و. بېرته سمخې ته لاړ. ميوند چورت واهه چې شه وکړي. موبایل ته يې زنگ راغی. اشرف له بدلې

شمېرې نه په بدل غږ خبرې کولې. شاهزادگی يې روغه رمته وبلله. د بناړ په اړه يې وويل:

- تراوسه خو خيرو خيريت دی. يوازي د امرو تين کسانو د بناړ عمومي تلاشي شرو کړې ده.

د ميوند وروغې بره لاړې:

- دا لاخيريت دی؟

- څه ښه دی چې ته روغ يې. تېلفون بندوم چې دولت مو پيدا نکي.

ميوند غږ کړ چې مه بندوه. په تېلفون کې رها شوه. ده د بېرته تماس نيولو کوشش وکړ. نه کېدل. ناراحته شو «منې

قمر اقبال په شيشکو باور نلري. شازادگی په شيشکباغ کې دستي پيدا کوي» چټک پاڅېد. په خام سرک ښکته لاړ. د

ترې شاته تاو شو. په لوی غار کې موټر ولاړ و. يو سړی لکه پېری له تيارې راووت. ده وويل شېخ ته ځم. سړي په

مخاېره کې تماس ونيو. وروسته يې اجازه ورکړه. سمخه نه وه، سمه شاهي ماڼۍ وه. ميوند د کريستالي قنديلانو په

رنا کې په ورېښمينې غالی روان و. ترزینتي الماری او قيمتي کوچونو تېر شو. د اوږد مېز مخې ته تيارسی ودرېد.

شېخ کلام په ښويه فولادي لونگی کې لوی کمپيوټر ته ناست و. لاس يې ورکړ. ميوند وويل:

- شېخ صيب ما ويل زه خبر شوم چې په بناړ کې امرو تينيانو تلاشي شرو کړې ده. ما...

- چا خبر کړې شابه؟

- دوستان دې خدای لري.
- څه نومېږي؟
- میوند په دوو کې شو. که ووايي سرتاجې او اشرف ته تاوان ونه رسېږي. که نه وایي بیا خو صداقت نه شو. ویې ویل:
- منې چې نوم یې وانه خېسته. غږ یې بدل و.
- شیخ په څېړونکي نظر وکتل. بیا یې وروځې و اچولې. میوند بېرته خپلې خبرې ته راغی:
- ما ویلې که ستاسې ایجازه وي. موږ به ورباندې حمله وکو. منې بڼه موقع ده.
- شیخ د ږیرې نړۍ څو که په گوتو کې و مروړله. له مېز څخه راتاو شو. لکه خبره چې ډېره مهمه وي. ویې ویل:
- زموږ اصلي دو بنمنان مقدسپال دي. پوه شوې شابه؟
- نه شیخ صیب. مقدسپال خو زموږ خپل خلک دي. مسلمانان هم دي.
- نه کنه. امروتینیان ددوئ په زور دلته دي. پوه شوې شابه؟ په مقدسپالو حملې وکړې چې د امروتینیانو پښې سستې شي. بیا گوره چې څنگه تښتي؟
- منې حکومت په اغوی باندې زموږ حمله بانه کي. کمپنی و تړي.
- بانه مانه نشته. موږ یې مجبور وو.
- ولې؟ خلک بې کاره کېږي کنه.
- امداد حکومت د تنگولو بڼه لاره ده. دین او وطن په رحم نه گټل کېږي.
- میوند غلی شو. شیخ د مېز له سره کاغذ راواخېست. ده ته یې ونيو:
- هه! په مخابراتي کمپنی د حملې نقشه ده.
- میوند چورت واهه چې څنگه ددې حملې مخه ونیسي. شیخ یې پر جرئت وروستی گوزار وکړ:
- او ټولو ته ووايه شابه! د امرنه سرغړونه د مرگ سزالري.
- میوند ووت. ملگرو یې په راډپو کې خبرونه اورېدل. ده ته یې بل ډول وکتل. پوه شو چې رازق ورته ویلي چې د خلکو له بې کاره کېدو سره مخالف دی. میوند د نوې حملې له پلان څخه خبر کړل. هغوی یو بل ته سترگې واړولې. موسکي

شول. هېچا مخالفت ونه بنود. د خبرونو اورېدلو ته يې دوام ورکړ. دی پر خپلې نالۍ پرېوت. زړه يې تنگ و. خبرونه خلاص شول. ملگري يې هم په خپلو ځايونو کې وغځېدل. يو مهال غږ شو:

- قوماندان صيب ميوند خانه!

دی نېغ کېناست. څو کسه له صندوقانو سره ننوتل. يو تن د کاغذ پاڼې ورکړې. پکې د صندوقانو تعداد او په هر يو کې د مرميو، لاسي بمونو او راکټونو اندازه ليکل شوې وه. ده لاسليک وکړ. خو سترگې يې په لېبلونو کې نښتې وې. دا

هاغه صندوقان وو چې مخکې امروتين ستوري مقدسپالو ته په پټه رالېږل. چورتي شو «اوس خو پاچايي د

امروتينيانو په لاس کې ده. نو وسلې ولې مخالفينو ته رالېږي؟» ميوند بنويه ووت چې دا خبره له شيخ سره شريکه

کړي. دهغه ساتونکي په موبایل کې د برېښو وېشونو عکسونه کتل. وار خطا شو. ده د وسلو رسيد وښود:

- منې دا يې امداد اوس راکه. خبرې ورباندې کوو.

هغه ژر لار پرېښوده چې د عکسونو په باب ونه پوښتي. دی دننه د اوږد مېز مخ ته تيارسي ودرېد. شيخ په څرنگي

لپټاپ کې غرق و. ده يې سکرين د الماری په هنداره کې وليد. شيخ نگه عددونه ليکل. ميوند له دغو شيفرونو سره

اشنا و. له ځان سره يې وژباړل «اوس موږ او حکومت کولی شول لسگونو کاله جنگ ته دوام ورکړو. څو موجوده

شتمني امروتين ته انتقاله او په راتلونکي کې غنمين د امروتين د ايمې برخه شي» ميوند هک پک کتل. خولي

ورباندې راماتې شوې. غوښتل يې غلی بېرته ووځي. شيخ سترگې پورته کړې. حيران شو:

- ته څه رنگه دننه راغلي؟

- په دروازه. ولې؟

شيخ توما نچه واخېستله، ووت. ډز شو. بېرته راغی. گوته يې وڅنډله:

- ته زموږ د قانون نه نه يې خبر. بيا چې ما اجازه نه وي کړې دننه رانشي! بڼه وايه شابه!

ميوند ژر ژر په زړه کې نوې خبره جوړه کړه. ژبه يې ټکنۍ شوه:

- منې موږ ويلې، که اغه، که کمپنۍ کې، چې موږ حمله کوو، که ما مورين مخ ته راشي ويې ولو که نه؟

- خو ومې ويلې چې ډېر ورانی زموږ کاميابي ده. تاته دين موهم دی که اينسان؟

میوند سرو خوخواه، ووت. د سمخې مخې ته نوی ساتونکی شیخ ولاړو. یو تن په بېلچه کې خاوره راوړه. د مخکیني ساتونکي په وینه یې واچوله. دی تېز تېر شو. ټول فکريې په شيفر کې و. چورت یې واهه چې ملگرو ته ووايي که نه؟ ډارېده چې رازق به له پخوانه خبروي. نورو به هم ورسره د مخالفينو دا پلانونه منلي وي. زړه یې ډک شو «کاش چې شازادگی ماسره مینه نه لرله. بیا که زموږ واده نه کېده ام غم به نه و. اغه خو به نه خورېدل. نه نه، خورېدو ته یې نه

پرېدم. بله لاره پیدا کوم». ملگرو ته یې مخ کې:

- منې شیخ صیب زما په خاطر بنایسته خوان وواژه.

وچ هډور سلطان غږ کې:

- خیر دې وي. ولې؟

- زه یې داغه د اجازې بغیر دننه پرېښی وم.

- الله به موهم شيان وي نو. څوک یې باید ونه ویني.

- داچ! زه پردی یم؟ نه ولا، دا بل ډول خلک دي.

رازق نری غږوو پست:

- سم خلک دي. په سخته کې یې ځای راکه. نمک حرامي به نه کوو ورور!

میوند برنډ برنډ کتل. دا باوريې لا پنځده چې ملگري یې له شیخ کلام سره دي، نه له ده سره.

په ماڼۍ کې قمر اقبال تېز روان و. دروازه یې په زور تېل وهله. د مشر ورورد مېز مخ ته ودرېد:

- دا ډم موږ وغولولو. شازادگی یې پیدا کړې ده.

جاوېد اقبال په پیسته یې کوچونو ناستې ته و باله. دی کېنناست. د الماری هندارې ته یې گډوډ وېښتان سم کې.

جاوېد اقبال موسکې و. د ممپلي په شان وړه پزه یې لا شخه بنکارېدل. ویې ویل:

- آیا ستا کسانو د شازادگی د موندلو په هلکه کره شواهدو ته لاسرسی پیدا کړی؟

- نه، اغه څه لتوگان دي. زه وایمه زه.

- اوصولن په اټکل اغه وخت د تایید ټاپه لگېږي چې د شواهدو ملاتړ ورسره وي.

- داچ. داغې لټول یې پرېښي کنه. زه وایم تیار په لاس کې دی. رابه یې ولو. شازادگی او خزانه به ترلاسه کو.

له باندې څخه د چا په زوره خدا راغله. جاوېد اقبال له کړکۍ څخه د ماڼۍ حويلۍ ته وکتل. دوو تنو مقدسپالو په چمن کې غېږه نيوله. نور ترې راتاو وو. دی هم موسکې شو. مخ يې بېرته راوگرځاوه. پېرې شونډې يې ورپېدلې: - متاسفانه په اټکلونو تکیه د مالي منابعو د ضايع سبب کېږي! سالم عقل وايي چې نغدې گټې ته اولويت ورکول په اکثرو مواردو کې مثبت په پایله لري. په ذکر شوي قضيه کې دم زموږ د اهدافو د پلې کولو بڼه وسيله ده. که په مناسبه طريقه يې مدیریت وشي په ټول هېواد کې به د نایانو بشري قوه زموږ په خدمت کې وي.

د قمر اقبال څېره تروه شوه:

- ولې سم نه وايي چې اټکل مه کوه. دم زموږ د پاره جنگېږي.

ورور يې له خدا شين شو:

- پښتنو ته په جدي قواره سر بېره د هونبیا ری، بله لويه نښه د شخص په وينا کې د پېچلي متن اورېدل دي. په دغه

تمرین د وخت لگول په مناسب ځای کې پانگونه ده.

- مړه ماسره خو سم غږېږه! زړه دې راخوړين که.

- د لېوني خوله هم د غږېدو جوگه ده. په دې اساس د عاقل او کم عقل ترمنځ فرق د مسایلو د څرگندولو په بڼه کې دی.

قمر اقبال ژوره سا واخېستله. سترگې يې چت ته کړې:

- وه خدايه! په للامې څه شوي؟

جاوید اقبال موسکې و. ده سترگې ورواړولې:

- بڼه څه، زه به ثابته کم چې شازادگی يې په رښتیا موندلې. بیا نو ستا وروري څه شوه؟

- د سياسي ماحول مسلطه فضا ددې ايجاب کوي چې د خپلوی، تر مجازي اړیکو ملي گټو ته ترجیح ورکړه شي.

قمر اقبال تندي ته پس ورکړ. په تېښته ووت. جاوېد اقبال يې تر شا کړس کړس و خندل.

میوند تر تمرین وروسته په خوږ کې مخ اولاس و مینځه. دسترخان ته کېناست. نا آرامه و. هر ملگري ته بېل بېل ځیر

کېده. تر پانو تېرېدونکي لمړیې تندي وسوزاوه. څنگ ته شو. چورت يې واهه چې خبرې له څه شي پیل کړي؟

شاوخوا يې وکتل. نورې ډلې بېلې بېلې په دسترخانونو راتاوې وې. له ډوډۍ يې خوند اخېست. ده له وریجو مړۍ

جوړه کړه. ویې ویل:

- منې په امروتين کې داسې پلو پخېږي چې گوتې به ورسره وچيچي .
ټولو کېږي وروکتلې . د وچ هډوړ سلطان توتکه له مړۍ تېرولو سره نښکته پورته لاره . غږيې کېږي :
- خير دې وي . خوگام خدای پيدا کړی . يو صفت خو به لري کنه .
ملگرو يې هرررو خندل . ميوند غوښتل د شيخ کلام او امروتين ترمنځ اړيکو ته راشي . ويې ويل :
- منې چې اغه اينسانان دي . خوگورته مه وايه !
رازق په نري آواز ملگرو ته کېږي :
- رښتيا وايي ورور . خوگان خودونه مردارمخي نه وي .
بيا د ټولو خندا شوه . هريو همداسې عکس العمل ونښود . يوازې د شناوی ږيرې کبير غلی و . ميوند غږ کېږي :
- ته پکې څه وايي کبير لالا ؟
هغه د لاس مړۍ بېرته کېښودله ، پاڅېد :
- څه ورک يې که ! د خيستانو صفت زما ايشتيا په لغته وهله .
- ته صبر صبر ! کينه ! سرونه وړاندې کړي ! منې کار مې دی .
هغوئ يې په مقصد پوه نه شول . زړه نازړه يې غوږ کېښود . ده په ټيټ غږ وپوښتل :
- ما ويلې که دا مخالفين د مقدسپالو سره يولاس وي بيا څه کوي ؟
ټول شاته شول . چاغ رازق غږ کېږي :
- دې وختو کې بې سره غږېږي ورور .
ميوند ټينگار وکړ :
- مثال وایم . ښه که امداسې وي بيا ؟
مسلم پاچا کټ کټ و خندل :
- بيا خو به موږ د مار په سوږه کې د مار نه پټ يو .
ټولو هرررو هل . سلطان په ملنډو وويل :
- خير دې وي ، بيا نواول امدوي ختموو . ددوي د پلار کپړی !

- نري سپينکي ځوان پځ وهل. ميوند سر جگ کړ چې څوک خويي نه اوري. وپسېد:
- منې چې کيسه بوي نه شوه. دوى او مقدسپال د سيکې دوه مخه دي. غواړي غنمين ستورى د امروتين حصه کي.
- ټولو ملگرو يې سرونه وځنډل. باور يې نه کاوه. نري سپينکي هلک سترگې غټې کړې:
- چې نه مري لا به يې واورې.
- د ميوند تېره زنه و خو ځېدل:
- منې چې په دغو گونا کارو سترگو مې وليدل. زه ناخبره ورغلم. شيخ په کمپيوټر کې امدغسې ليکل.
- هغه له جبهه د وسلو د صندوق لېبل را ووست:
- دا د مرميو صندوقان امغه دي چې مقدسپالو ته راتلل. او تاسې کله ليدلي چې دولت په دې ځاى بمبار وکړي؟
- ميوند په چورت کې ډوبو ملگرو ته کتل. د هغوى عکس العمل يې څېره. کبير سر ته ټکان ورکړ:
- نالت په شيطان! زه ام شکي ومه چې ولې مو په امروتينيانو حملې ته نه پرېدي؟
- د ميوند په زړه لږه هوسايي راغله. څه يو تن خو ورسره ومنله. رازق وپسېد:
- بيا خو نو موږ بايد د خولو نه لود سپيکر جوړ کوو ورور. چې خلک خبر شي.
- د ميوند زړه بېخي ولگېد. اوس يې چورت واهه چې پس له دې څه وکړي. غټ سړى ځوان په رازق برگ شو:
- ځان خپله د بلا خولې ته ورکوو؟ سلطان سم وايي. ختم به يې کو. بيا به امدې ځاى نه سم جنگ وکو.
- نري سپينکي بيا سترگې غټې کړې:
- او هو. بسکر دې ورسره برابر دى؟ اغوى په زرگونو دي.
- کلسري ځوان نورو ډلو ته وکتل. هغوى ټوکې کولې. خنډل يې. دى وپسېد:
- دا نه کوو، اغه نه کوو، نو څه کوو؟
- د ميوند شنې سترگې د دسترخان په يو ټکي کې نښتې وې. په زړه کې يې گرځېدل چې کاش په ښار کې پاتې وای.
- اوس به يې د شاهزادگۍ د شرط پوره کولو ته يوه لاره پيدا کړې وه. سريې جگ کړ. تېره زنه يې و خو ځېدل:
- کېدای شي موږ د آزادي پالو په نامه ځان ته ډله جوړه کو.

ټولو ته يې نظر ښه و برېښېد. ماسخوتن يې د ورکړل شوي نقشي خلاف د امرو تينيانو په قطعي حمله وکړه. خو هغوی ته ونه رسېدل. مقدسپالو يې مخه ونيوله. يو ساعت وروسته بېرته سمخو ته ستانه شول.

په ماڼۍ کې د دواړو څارگرو مخونه له قهره پر سپدلي وو. جاوېد اقبال ته يې د همدې حملې په اړه معلومات ورکول. کله چې هغوی ووتل قمر اقبال غاښونه چيچل. د جگې پزې څوکه يې وگروله. خپل ورور ته يې تېره وکتل:

— ما درته نه ويلې؟

جاوېد اقبال په مخ لاس کش کړ. د ممپلي په شان وره پزه يې چنگه شوه. پېرې شونډې يې ورپېدلې:

— مور تراوسه د خوندي چاپيريال له مزايو و برخمن يو. که مقدسپال له ژوند سره مقاطعه کوي، که مخالفين، دواړه غنمينيان دي. ددوی ترمنځ د کرکېچ د امپير لوړېدل د داخلي خصوصتونو د گراف د لوړېدو سره مستقيمن متناسب دي. چې په وروستي تحليل کې زموږ هدف ته د رسېدو لپاره ښه زمينه برابروي.

قمر اقبال مخ په ناخوښۍ واراوه. ويې ويل:

— اوس خو ددې مزايو و برخمن يې. خو بل ځل يې لاس د امرو تينيانو گربوان ته اړسي.

— زه ستاسو د فکر له دغې زاويې سره مخالف...

د قمر اقبال زغم ختم شو. پر مشروروريې برک وهل:

— بس که نو! دامه هېره چې مقدسپال زما په نوبت کاميابه شوي دي.

وروريې وخنډل چې گواکې باټې ولي. ده ته لاقهر ورغی:

— حي حي حي دي پرېده! تاته موفته په لاس درغلې ده. د اصلي موضوع نه خبر نه يې. زه چې د خزاني نه خبر شوم، د

پلار مخ ته مې د اغې د ترلاسه کولو پلان کېښود. په پلان کې له مقدسپالو سره د کومک زياتول ام شامل وو.

وروريې په منگولو په غوږ پراته وېښتان شاته و اړول. برگ شو:

— په قبله گاه صاحب باندي د عقل له دايريې وتلي تورو نه تپل د خپلې کم عقلي ثبوت وړاندي کول دي.

— ته غوږ کېده فلسفي! پلار و منله. بيا زه د پلان مطابق دلته راغلم. چې ناريا لين ته د کمال شاه د تېښتې مخه

ونيسمه. چې خزانه په اسانه واخلمه. پلار چې تاته اسناد درکول اساسي پلان په شنه دوسيه کې و. اغه ما جوړ کړی.

وگوره! دهرې پانې په پای کې قاف او الف ليکل شوي. قمر، اقبال.

جاويد اقبال د مېز له جعبې دوسيه راواخېستله. په غټو غټو يې كتل. سړيې وخواوه:

- امدا اوس شيخ ته وایمه چې میوند ونیسي.

- دادی وینې یارو؟ چې وخواړې سمې خبرې ام کولی شې. ماته یې راتسلیم که. زه داغه په مذب بڼه پوېپېمه.

شيخ کلام له ځوانې نجلۍ سره نیم بر بندې پر تخت پروت و. تلیفون یې د پیغام خبر ورکړ. دواړه ښځه کښاستل. په پیغام

کې تش شمېره وه. دواړه بلې کوټې ته لاړل. په دېوال کې پټه څرنگی لپټاپ یې وکوت. د امروتین په ژبه لیکنه یې

ولو ستله. شيخ کلام نجلۍ ته په کوناهو سپېره ورکړه. په پښتو یې وویل:

- ای زما نیکاح شوې کړې! څه سمله! د تشویش خبره نده.

نجلۍ په ناز ماته راماته شوه:

- سمه ده زما گرانه نیکاح شوی خاوند!

دواړو پخ وهل. شيخ کلام جامې واغوستلې. تېز ووت. د میوند سمخې ته یې وکتل. له لېرې تور غار ښکارېده. زنگ

یې وواهه. په بلې سمخې کې د اوږدې بریرې قوماندان وینس شو. له خپلې ډلې سره دده څنگ ته راغی. شيخ وویل:

- ای د الله دین ساتونکو! میوند د امروتیني کفارو جاسوس دی. ویې نیسئ! څوک چې پې درېږي ویې وژنئ!

قوماندان او ملگري یې دومره وپارېدل چې صبر یې نه کېده. په تیارسی حالت کې هم ښورېدل. د هریو په سترگو کې

د میوند د وژلو تلو سه له ورايه ښکارېدله. قوماندان تر ټولو مخکې د سمخې خولې ته ورسېد. دننه تیاره وه. دوی

خراغونه ونه لگول. یو دم یې هجوم وروړ. پښې یې په تارونو کې بندې شوې. بمونه وچوېدل. میوند له ځنگله څخه

لمبې ته وکتل. خپلو کسانو ته یې کړ:

- زموږ تلک کار وکه. ځئ نو تیت شئ! څوک چې مخکې ورسېد، املته ودرېږئ!

د سهار آذان وشو. میوند د پېریانو کوڅې ته ننوت. اته تنه ملگري یې منتظروو. دده مارکېټ د تاکاوی دروازه

خلاصه پرېښوده. دننه دم بوی و. ورو ورو ټول راغلل. میوند ساعت ته وکتل. د سهار پینځه بجې وې. ویې ویل:

- منې امدا ځای ښه دی. د ورځې به خوب کوو. د شپې حملې. اوس سملئ!

ما بنام میوند په کوټو کې گرځېد چې وگوري څه لري. تورکي مسلم پاچا د شپې ډوډی تیاروله. میوند رازق ته کړ:

- ته په دورین کې وگوره! زه وځم!

رازق سترگه له چته خوړند نل ته برابره کړه. کوڅه تشه وه. میوند ووت. د احتیاط لپاره یې له مغازې څخه نوی سیمکارت واخیست. سرتاجه او شپوه گل یې له خپل راتگه خبر کړل. سرتاجې بادام ته تېلېفون وکړ. ویې ویل: - ته سبا باغ ته ډوډی یوسه! زه به میوند ورور وگورمه.

د بادام اوږده پیره و خوځېدله:

- اخله نو. اغه خطرناک ځای ته خپله ځي؟

- نه نه، تانه پرېدمه.

- ولې؟

- بس نو.

سرتاجې نری پزه په گوتو کېکارله. بادام سر وڅنډه. تېلېفون ته یې خوله نژدې کړه:

- ستا خوښه! زما په بنځه پام کوه! اغه په ماد ځانه گرانه ده. زه خپل امانت سلامت غواړمه.

د هغې سترگې له موسکا سره ډکې شوې. سبا بادام د خوړو له کڅوړې سره شیشکباغ ته ورسېد. کمال شاه په دوریین

کې کتل، چې تعقیب شوی نه وي. شاهزادگی مطالعه بنده کړه. کتاب یې په کوچ پرېښود. ویې پوښتل:

- سرتاجه رانغله؟

بادام کڅوړه د پخلنځي په مېز کېښوده. د سالون له دروازي یې وویل:

- میوند د مخالفینو نه راتښتېدلی. اوس د لوی مارکېټ تا کاوی کې دی. اغه الله لاره.

کمال شاه له پلن او دروند ځان سره سره چټک پاڅېد. برگ شو:

- اغه ځای ورته چا ښودلی؟

بادام خوله ویته کړه. کمال شاه تروه ټنډه شاهزادگی ته واړوله. هغه چورتی ولاړه وه. ویې پوښتل:

- وروره! کوم مشکل خو پېښ شوی ندی؟

بادام اوږې واچولې چې نه پوهېږم. احمدزی ملکې پیکي ته څنډه ورکړ. پرسپین تندي یې هم د زني غوندي شین خال

خرگند شو. په کوچ کې تاوه شوه. بارکزی ملکې ته یې سترگې واړولې:

- ستا شازاده زوم خو سمه مشاده ده. موږ ته الوتکه کله سمخو کې لټوي کله تا کاوی کې.

دوو ملکو ورسره هررر و هل. بارکزی، ملکی غومبرور مخ خپلو طرفدارانوته و اړاوه:

– دا ځینې خولې لکه د تشناب سوړې، همپشه تې بوی ځي.

یو دم درې ملکی یوې خواته شوې درې بلې خواته. گوزارونه یې پیل کړل. کمال شاه په منځ کې چیغې وهلې:

– غلي شی! اصل کې د دغه الک نه و شرمېږئ!

د ملکو ټیکري په پښو کې تاوېدل. شاهزادگی د مور ساتنه کوله. خوزوړیې نه رسېد. بادام لاس نه کاوه. پوهېده چې

په هر حالت کې پردیو بنځو ته لاس وروړل د چا ناموس ته بد کتل دي. کمال شاه امر وکړ:

– څه ته گوري مړتا؟ کومک وکه!

اوس نو هغه هم ورگډ شو. یوه ملکه یې کشفه کړه. نری ټوکر و شکېده. د ملا خری، خری، غوښې یې راووتلې. هغې د

کوچونو شاته ځان پټ کړ. بادام بله له اوږو راکاږله. هغه په شا ولوېدله. کنځلې یې وکړې. په پای کې بنځې غلې

شوې. د کمال شاه مخ شکېدلی و. سایې سوزېدله. پر کوچ کېناست. ویې ویل:

– اصل کې بنځې لکه د ډاکټر گولۍ، که دې یوه و خوږه جوړېږي، که دې ډېرې و خوږې بترېږي.

شینخالي احمدزی، ملکی غږ کړ:

– په تايوه بنځه ام دوه خورا که ایضافه ده.

ملکو کټ کټ و خندل. د بادام له خولې یې واکه ووتل:

– اخله نو.

هاخوا میوند له سلطان او مسلم پاچا سره د مارکېټ د دویم منزل د سپورتي سامان په خانگه کې منتظر وو. خوشې

خوشې یې کله د فوټبال توپ رااڅېست، کله د کرېکېټ بیټ. شایې پلورونکي ته اړولې وه چې ویې نه پېژني. سرتاجه

او شپوه گل ورسېدل. میوند ورته د مخالفینو کیسه وکړه. سرتاجې نری، پزه په گوتو کېکاږله. وپسېدله:

– شوکر. که اغه تصادف نه وای موربه ټول عمر فکر کاوه چې مخالفین سم خلک دي.

میوند سروښور اووه. ویې پوښتل:

– سازادگی څنگه ده؟

– ټوله ورځ تاته دوعا کوي.

- چې يو ځل مې ليدلې وه.

سلطان يې په خبرو کې ودانگل:

- خير دې وي، ته دې يارانې پرېده! اوس د وطن ازادې موهمه ده.

دوه كسه راغلل. د كركېټ بيتونه يې كتل. ميوند شا كړه. كرمچې يې ملگرو ته ونبودلې:

- منې زما دا خوښې دي. سپكې دي. واليبال پې ښه كېږي. څو جوړې په كارې دي؟ شل جوړې...

دوو تنو بېټ واخېست. د پلورنكي څنگ ته لاړل. ميوند بېرته ملگرو ته تاو شو. وپسېد:

- منې ما د ازادې لاره ام د شازادگۍ سره د واده د پاره نيولې.

ملگري يې اندېښمن وو چې دده له لاسه به پټنځۍ رسوا شي. سرتاجې وويل:

- وروره! موږ ام امد او ايو. واده به د وطن د آزادۍ نه پس وكې.

ميوند د اعتراض په توگه په سېمو كې وپشېد. خپلو دوو ملگرو ته يې لاس ونيو:

- په موږ شپږ ويشتو كسو وطن آزادوي؟ كېنۍ نو!

- موږ دوه نه ايسابوي؟ خدای شته نور به راو لو. ډېر به شي. كه شازادگۍ ناريا لين ته ولېږو...

ميوند برگ شو:

- اغه ايچېرته نه ځي! ما خپل سرد څه د پاره په لاس كې نيولى؟

شپوه گل د سرتاجې په غوږ كې وپسېد:

- د ستر ملا صيب د خولې ورته ووايه!

سرتاجه اول پوه نه شوه. وروسته يې مخ ميوند ته كړ:

- خدای شته دا زه نه وايم. پلار ته مې كيسه وكړه. اغه ويل شازادگۍ دې ام ناريا لين ته ولېږي. ما ويل اغه كس شرط د واده د پاره قبول كړى. پلار مې ويلې اوس دې واده نه كوي. دا يې په خير ده.

ميوند بيا سر وڅنډه. مسلم پاچا تېرې وكتلې:

- ته د ستر ملا صيب خبره نه منې؟ توبه توبه! د خدای په عذاب به مو اخته كې گوره.

دواړه ملگري يې داسې پشېدل لکه اوس چې به يې و خوري. ميوند وډار شو. ويې ويل:

- ما يې کله خبره نده منلې؟ وایم زه به اغوی و نشم لېرلی. نو واده به ام نه کوم؟ دا خو...
شپوه گل يې خبره پرې کړه:
- و به شي خانه.
د ټولو سترگې ورو او بختلې. هغه غبرگه کړه:
- الوتکه به و تنبستومه. خپل بچي به ام بوځمه. که وشوه زه به پټا بېرته راشمه.
دا حل میند برک شو:
- دا دونه وخت په ما مېچنې وگرځېدلې. او ته غلی لکه خښه تیره.
- نه کنه. ایله مې مشرانوسره انډیوالي اچولې. ای خانه! د جومې ما بنام ښه دی. اغوی په کوروي.
پلورونکي غبرکړ:
- ای وروره! که خه شی اخلی واخلی، که نه حی! دا د مجلس های ندی.
سبا سرتاجې کمال شاه د تگ له پلان څخه خبر کړ. ملکو د خوښی ټوپونه ووهل. شاهزادگی خیالونو په مخه کړه. په سختی يې خوشحالی پتوله. سرتاجه يې کوتې ته بوتله. دواړه په تخت کېناستلې. شاهزادگی پزه جگه و نیوله:
- میند خو خراب شوی ندی؟
- نه. البته يې ښه ډوډی ورکوله.
شاهزادگی موسکی شوه. سرتاجې ته يې د شیانو لېست ورکړ چې له بازاره يې راوړي. هغې وپوښتل:
- دا د څه دپاره؟
- چې پلار او مور مې لار شي مور واده کوو.
- اغوی به پکې نه وي؟ خدای شته سم کار ندی.
- هیله کوم. ته مداخله مکوه! ماته يې روغ صورت موهم دي. واده کې دې نه وي کنه.
د جمعې په ما بنام میند او سرتاجه شیشکباغ ته ننوتل. شاهزادگی د سالون په منع کې لکه بُت ولاړه وه. نظریې په میند کې نښتی و. له ډېرې خوشحالی يې ستړي مشي هېره شوه. مگر دده د زړه مراندې سستې وې. د بې وسی احساس يې کاوه. سرتاجې وښوروه. میند بیدار شو. ويې ویل:

- اعلیٰ حضرت ته! اوس الوتکه راځي. پينځو ديقو کي بېرته الوځي.

کمال شاه ترملکو مخکي باغ ته ووت. ميوند د شاهزادگي څنگ ته لاړ. په بنويه وېنستانو يې لاس تېر کړ. د خټ په زخم يې وسولاوه. په شنو سترگو يې روغېر وکړ. شاهزادگي د کوټې دروازه پرانيسته. د پوالونه او چت په گلانو رنگين وو. پر تخت د نقره يې ليکو سپينه سرتختي پرته وه. په منځ کي يې دوه تک سره زړونه بنکار بدل. د پاسه د گلبي گلانو سپينې جالې څپره وهلې وه. ميوند وپوښتل:

- دا چا؟

- ما خپله گنډلې.

ده برنډ برنډ کتل. د ويلو يې څه نه لرل. شاهزادگي تکه سره شوه. سترگي يې بنکته واچولې. وپسېدل:

- زه ام په خپله وعده ولاړه يم.

د ميوند ستوني تنگ او ټټر کېکارل شو. تېلفون ته يې زنگ راغی. د پيلوټ غږو:

- دا دی در رسېرم خانه!

ميوند او شاهزادگي باغ ته منډه واخېستله. وره الوتکه پرلنډ پوخ سرک کېناسته. نيمه د شپه گل په پينځه لسو بچيانو او دريو بنځو ډکه وه. په کمال شاه پسې ملکي هم وختلې. شاهزادگي ورسره له دروازي څخه خدای پاماني وکړه. کمال شاه له قهره په چوکي کې سور او شين شو. چيغه کړه چې وڅېره. هغې په موسکا رد کړه. سرتاجه ميوند ته په غوږ کي وبنگېدله. دی د شاهزادگي څنگ ته لاړ. سترگي يې ځمکي ته واړولې. ويې ويل:

- ته ام ورسره ځي!

هغې اول سرتاجې ته تروې وکتلې. وروسته يې سترگي ميوند ته واړولې:

- زه نه ځم. اغې درته څه وويل؟

- اغه څه کوي؟ منې تاته دلته خطر دی.

شاهزادگي په شالاره:

- څه پروا کوي؟ تاته چې دی؟

د ميوند په سترگو کي نم وځلېد. برگ شو:

– کلکېږه مه! بله لاره نشته.

له مټې يې ونيوله. هغې شاته زورونه وهل. تاكاوې ته يې سترگې اړولې وې:

– وه زما کوټه. زما زيامت.

سرتاچې يې بله مټه کلکه کړه. په زوره يې وخپړوله. د ميوند او بنکې وڅڅېدلې.

کمال شاه د الوتکې له کړکې لاندي کتل. د بناړ په خېره کې ډار او غريبې له ورايه بنکارېدلې. په زياتره کورونو کې

تیاره وه. که جبري نه وای د کور د مخ څراغ يې هم نه لگاوه. سر له ما بنامه کوڅې تشې وې. خلکو د چکر تنده د

کورونو له بامونو څخه په سيل ماتوله. يو نيم دولتي موټر په سرک تېرېده. هغه بارکزی ملکې ته مخ کړ:

– اصل کې دغو کمقلانو امدا غوښتل. اوس وخورئ! خدای مو ددې نه ام بدتر که!

هغې سوړ اسويلی وکړ. الوتکه په مرو څراغونو د ودانيو له پاسه روانه وه. خلکو په بامونو کې سرو نه ټيټول. کمال

شاه غږ کړ:

– الکه! ارتفاع ونيسه! د برق له خادې سره ونه لگېږو.

شپوه گل په دقت مخامخ کتل. ويې ويل:

– بيا مې رادار ويني.

کړس شو. د جگ کور په سړيې د تلوېزيون اتن ووايه. کمال شاه په قهر وبنگېد. شپبه پس له بناړه ووتل. کورونه په

فاصلو کې مخې ته راتلل. الوتکه د ناريا لين ستوري په لور سيخه شوه. ټولو د هوسايې سا واخېستله. شپوه گل تېږه

ووېله. په سالون کې رڼا شوه. کمال شاه غږ کړ:

– لور مې څه شوه لور مې؟

ټول حيران شول. بارکزی ملکې په چيغو پيل وکړ:

– اله لور مې غور څېدلې ده. وه خدايه مړه شوه! ...

شپوه گل وويل:

– نه نه، ما دروازي بندې کړې بيا والوتمه. تشناب کې به وي!

بارکزی ملکې او د شپوه گل تورکې بنځې ټول کونجونه ولټول. هغه نه وه. کمال شاه د بېرته گرځېدو امر وکړ. نابېره د پروژکتور رڼا د دوئ سترگې و برېښولې. د ملکو چيغې وختلې. د شپوه گل سور مخې بنځې غږ کړ:

- وه مورې ې ې!!!

د دوئ هرې خواته جېټ الوتکې روانې وې. شپوه گل خپلو بنځو ته کړ:

- تاسې چيغې پرېږدئ! د بچو د چوکۍ پټۍ کلکې کئ!

په يوې جيت الوتکې کې قمر اقبال و. شپوه گل يې تسليمېدو ته باله. د جزا د نه ورکولو ژمنه يې کوله. خو ځواب يې وانه وربډ. څنگ ته يې د مقدسپالو چاغ جنرال وويل:

- خدای دې وېښه! څه ته گورې؟ ډز تې جیگ که!

قمر اقبال سترگې تېرې کړې:

- تانه به ډز جیگ کم. الله شازادگی ده.

شپوه گل لیدل چې یوازې لاندې خوا تشه ده. څراغونه يې مړه کړل. ويې ويل:

- دلته ځنگل دی. ما پکې ښکار کړی. توکل په خدای! ځانونه کلک کئ!

الوتکه یو دم د ونو تر سرو نو پورې ټیټه شوه. د بنځو او ماشومانو چيغې وختلې. شپوه گل مخامخ چنارونه ولیدل. بیا یې ناڅاپه ارتفاع کمه کړه. د ونو لاندې روان شو. شاتنۍ الوتکه په چنار کې ولگېدله. له چاودنې سره سپینه رڼا شوه.

نور ملگري يې په ونو او وښتل. قمر اقبال د ټکر ځای ته راوگرځېد. د الوتکې له ټوټو او له ونې لمبې ختلې. د

پروژکتور رڼا يې وگرځوله. د شپوه گل الوتکه نه وه. ټولو ته يې امر وکړ چې تیت شي. شپوه گل د خوړ د پاسه پټ روان

و. یو مهال مخامخ جیت پیدا شوه. دی ژر د څنگ په ونو ننوت. شاخونه يې ووهل. الوتکه کږه وږه شوه. په ځمکه

وښوېدله. پوز يې له خاورینې پښتې سره ولگید. کږه پرېوتله. جیت تېره شوه. ماشومانو ژړل. شپوه گل دوه ډک

بيکونه په اوږو کړل. تور ځنگله ته ووت. نوره ډله ورپسې وه. په فضا کې د جیتانو و حشتناک غږونه تاوېدل.

قمر اقبال ایله سبا غرمه د شپوه گل الوتکه و موندله. هېڅوک پکې نه و. ويې ويل:

- بل ډول نه کېږي. ځنگل به له یو سره کونج په کونج ولټوو.

شپوه گل په ځنگله کې روان و. په لاس کې یې څلور غټې مرغاوې، څرېدلې، لنډ او تنگ خوږ ته ورسېد. د چینې د پاسه د غټو گټونو ترمنځ تنگې لارې ته یې ځان برابر کړ. بڼه وړاندې لار. په رڼې پلاستيکي پردې طبیعي کوډلې ته ننوت. غشي، لینده او مرغاوې یې په بڼو په تیره کېښودلې. په کوډله کې له پنخوا څخه بنکار یانو ټول سوري کانکرېټ کړي او دېوالونه سپین کړي وو. دده واړه بچیان د لرگیو په وړو چوکیو او بڼتل را او بڼتل. خدا یې کوله. غټانو په کونج کې گرده کرښه اېستلې وه. وړې تیرې یې په گوتو ویشتلې. چې له کرښې یې وباسي. تورکی، بڼڅې یې له فلزي نغري څخه سور دېگ واخېست. ماشومانو ته یې نارې کړې چې ډوډۍ وخورئ. په یوه شېبه کې د دېگ بیخ تک سپین و او بڼت. پاچا له شپې واړه ملکو سره پروچ لرگین تخت ناست و. په غټو غټو یې کتل. و بنگېد:

– اصل کې دا اینسانان دي که ځناور؟

د ټولو ماشومانو سترگې ورو او بڼتلې. د احمدزی، ملکې د شین خال زنه و خو ځېدله:

– که سبا وړي شي او خواړه نه وي؟ وه خدایه و مومساتي!

هغه له ډاره و لږ زېدله. د پیلوټ په مېرمنو بڼه ونه لگېدله. مېړه ته یې وکتل. هغه لکه بېخي چې اورېدلې نه وي. په

بیكونو کې یې لاس واهه. فلزي ډبې یې اړولې را اړولې. ویې ویل:

– دوه ورځې نور ام کنسروالرو.

د بارکزی، ملکې غومبرور مخ تک سور و او بڼت. غږ یې کړ:

– دوه ورځونه مخکې د وتلو لاره وگوره! وه خدایه! لور ته مې خیر کې!

شپوه گل سر و بنسور او ه:

– زه پوپېرم، تاسې ته سخته ده. زما بچي ام د پولادونه ندي جوړ.

ملکې سترگې برکې کړې:

– ستا دلایل زده دي که کارام کولی شي؟

د شپوه گل سورکی، بڼڅه و بنگېدله «اوس خودې پاچایي نده» شینخالی احمدزی، ملکې و اورېدل. غږ یې کړ:

– الماس په هر ځای کې الماس وي.

شپوه گل سور اسویلې و کړ. په چوکۍ ډوله تیرې کېناست. ویې ویل:

– دا ځای بڼه دی. اغه دی عسکر تېر شول، ویې نه لېدلو. چې اغوی د ځنگله نه لارل، بیا وځو.

ماشومانو نېغ نېغ کتل. احمدزی، ملکه وبنگېدل:

– خو چې عسکر د ځنگله نه ځي موږ به ددوی په خپتو کې یو.

کمال شاه غږ کړ:

– غلې شه ورکه شه! خپله ورته چل بښي.

دوه ورځې نورې هم تېرې شوې. په ځنگله کې شرب شرب و. د عسکرانو اوږده لیکه د بوټو له منځه د لوی ډنډ غاړې ته ووتله. مرغای و الوتلې. شپوه گل تر بوټو لاندې ځان غلی کړ. د مقدسپالو چاغ جنرال نور حوصله له لاسه ورکړې وه. قمر اقبال ته یې کړ:

– عالی قدره! خدای دې وښه! اغوی د سپین ساحل ښار ته اوښتي دي. عسکر به دلته گرځي. موږ به الته لار شو.

قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وگروله. کړې یې وکتلې:

– اغوی تاغوندي په شا درانده دي. په غره کله ختلی شي؟ څه خیر. ته یې دلته لټوه! زه الته ځمه.

هغه روان شو. جنرال غاښونه جینګ کړل. په سږمو کې وبنگېدل. قمر اقبال شاته وکتل. جنرال ژر ځان نور مال کړ. کله چې قمر اقبال له سترگو پناه شو، دی په تیره کېناست. بېرېرې افسر ته یې کړ:

– څه لکه بلدي سپی رانه تاوېږي؟ وگرځه! شاوخوا وگوره!

پینځه ورځې پس د شپوه گل په اوږدې شوې بېرېرې د باران او به روانې وې. له یو غیر سابو سره په کوډله ننوت. کمال شاه او ملکې پرتخت بې حاله پرتې وې. ماشومانو د میندو په غږ کې ژړل. دده تورکی بښې وپوښتل:

– وی خدایه! دادې بیا ولې راوړل؟

– څنگه وکمه؟ د ښکار په ځای کې عسکر دي؟ او مېوې نشته. ونیسه په اوبو کې یې وایشو!

– څه گټه؟ د ټولو پې کانگې راځي. درې ورځې یې خوړلي دي.

– څه پروا لري؟ وچه ډوډی سرو کال خورو. کانگې خو مو نه راځي.

نابیره عسکر په کوډله ننوتل. چیغې یې کړې «ونه خوځېږئ! لاسونه پورته کئ!» بېرېرې افسر په مخاښه کې چاغ

جنرال خبر کړ. شپه پس هغه راوړسېد. کمال شاه یې له غومبري کش کړ:

– چېرته تښتې پاچا گله؟

ماشومان له ډاره د ميندو په غېږ کې ننوتې وو. جنرال سترگې په کوډله کې وگرځولې. د ملکو مخونه تک زېږ اوښتې وو. غلې غلې سونگېدلې. دده خپره تروه شوه. شپوه گل يې له گږپوانه ونيو:

– شازادگۍ چېرته ده شازادگۍ؟

– نه پوپېږم. اغه مور سره رانغله.

جنرال چورتې شو. د مقدسپالو بېرېرې افسرو وويل:

– زه به په عالي قدر شازاده زېږې وکم، هه؟

جنرال هغه له لاسه ونيو. کونج ته يې کش کړ. په غوږ کې يې وپسېد:

– دوئ چېرته پټ که! په قمر اقبال به يې خرڅ کو.

افسر له تعجب سره موسکې شو. سترگه يې ووهله.

شاهزادگۍ په بناړ کې د څلورم منزل کړکۍ ته ودرېده. په دوربين کې يې وکتل. لاندې سپين موټر له پارکېنگ څخه سرک ته ووت. په پلې لار کې اکثره ځوانانو د مقدسپالو تورې جامې اچولې وې. دا وبنگېدلې «ټول سړي د وخت سره پوستکۍ بدلوي» دوربين يې د سرک هاخوا د دېوال په غېږه کې لويې ساحې ته برابر کړ. په ټولو چمنونو کې نلونو د فواري په شان اوبه شيندلې. دوو باغوانانو د گلانو په پټيو کې خپشاوره کوله. ډله ډله خلک سپينې لس منزله ودانۍ ته تلل راتلل. په سر کې پر شني گمبدي ليکل شوي وو «د ستر ملا دفتر» شاهزادگۍ دوربين احاطوي دېوال ته څېرمه شيرچايي کور ته واړاوه. څلور منزله يې لرل. په انگر کې يې ماشومانو ټال خوږ، بسویند که يې کوله، په لرگينو الوتکو سپرېدل. دوو نوکرو يې پالنه کوله. څنگ ته د سپينې يو منزله ودانۍ په حويلۍ کې سرتاجه وه. نوکري ته يې له تناب څخه د ځينو جامو د ټولولو ويل. شاهزادگۍ دوربين د کړکۍ مخ ته کېښود. هندارې ته ودرېدله. طلايي وېښتان يې په گوټو د غوږ شاته بند کړل. خپل تور گرد کميس او سپين پرتوگ يې له هرې خوا وڅېره. د سرتاجې عکس يې له هندارې سره ونيو. اول يې ځان ته وکتل، بيا هغې ته. په بل لاس يې د ميوند عکس راپورته کړ. ويې پوښتل:

– ښه گرانه! په دې ملاگۍ کې مانه څه شی زيات دي؟ مردارې غوښې؟ آ؟

غابښونه يې وچيچل:

- زه به ستا غوښې دې ته ورکم، ددې تاته. پوه شوې؟ ویمه چې یو په بل ماږه شی.
- دروازه وټکېدله. هغې خادریه سرکړې. ورغله. پخې ښځې په پتنوس کې دودۍ راوړې وه. وپسېدلې:
- الاسړی دې کله راځي؟ پولیس گړځي. د هوټل خاوند وپرېږي. مجردې ښځې ته دلته ایجازه نشته کنه.
- شاهزادگی پتنوس واخېست. پزه یې جگه و نیوله:
- رابه شي. ورور یې مریض دی.
- الاته یې څنگه بونه تلې؟
- زه ښه نه یمه.
- ښځې سروړاندې او غږ ټیټ کړ:
- د هوټل خاوند ویلې اسې نه چې خطرناکه ښځه وي. تانبیې. وایې سوالگرت ته به یې پیسې ورکړې وي چې ووايه زه یې مېړه یم. چې کوټه ونیسي. ما ویلې نه نه. مېړه یې بند پاتې دی. ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه.
- شاهزادگی پیسې په لاس ورچوځې کړې. ویې ویل:
- خیر یوسي!
- دروازه یې وتړله. دخولې ساریې وواهه «ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه. چاغومبی، روی. ښه پوپېږي»
- د تا کاوی په سالون کې د میوند نیمو ملگرو په خپلو بیکنو کې وسلې او جامې کېښودلې. نیمو نورو ورسره مرسته کوله. په خپرو کې یې ناراحتی وه. میوند له کوټې څخه راغی. ټولو ته یې یو یو کاغذ ورکړ. ویې ویل:
- ښه یې وگورئ!
- خپله یوه شېبه غلی کوز او بروگرځېد. ملگرو یې کاغذونه وکتل. ده ورباندې بیا غږ کړ:
- ما چې څه لیکلي روښانه دي؟
- هغوی سرونه وښورول. ده دورین ته سترگه برابره کړه. په تنگه کوڅه کې تیاره وه. ویې ویل:
- کراره کراري ده.
- نیمو ملگرو یې بیکنه اوږو ته واچول. رازق یو دم میوند ته غږه ورکړه. دی حیران شو. هغه وویل:

- مرگ او ژوند دی ورور. چې پاتې نشي. ما فيکر کوه چې زما بچيانو ته پيسې شيخ لېږلي. اغه ته وي. خير ويسې!
ستا بڼه به ايڅکله هېر نه کم.

- غلی خوار شي! مور يو بل ته له سره تېريو. پيسې څه شی دي؟
ميوند حرکت وکړ. نور ورپسې شول. نيم ملگري يې ولاړ وو. ده مخ ورواړاوه:

- دوعا کوئ!

دوئ لکه پېريان بڼويه بڼويه له کوڅې ووتل. دوو ټکسيانو ته وختل. پينځه لس دقيقې پس رنگارنگو خراغونو ته
نارسېده کېوتل. دوه دوه هوټل ته ننوتل. نيمه شپه د پينځم منزل له شاتنيو کې کيورسي خورنډې شوې. دوئ د پوليسو
په برگو جامو کې د خاصې قطعې بام ته وښوېدل. په لاسونو کې يې چرې پر کېدلې. د گوتو په څو کو د بام پېردار
خانې ته ننوتل. د چا غږ جگ نه شو. وروسته په زينه کېوتل. ميوند اشاره وکړه چې نيم د دهلېز برې او نيم کوزې خوا ته
لاړ شئ. په کوټو کې دروند دربه هارو. رازق په دهلېز کې بلې کوټې ته تېرېده. شاته يې يو مقدسپال له برچې سره غلی
غلی نژدې کېده. اخ شو. رازق شاته وکتل. ميوند نيمژواندی مقدسپال غلی په ځمکه پرې اېست. رازق خوله لکه
شپېلۍ کړه. سا يې د شمال له غږ سره ووستله. نيم ساعت پس بېرته د هوټل کې کيو ته وختل.

سبا يې په تاكاوۍ کې تلويزون کوت. وياند ويل چې مخالفينو پر خاصې قطعې حمله کړې. دولت ورڅېرمه هوټل او
روغتون وټرل. لوی شمېر خلک بيا بې کاره شول. ميوند مېرته سوک ورکړ:
- د گورگتۍ زامن. اوس چې په عسکري قطعو حمله کوو ام کمپنۍ تړي.
کبير غږ کړ:

- دوئ ام اغه ځای کېکاري چې درد کوي.

- منې دا ځل په مرکزي قرارگاه ورځو. چې دا مشر جنرال ته جزا ورکو.

دوه ورځې پس جنرال هم ووژل شو. خو بيا په تلوېزيون کې د کمپنيو د ټرل کېدو خبر راغی. ميوند سر وڅنډه:

- نه، بله لاره بايد وسنجوو.

زخمي ملگري يې زگېروي کول. سلطان يې ملا په نوې لته وټرله. غږ يې کړ:

- خير دې وي. چې بېگا غوندي گوزارونه زيات کو، د پښو نه غورځېږي.

په تلوېزون کې يې ويل د ستورو شورا د غنمين د امنيتي وضعيت په هکله اندېښمنه ده. ميوند مخ ملگرو ته کړ:

- منې د ستورو شورا يو کار کولی شي.

ملگري يې پوه نه شول. ده تېلفون راواخيست. هاخوا اشرف موبایل سرتاجې ته ورکړ. ميوند وويل:

- د بنځو د بازار شاته ميدان دی. ټيک يوولس بجې الله راشه!

په هوټل کې شاهزادگۍ په کوچ کې په ناستو ويده وه. شت يې وهل. په منډه تشناب ته ننوتله. د لوند کميس له جيبه

يې د ميوند عکس و وپست. پر ټټري وچ کړ. د هغه پر مخ يې گوتې نرمې ووهلې. د بالښت لاندې يې کېښود. په

دوربين کې يې وکتل. سرتاجه له دوو نوکرو سره ووتله. دې هم حجاب واغوست. د هغوی موټر د بنځو د بازار مخ ته

و درېد. داله رکشا کېوتله. د بازار په ټېلماټېل ورگډه شوه. زياتره بنځې د ساعت تېرې لپاره راتللي. د سرتاجې دوه

نوکرې د بازار شاتنۍ دروازې ته ودرېدلې. خپله لوی ميدان ته ووتله. ډله ډله هلکانو کرکېټ او فوټبال کاوه. سرتاجه

د خټو د زړو کورونو په اوږدو روانه وه. شاهزادگۍ هم ميدان ته راغله. سترگې يې وگرځولې. هغه يې وليدله چې

رنگ دېوال ته ودرېدله. بلې خواته ميوند و. شاهزادگۍ له لېرې راتاوه شوه. ميوند سرتاجې ته کړ:

- تاويلې نور کسان به راوړو. کومه دي؟ امغه زړه په زړه ده.

- خدای شته په چا باور سخت دی.

- خلک زموږ د جنگ په باب څه وايي؟

- خلک مختلف دي. نظريات يې ام مختلف. ستا ملگري ښه دي؟

- څلور زخميان گوزاره کوي. د يو حالت ښه ندی. مرمۍ يې نس کې بنده ده.

- زه ډاکټر ته وایمه. نن شپه يې بوځی!

شاهزادگۍ په داسې ځای کې ښکاره شوه چې دواړه يې ليدل. ميوند وويل:

- يوه خبره مې کوله... او هو... اغه بنځه زموږ پلوراروانه ده.

شاهزادگۍ تومانچه و وپستله. دوی و تنبېدل. ډزې شوې. هلکانو لوبې پرېښودلې. سرتاجه په بازار ننوتله. هلته هم

بنځو منډې ووهلې. شاهزادگۍ په کوڅه کې په ميوند پسې وه. په تنگوارو کې ترې ورک شو. بېرته راغله. د سرتاجې

موټر هم تللی و. پوليس د تش بازار په دروازه ننوتل. شاهزادگۍ رکشا ته وختله. حرکت يې وکړ.

سبا غرمه سرتاجې دوو نوکرو ته په دروازه کې د درېدو وویل. خپله په میوند پسې د لېوني پیر زیارت ته ننوتله. د شني چيني ملنگ د گلانو پټي ته د لښتي اوبه سيخولي. سرتاجې او میوند په خپل سيوري پښې اېښودلې. پر پخې لارې د مقبرې په لور روان وو. يوه کورنۍ له مقبرې راوتله. د دوی تر څنگ تېره شوه. میوند د وسله والې بڼې په باب وپوښتل. سرتاجې نری پزه په گوتو کې کارله. ويې ويل:

- خدای شته اېڅ مې سر کار نه کوي. چې مور نه څه غواړي؟ ای وروره! اغه زخمي څنگه شو؟

- خیر ویسې! د مرگه بچ دی.

- څه شو کر. ته دې خبره ولې په تېلفون کې نه کوي؟

- منې دا اسې خبره نده. څوک یې وانه وري.

سرتاجه یې شنو سترگو ته ځیر شوه. د هغه تېره زنه ورپېدله:

- ما ویل زموږ د کاره خو څه جوړ نشوه. که ستر ملا صیب د ستورو شورا ته اریضه وکړي.

سرتاجه ودرېدله. غټې اوږدې سترگې یې تېرې شوې:

- ولې په تنگ شوې؟ او پلار مې د څه دپاره اریضه وکړي؟

- ددې دپاره چې امروتین زموږ وطن اشغال کړی.

- خدای شته اغه له سیاسي مسایلو ځان لرې ساتي.

- نشي کېدی. له ټولنیز ژوند سره سیاست تړلی دی. بل دا یوازې سیاسي مسله نده. بشري امده.

- سیاسي ده. او د ستورو شورا چې پوځي اشغال وي مداخله کوي. دلته خو کورنی جنگ دی.

- تاته خو مالومه ده. د پردې تر شا دواړه ډلې د امروتین عسکر دي.

- خو امروتینیان ندي. خدای شته زما دې سودا کړه. د ازادي پالو غورځنگ د منځه لاړ نشي.

- غورځنگ کومه دی؟ ټول سراو پښې دوه کسه دي. غورځنگ.

د باندي شاهدگی راغله. د سرتاجې نوکرو خلک درولي وو. ددې مخې ته یې هم لاس ونيو:

- لږ صبر وکه خورکی!

شاهزادگی له حجابہ تومانیچہ راو و پستله. بنجی په کریکو و تبتهدلی. ولاړ خلک هم له زیارت کولو تېر شول. دننه میوند او سرتاجې غېونه واورېدل. پنبه یې تېزه کړه. په مقبرې ننوتل. خوتنو قبر ته دعا کوله. مشر ملنگ پر تخت پلتي سمه ووهله. تسبیح یې واورولې. سرتاجې یې په کچکول کې پیسې واچولې. میوند داسې ودرېد چې دروازه وویني. هک حیران شو. بیا هماغه بنج ووه. ده تومانیچہ و وپستله. سرتاجې یې لاس و نیو. و پسېدل: - زیارت دی.

دعا کوونکي تېر ووتل. ملنگ د څنگ دروازه نرمه تېل و هله. دوی د مقبرې شاته پټ شول. شاهزادگی مقبرې ته ننوتله. سترگې یې گرځولې. ملنگ په لور غېر وویل: - لورې دوعا وکه چې خدای دې خپل مراد ته ورسوي! میوند او سرتاجه د گوتو په څو کو د حویلی دروازې ته روان شول. شاهزادگی وپوښتل: - ملنگ بابا! څه شول، عاشقان څه شول؟

ملنگ په چورت کې وکتل. لکه د هغې غږ چې اشنا وي. د شاهزادگی نظر په میوند ولگېد. ورپسې وځغاستله. ډزې یې وکړې. میوند له زیارته ووت. دروازه یې په ځان پسې بنده کړه. له سرتاجې سره موټر ته وخت. شاهزادگی اول په دروازه زور وواځه. وروسته په دېوال واوښتله. خو هغوی ډېر لېرې وو. د پولیسو موټر زیارت ته روان و. د شاهزادگی تر څنگ تېر شو.

د سرتاجې سودا د ازادې پالو غورځنگ ته وه. مازیگر له ورور سره د میوند پټنځي ته لاړه. هغوی تلوېزون ته ځیروو. هلته الله یار شاه غونډې ته په کاغذ لیکلې وینا اوروله. هغه په نري غږ خبرې کولې: - ورونو! پر وطن سخت حالت دی. له یوې خوا د اړه مار مخالفین هرڅه له منځه وړي. له بلې خوا د میوند وحشي ډله بې گونا خلک وژني. چور کوي. زموږ د خلکو پر ناموس تېری کوي. له عبادت څخه یې منع کوي. زه د ستورو د شورا څخه غواړم چې موږ سره په دغه سخت حالت کې مرسته زیاته کړي. میوند چوست پاڅېد:

- داح، خدای وهلی داسې مکار دی.

سرتاجې غږ کړ:

– خدای شته اول باید د اغې بنځې غمه و خورئ! لکه پیری هرچرته راشنه شي.

تورکي مسلم پاچا میوند ته وویل:

– فکر کوم دولت په تا پوه شوی دی. بنځه یې درپسې اچولې.

سرتاجې نری پزه په گوتو کېکارله. لاس یې وبنور اوه:

– نه نه، دا بنځه د بلې خوانه ده. یوازې گرځي.

میوند شنې سترگې ورواړولې:

– منې اغه خطرناکه نده. که نه، وختي به یې دا ځای پیدا کړی و.

په تلوپزون کې نطق د لېوني پیر په زیارت کې د ډزو وویل. میوند مخ ملگرو ته کړ:

– ما ویل څه وکو چې ام دولت زموږ د کار نه گټه وانخلي، ام خلک به کاره نشي؟

سرتاجې غږ کړ:

– آزادي. بله لاره نشته.

ټولو تایید کړه. سرتاجې میوند ته کتل چې څه وایي. هغه سر و خوځاوه:

– اغه خو ده. خو آزادي ته رسېدل ام په بیلابیلو لارو کېږي.

ټول ورځیر شول. ده هم خبره و غوځوله:

– منې جنگ د امروتین په گټه دی. اغوی پې ام موږ وهي ام د ستورو د شورا نه مالي کومک اخلي.

اشرف غږ کړ:

– بالکل بالکل.

د سرتاجې سترگې په چورت کې تنگې شوې. وچ هډور سلطان میوند ته مخ کړ:

– نو ته څه وایي؟

– زه وایم راحی خلک وپوهوو. یو لاس یې کو. بیا د سوله یزپاخون د لارې آزادي واخلو.

سرتاجې ککره و خوځوله:

– خدای شته یو ځل دې وکه. د یاده دې ووتل؟

- نه، اغه ځل مود زور نارې وهلې. وسلې راسره وې. اغوی په امدې بانه زموږ وسلې د ستورو شورا ته وښودلې. د کبير شناوی ږيره ورپېدله:

- نه کېږي. آزادي او د خلکو غريبي چاته مانا نلري. مډا چې خپل کاريې جوړوي. اوبل، خلک دونه ډارېږي چې ولاکه په پري يې ميدان ته وباسې.

ميوند وگرځېد. ويې ويل:

- منې زموږ جنگ اشغال ته مشروعيت ورکوي. داسې کار بايد وکړو چې زموږ کار مشروع شي ددوی نامشروع. مسلم پاچا برک شو:

- سم ووايه چې تسليم شئ نو.

ميوند سوړ اسويلی وکړ:

- ما کله وييلې؟ زه وایم جنگ مه کوئ! اسې ام په زور کې ورسره برابر نه یو.

رازق سترگې تنگې کړې. په نري آوازيې وويل:

- نو بيا څه شی شو ورور؟ ته يې اخېستی يې. جاسوس يې.

د ميوند رنگ سور واوښت. هغه يې تېل واهه. چيغه يې کړه:

- ته دې په خبره پوښېږې کڼدو؟ زما ترمنځه وشو، زما د مور مېړه شو. راکه وسله!

یو دم سلطان د ټوپک خوله ميوندته واړوله:

- دا رښتيا جاسوس دی.

ټولو وسلې واخېستلې. سرتاجه د سلطان مخې ته ودرېدله. لاسونه يې وازوښول:

- خدای شته، که تاسې ډزې وکړې پاس مارکېټ خبرېږي. هرڅه به ختم شي.

د دروازي گړز شو. دامیوند وټنټېد. رازق چټک په دوربين کې وکتل. خپل ورون ته يې سپېږه ورکړه:

- لار، دا ځای افشا شو. اله زرخانونه باسئ ورور!

سرتاجې لاس او ککره وښورول:

- نه نه، غورځنگ وساتئ! دا د آزادۍ، يوازينی امید دی. میوند دې نه وي کنه. مورځو يو. خدای شته زما زړه وايي
اغه به دسې ونکي. خوتاسې بيا هم تیت شئ! مورځو رو. که ستونزه وه خبر درکوو.

خور او ورور په تيارې کې میوند د مور پر قبر پروت وموند. د خپل کور د مېلمنو برخې ته يې بوت. اشرف ورته
يوازينی کوټه او تشناب وښودل. په پای کې د سالون پر جیگري کوچونو کېناستل. څو سرتاجې خبره کوله سترملا
لکه طوفان دروازه خلاصه کړه. دوی يې په احترام پاڅېدل. هغه پر لور برگ شو:

- دا دلته څه کوي؟ ته نه پوېږې چې حکومت ماته بانه لټوي؟

اشرف وبنگېد «دغه حال دی» د سرتاجې رنگ سپین و او بڼت. څو يې خبره جوړوله میوند وويل:

- عالي قدر سترملا صيب! تاسې دې خدای زموږ له سره نه کموي. چې بل ځای پيدا کم خپله وځم.

- نو صاحبه مهربانه تراغو به ددې ځایه جنگ کوي؟

- نه نه، منې جنگ د آزادۍ د اخېستلو لار نه ده.

سرتاجې د هغه بې منطقي ته سر وڅنډه. سترملا وروځې بره کش کړې. د میوند تېره زنه بيا و خوځېدل:

- سوله ييز پاڅون په کار دی. او د اغه دپاره د خلکو پوهاوی او يو والی ضرور دی.

د سترملا بڼی سترگه وړپېدل. سريې وڅنډه:

- زه په دې کارو کې نه يم. او دلته بل چاته ام ایجازه نه ورکوم.

میوند په احترام سر و خوځاوه. څه يې ویلی شول؟ دا د هغه کور، او هغه سترملا و. مگر غلی هم نه کېناسته. له

شاهزادگۍ څخه د لېرې توب هره شېبه ورته قیامت و. بل پلویې د جنگي ډلو له خوا د خلکو ځورول هم زغملی نه شو.

او د دواړو دردونو علاج آزادي وه. چورت يې واهه چې اوس څه وکړي. سترملا روان شو. له دروازې څخه يې غږ کړ:

- څوک باید پوه نشي چې ته دلته يې!

دوی درېو او د هوسایۍ سا و اخېستله. سرتاجې گرد مخ میوند ته کړ:

- خدای شته ته په غلطه يې. ټول خلک يو کول ناممکن دي.

- هر څه چې په ذهن کې ممکن وي په عمل کې هم دي.

سرتاجې سوړ اسویلی وکړ. میوند کېناست. ويې پوښتل:

- بڼه که یو کس ستا مخالف ام وي، او ته په حقه يې. قانع کولی يې شي؟ یوازې یو کس.

سرتاجه يې په مقصد پوه نه شوه. گردکي اشرف غږ کړ:

- چې حق منلو ته تيار وي.

- هر څوک حق منلو ته تيار دی. د حق ليدلو لارې يې بېلې دي.

سرتاجې وويل:

- بيا نو ولې نه. یو کس دی. لاره يې سرې پيدا کولی شي.

- منې امدایو یو کس نه ميلون جوړېږي کنه. زه وایم ټول قانع کېږي. فکر او زیامت غواړي.

- مقدسپال هم؟

- مقدسپال هم، مخالفین هم. ټول زموږ خلک دي. تنها موږ باید په آزادی کې د اغوی گټه وروښیو.

سرتاجې سروڅنډه:

- خدای شته، باور مې نشي. تا خپل ملگري قانع نه کړل.

میوند پوهېده چې هغه رښتیا وایي. خودایې د نظریې کمزوري نه، بلکې د ځان کمزوري بلله. سبا يې د موبایل له

لارې د سلو نایانو غونډه تنظیم کړه. ماښام ټولو په کورونو کې ټلیفونونه غوږ ته نیولي وو. میوند وويل:

- ورونو! امروتین ستوري زموږ وطن اشغال کړی. زموږ طلا او الماس خپل هېواد ته وړي. کمپنی او دفترونه تړي.

څو خلک وږي شي. د معاش دپاره مقدسپالو او مخالفینو ته لار شي. دواړه ډلې دوی جوړې کړې دي. چې دوامداره

یې وځنګوي. څو لزیات خلک مړه شي، معیوبه شي، احتیاج شي. او دونه په تنګ شي چې د ژوندي پاتې کېدو

دپاره هرڅه ومني. دوی به د بشري حقونو د تامین په پلمه د ستورو له شورا ایجازه واخلې، څو غنمین له امروتین سره

یوځای کي. زه باور لرم چې تاسې خلک له بدبختیو او وطن له اشغاله ژغورلی شئ. ځکه چې ټول خلک تاسې ته

راځي. اغوی د دوښمن په دغه چل وپوهوئ! له سوله یزې لارې یې له امروتین څخه د آزادی اخیستلو ته وهڅوئ! که

تاسې ټول یو یو کس د آزادي پالو شبکې ته راولئ، نو بل ځل به دوه سوه کسان شي.

مگر د اټکل خلاف په دویمې غونډې کې اته سوه کسان وو. آن سرتاجې د دغه کار په کامیابی باور پیدا کړ. له کوره

ووتله. شاهزادګۍ په ټکسي کې ورپسې وه. سرتاجې د مدرسې په یو صنف کې ښځې راټولې کړې. د وطن د اشغال

او د سوله یزې مبارزې له لارې د آزادۍ په اړه غږېدل. شاهزادګۍ په تور حجاب کې له بنیښې غلې کتل. بېرته وګرځېدل. په هوټل کې بیا هندارې ته ودرېدل. د میوند او سرتاچې عکسونه یې سترګو ته ونيول. ویې پوښتل:

– میونده زړګیه! ماشوقه دې ولې قانون ماتوي؟ ولې ملایانې په سیاست ګډوي؟

د سرتاچې په عکس کې یې سترګې خښې کړې. غابڼونه یې وچيچل:

– مرداره! ورور ورور یې ویل، اخبر یې رانه واخېستلې. دا باید مړه شي، خو تاسره یوځای.

بېرته یې نظر د میوند عکس ته لاړ. سترګې یې ډکې شوې. ویې ویل:

– ای ګرانه! تارانه مخ وګرځاوه. خوزه دې نه پرېدم. لاس نیولی به دې خدای ته بیا یم.

دوه اونۍ واوښتلې. د آزادي پالو په شبکه کې خلک لکونو ته ورسېدل. مګر د مقدسپالو له ډاره پکې مظاهري ته د وتلو جرئت نه لیدل کېده. میوند د موبایل له غونډو تېر شو. له خلکو سره د مخامخ کتنو نیت یې وکړ. احتیاط یې کاوه چې څوک یې د اوسېدو ځای ونه مومي. بېرته یې اوږده کړه. د ځان ښودو ملایانو په شان به یې سپین څادر د لونګۍ له پاسه په مخ راوځړاوه. تیت سر به ووت. شاهزادګۍ څو ځله په دوربین کې ولید. خو ویې نه پېژاند.

هاخوا د سرک په غاړه بېرېرې افسر شېبه په شېبه ساعت ته کتل. دوه د تورو بنیښو موټر راغلل. افسر ور وخت.

قمراقبال او د هغه دوو خاصو کسانو ته یې لاس ورکړ. موټر روان شول. قمر اقبال وویل:

– وروره مننه. ته او جنرال صیب راسره په ځنګله کې ستړي شوی. تاویلې ماته د کمال شاه ځای مالوم دی؟

افسر سر وڅنډه:

– عالي قدره! ماته چې مالوم وای غم به څه و؟ دسې ګونګوسې مې اورېدلي. ما ویلې که ستاسې ایجازت وي. زه به کوشش وکمه. خو خرچه راځي. غټه خرچه. ماسره دونه نشته. غریب خلک یو.

– څونه؟

– سل میلو نه.

– دا خو دونه پیسې ندي. زه به یې نن تیارې کمه. مقصد ته امدان د کمال شاه کورنۍ راوله.

د افسر له وازو سترګو برېښېده چې پارېدلی دی. ویې ویل:

– نن خو نه کېږي. ددې هفتې تر اخیږه یې پیدا کومه. خو پیسې به نن واخلمه. په کارېږي.

قمر اقبال او ملگرو پي معنادر وکتل. موٽر د نظامي قطعي دروازي ته ودرېد. افسر قمر اقبال ته کړ:
- عالي قدره! زه نو ځمه.

- ته ودرې! پيسې واخله کنه!

افسر موسکي شو. دوي بې فرشه او بې کړکي کوټې ته ننوتل. قمر اقبال ورته مخامخ ودرېد:

- ښه وايه يارو! د کمال شاه کورنۍ چيرته ده؟

افسر سترگې بندې دروازي ته واړولې. ويې ويل:

- څه خبريمه؟ پيسې چې وي زه يې پيدا کومه. بې غمه اوسه!

قمر اقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. هغوی لښتې ورواړولې. افسر چيغې وهلې. په پای کې يې غږ کړ:

- واييمه واييمه.

هغه له جنرال سره په ځنگله کې د کمال شاه د کورنۍ د پيدا کولو کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

- کمال شاه د جنرال صيب د زړه کور په تاکاوی کې دی.

هغوی د افسر لاس او پښې وتړلې. درېواړه ووتل.

سهار طوفاني شمال ونې خو ځولې. ميوند ته زنگ راغی. سپينبريري نايي ژړل. ويل يې دده ملگري په چوک کې

څرېدلي دي. يو پکې د هغه زوی دی. دده هم اوبنکې لکه چينه و بهېدلې. له کوټې ووت. اشرف گرد منځ وڅنډه:

- کېدای شي تاته يې دام ايښی وي.

خو ميوند ته ځان د هغوی په نه ژغورلو کې ملامت ښکارېده. فکريې کاوه که وروستی ديدن يې ونه کړي دا به يې په

زړه کې بل داغ شي. اشرف سپين پتکې په سر کړ. شترينگ ته کېناست. په چوک کې يو تن مقدسپال خلکو ته د اعدام

شو و په اړه معلومات ورکول. ميوند له تورې ښيښې کتل. شمال د دوو کرېنو نو ترمنځ په اوسپنيزې ميلې پسې ځوړند

اوه ويشت جسدونه زنگول. پينځه ويشت دده ملگري، يو د مقدسپالو چاغ جنرال او بل بېربري افسرو. د ځينو

ملگرو څېرې يې دوامره بدلې وې چې په سختۍ پېژندل کېدې. سرتاجې خوله د تیکري په پلوپته کړې وه، چې ژر يې

ونه وځي. بدن يې غور ځېده. ميوند هم سلگۍ وهلې. له دغه درد څخه يې زړه د مور په غېره کې پټېدل غوښتل. خو

هغه نه وه. په لاره کې جومات ته کېوت. سريې په سجده کېښود. ډېر يې وژړل. ماسپښين درېواړه د سرتاجې انگرته

ننوتل. د میوند زړه تنگ و. خادر او لونگی وړباندې داړې لگولې. ویې غورخول. لاس یې د خت زخم ته تېر کړ.

شاهزادگی په دورین کې د هغه شالیدله. سریې د ونې خانگې پت کړی و. شکي شوه. په غبريې وویل:

— داسې ملانه بنکاري؟

تر ناوخته یې خاږ ته دوام ورکړ. مگر سری و نه وت. میوند پر مخې پر تخت پروت و. د شپې ډوډی یې هم ونه خوړه.

سرتاجه یې څو ځله پوښتنې ته راغله. اشرف ویل هغه وینې پروت دی. هغې مزاحمت ونه کړ. شاهزادگی سهار وختي

له دورین سره کړکۍ ته ناسته وه. تر غرمې هېڅ پېښ نه شول. ماسپښین اشرف سرتاجې ته په حویلی کې وویل:

— داسې نو نه کېږي. ته مه رآه! زه ورته وایم چې ته سخته ژوبله شوې یې.

هغه د مېلمنو برخې ته لاړ. میوند وارخطا حویلی ته ووت. د خور او ورور په خندا یې ماغزه و خو تېدل. لاس یې د خت

زخم ته تېر کړ. اشرف ته برگ شو:

— تاته زه مسخره بنکارم؟ داسې ټوکې بیا اېڅکله ونکې!

هغه بېرته کوټې ته روان شو. سرتاجې غږ کړ:

— ته په موږ خفه کېږې موږ په تانه خفه کېږو؟

میوند شاته وکتل. زړه یې ډک شو. په دروازي ننوت. دلته د شاهزادگی سترگې غټې غټې راووتلې:

— اووو مرگ مرگ! ای گرانه! پوستکی دې څنگه بڼه بدل کړی دی؟

سمدلاسه یې د بڼځینه ملایانو تور حجاب وکړ. ووتله. د ستر ملا د دفتر ساتونکې بڼځې ورڅخه وپوښتل:

— خورې! چاسره دې کار دی؟

— د سرتاجې بي بي نه سبق وایمه.

هغې تلاشي کړه. شاهزادگی تومانچه د کتاب شاته جگه نیولې وه. د سرتاجې انگرې ته ننوتله. تر حجاب لاندې

کړیچې شو. مرمۍ یې تېره کړه. نه یې منډه کړې وه، نه یې اوږده لاره وهلې وه. مگر سایې سوزېدلې. د سالون له

جیگري کوچونو تېره شوه. له کوټې څخه د بڼځینه خنداگانو غبراته. حجاب یې وغورځاوه. طلایي وپښتان یې په

اوږو خواړه شول. په ټول زور یې دروازه تپل وهله. میوند پر تخت پروت و. سرتاجې په مېز باندې کاغذونه لوستل او

اشرف کمپیوټر ته رسول. د شاهزادگی په لاس کې تومانچې ټول حیران کړل. دې وویل:

- تاسې زما د مرگه اورېدلي وو؟ آ؟

سرتاجې په طلايي وېبستانو کې وپېژندله. غږ يې کړ:

- عالي قدرې...

شاهزادگۍ چيغه کړه:

- چوپ! چوپ مردارې! ام يارانې کوي ام مکارې؟

ټولو شته وهل. بيا بنځينه خدا جگه شوه. شاهزادگۍ مخ تاو کړ چې بله بنځه څوک ده؟ مگر دا يې خپل غږ و. ميوند

هاغه ويډيو کتل چې دواړو د اورې جنګ کاوه. شاهزادگۍ په کوټې کې سترگې وگرځولې. په هر دېوال باندې

سکرين و. پکې ددې د مختلفو وختونو ويډيو گانې چالانې وې. دا حل خپله هکه حيرانه شوه. سرتاجې غږ کړ:

- لېونۍ! خداي شته ميوند يوه شېبه يې تا تېره کړې نده.

د شاهزادگۍ لاسونه يودم ځورند شول. له سترگو يې اوښکې وڅڅېدلې. په چوکۍ کېناستله. سري يې په مېز کېښود.

سلگۍ يې ووهلې. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې وځو. له دروازې څخه يې ميوند ته مخ کړ:

- يوڅو نومه د لېست نه پاتې شول.

هغه، لکه دم شوی، په غټو غټو يې کتل. خو سري يې کار نه کاوه. يودم تېز ووت. په سالون کې له سرتاجې او اشرف

څخه تېر شو. په حويلۍ کې يې لويې دروازې ته وکتل. بېرته تېز راغی. په شاهزادگۍ برگ شو:

- ته ولې ناريا لين کې نه يې؟ خبره يې دا څو نه خطرناکه ده؟

شاهزادگۍ سرپورته کړ. اوښکې يې روانې وې. ويې ويل:

- اسې مې نشو کولی.

ميوند په ښويه وېبستانو لاس تېر کړ. د خټ زخم يې وسولاوه. ټول رېږدېده. د مېز بلې خوا ته مخامخ کېناست. سري يې

وڅنډه:

- منې ښه دې ونکړه. صبر به دې کړی و، چې حالات ښه شوي وه. اوس... اوس که په تاڅه وشي...

سينه يې کېکاږل شوه. آن د بد حالت له ويلو وپېرېده. شاهزادگۍ سلگۍ ووهلې:

- نور بس که! زه ستا په تشويش نه اړزمه. تا زما د آرامۍ فکر کاوه، او ما ستا د مرگ.

میوند ورخیر شو. هغې په ګرځېدو پیل وکړ. ګردې شونډې یې و خو ځېدلې:

- زما د اوله په تا او سرتا چې شک و. خواغه ورځ چې تا ته نزدې نزدې شوه، په غوږ کې دې وبنګېدله، شک مې په

یقین بدل شو. بیا چې دې راته وویلې ناریا لین ته لاره شه، سمه لمبه شومه.

میوند ورته خفه شو، چې څومره ځورېدلې ده. نژدې ورغی. موسکې شو:

- کښه لېونی! منې ته چې په یو میلیون سړیو کې یې. زه په تا باور لرم.

هغې په سلګیو کې یو دم غاړې ورواچوله. وپسېدلې:

- زه نو تا ته رسېدلی شمه؟

د هغې نازک بدن په میوند لکه په زخم مرهم ولګېد. په غاړه یې د هغې د پوست مخ او د تنفس د شمال احساس سم د

جنت وېرم و. زړه یې تخنېده چې کاش نوره هم نژدې شي. لاپسې نژدې شي. خودواړه یو وجود شي. خو خپل لاسونه یې

ورخځه نه تاوول. ډارېده چې پام یې نه شي. ځان به لېرې کړي. هغه له سلګیو سره ټوله بنورېدلې. وروسته آرامه شوه.

میوند یې خوشې کړ. غاښونه یې وچپچل:

- دغه مردار زړه ته مې هرڅو نه ویلې چې داسې نده. نه یې منله. اورپې لګېدلی و.

هغه د میوند وازې خولې ته متوجه شوه. له شرمه تکه سره واوښتله. وپسېدلې:

- وښه!

د میوند خوله هماغسې خلاصه وه. هغه بیا وپسېدلې:

- زما دین په دونیا مېرې یې. یو نیکاح ده. وبه شي.

د میوند ستونۍ ډک شو. سړیې وښوراوه. ویې ویل:

- پروانه کوي. مورام خدای لرو.

د مېزدواړو خواوو ته مخامخ کېناستل. میوند یې طلايي وښتانو ته ځیر شو:

- ته خو سمه پېژندل کېږې. ښه دی چې په میدان کې یې نیولې نه یې.

- نه کنه. زه بېخي ناریا لین ته تلې نه یمه. اغه شپه په تیاره کې ټول د چوکۍ د پټۍ په تړلو لګیا وو. زه غلې د الوتکې

نه کېوتلمه. د دغه مخامخ هوټل نه مې د سرتا چې څار شرو که. د ښځینه بازار شاته او زیارت کې زه ومه.

میوند کت و خندل. هغې حیرانې وکتلې. ده وویل:

– منې ته خو سمه بد ماشه یې. داسې په دېوالونو او بڼتلي.

شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. سړیې وځنډه:

– زه په ځان نه پوېدلېمه.

هغه کمپیوټر ته کېناستله. چې لېست ته د پاتې نومونو په رسولو کې مرسته وکړي. مګر د میوند ټول فکر او پام په هغې کې و. ګرد وړڅخه تاوېده. ځمکه یې نه احساسوله. لکه په هوا کې چې ګرځي. د هغې د خوشحاله ساتلو لارې چارې یې لټولې. په تشناب کې یې ږیره وخریبله. ماسخوتن دواړه په بام ناست وو. د خراغ تته رڼا د شاهزادګۍ په مخ لګېدله. میوند یې په سیل نه مړېده. هغې یې په اوږه لاس کېښود. د میوند په بدن خوږه څپه تېره شوه. هغې د بل لاس ګوته جګه و نیوله:

– هر اینسان په آسمان کې ستوری لري.

میوند غبرګه کړه:

– د عاشقانو ستوري څنګ په څنګ وي.

– هو. کله چې اینسان خوشاله وي ستوری یې ډېر ځلېږي.

میوند لاس اوږد کړ:

– منې او غه به زما وي.

– نه نه، زما دی.

– ولې؟

– ځکه چې ټولو نه ډېر ځلېږي. اغه څنګ ته ستا دی. ته زما په راتګ خفه شوي.

– ته څه خبره یې؟ زما ستوری به د ډېرو ځلېدو نه سوزېدلی وي.

دواړو کت و خندل. میوند د هغې څېرې ته دوامداره کتل. خوندي یې ترې اخیست. شاهزادګۍ وروځې واچولې چې

څه خبره ده. میوند سر وځنډه. وروسته یې سترګې بنکته کړې:

– راعه چې واده وکو!

- امد اوس؟

- منې امد اوس.

شاهزادگی له خدا شنه واوښتله. ویې ویل:

- لېونیه!

میوند له موسکا سره سوړ اسویلی وکړ:

- زموږ نصیب خراب دی. آبل خل ام بېخي نزدې شوي وو. ونه شو.

شاهزادگی ورباندې برگه شوه:

- ستا دلاسه.

زړه یې ډک شو:

- اغه زما کوټه. واده املته کوم.

- زه څه خبروم چې ته پاتې کېږي. که نه، تیار دې مور او پلارام وو.

شاهزادگی ژوره سا واخېستله. سترگې یې آسمان ته جگې کړې:

- اغوی ته مې ام سودا ده. ناریالین ته د رسېدو خبر یې نشته.

د میوند ایله اوس پام شو. ټول وروگرځېد:

- شپوه گل ام ویل بېرته راحم. رانغی.

دا وخت سرتاجې له لاندې څخه غږ کړ:

- خدای شته بس مودی نو. ما عالی قدرې ته په خپله کوټه کې خای جوړ کړی.

د دوی سینی له هوا ډکې او تشې شوې. شاهزادگی لاره. خود بدن خوږ بوی یې د میوند په دماغو کې و.

قمر اقبال په ډنډه کې لامبو کوله. لمړیې د کوپړۍ د گرداړې پوستکی خلاوه. اوږد مخی کس راغی. د کاغذ پاڼه یې

ورکړه. هغه لاندې وېښتان شاته واړول. د کاغذ تر لوستلو وروسته تېز ووت. جاوېد اقبال له الله یار شاه سره په باغ کې

له میوو ډک میز ته ناست و. وزیرانو د خپلو کارونو راپور ورکاوه. قمر اقبال خپل وروړ لېږې بوت. ویې ویل:

- پوپېږې لالا؟ شاهزادگی ام پیدا شوه. د ستر خبیث په دفتر کې ده.

وروريې حيران شو:

- کېدای شي وضاحت راکړې چې ددغه عالي لقب مستحق څوک گڼي؟

- سترملا يادومه. زه يې په زوره تې را باسمه. دا به ثبوت ام شي چې ملا د دولت د بنمنان ساتي.

وروريې ومنله. قمر اقبال د بنار نوي قوماندان راوغوښت. ډنگر لکه يونيفورم چې په لرگي واغوندي. ده امر وکړ:

- ته دې يو موټر تکره عسکر راوله! د عدالت واپت ته ځو.

قوماندان عسکري تعظيم وکړ، لاړ. په څو شېبو کې له پوليسو ډک موټر له شاهي حصار څخه روان شو. نيم ساعت

بعد د عدالت واپت ته ننوتل. قمر اقبال له ځان سره په خندا شو. د قوماندان په خواړه اوږه يې لاس کېښود:

- ويم چې شازادگۍ ورنه راوباسو، د سترملا خوله به سخته جينگه شي.

موټروان بريك ته پښه واچوله. ټولو جيتکه وخوړه. عسکر له مخې کېوتل. ټوپکان يې په ځمکه کېښودل. قمر اقبال

حيران شو. قوماندان په خواړه ږيره لاس تېر کړ. ويې ويل:

- عالي قدره! دوي د سترملا په دفتر نه ورځي.

- ولي؟

قمر اقبال هغوي ته مخ وگرځاوه. يو تن په ټيټو سترگو ځواب ورکړ:

- سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. اغه ته بد کتل خدای ته بد کتل دي.

د قمر اقبال مخ له قهره وپرسېد:

- اغه تاغوندي سپری دی، احمقه!

- نه صيب. اغه د خدای نازولی دی. که چا ته ښېرا وکي ايره کېږي.

قمر اقبال له حيرانتيا ډک مخ قوماندان ته واپراوه:

- ته ام امداسې فکر کوي؟

قوماندان غټې غټې کتلې. خو ځواب يې نه ورکاوه. قمر اقبال ځمکه په لغته وووله:

- وه ستاسې بېخ شين شه! تاسې پښتانه د خدای نه زيات په ملا ايمان لرئ. ورک شئ! يوازې ځم.

سترملا د اوږد مېز په سر کې ناست و. څېره يې د تل په شان جدي وه. د مېز په پای کې بوډا ته يې کتل. ويې ويل:

- خپلو زومانو ته ووايه! د کافرانو پېښې مه کوئ! زموږ په کتاب کې لور د پلار په مال کې حق نه لري.
بوډا مننه وکړه. کچل کچل له دروازي ووت. سترملا د بل کس د بللو لپاره د زنگ تڼۍ کېکاږله. ډنگر سپرې راغی. سر
يې ټيټ نيولی و. دده لاس يې بنکل کړ. خپلې سترگې يې ورباندې ولگولې. د مېز په پای کې کېناست. ويې ويل:
- عالي قدره! زما په ځمکه چا د عوه کړې. جرگې فيصله وکړه چې نيمه شي. قاضي وايي جرگه چې څه کوي ښه کوي.
ستا مشوره غواړم چې خدای مکه د گونا کار رانه ونشي.

سترملا وپوښتل:

- تا جرگې ته واک ورکړی و؟

- هو. ما ويلې اغه کس خو ناقه د عوه کړې. جرگه به جزا ورکي. زه نو څه خبر...
- بيانو مه پسې گرځه! د جرگې فيصله سمه ده. د دنيا دپاره دې اخرت مه خرابوه!
سپرې په ټټر لاس ونيو، ووت. دروازه له گرز سره پرانستل شوه. قمر اقبال دده مخ ته ودرېد. پرته له سلامه يې وويل:
- ای غوږ کېده! زه خبريمه شازادگی. دلته ده. تاته پته ام نشته چې څو نه په مرداری کې خښ يې.
د سترملا ښې سترگه ورپېدله. ژوره سايې واخېستله:

- که تاسې د خبرو طريقه بدله کي ښه به وي.

قمر اقبال کټ کټ وخنډل:

- خبره مه اړوه! تا د خپلو مذهبي اصولو نه سرغړونه کړې.
- اشتباه کوئ! په اصولو کې بايد مېلمه ته احترام وشي. تاسې د مملکت مېلمه يي. اغه مې د کور مېلمنه ده.
- زه دې باداريم يارو. او اغه ام مېلمنه نده. سياسي مخالفه ده.
د سترملا سترگه بيا ورپېدله:

- ماته ټول انسانان د خدای بنده گان دي. زما کره اېڅوک سياسي فعاليت نشي کولی.

- څه خیر! ددې ايساب بېل کوو. شازادگی ته ووايه! په خپله خوښه ماڼۍ ته راشه! ماسره واده وکه!
د سترملا تندې گونجې شو. قمر اقبال د جگې پزې څوکه وگروله. د کمپيوټر چپ يې په لاس ورکړ:
- که داسې ونکي، څلرويشت ساعته پس يې ټوله کورنۍ وژنمه.

سرتاجي او اشرف پر مېز نقشه خلاصه کړه. ميوند له پخلنځي څخه په قاب کې د غنمو نينې راوړې. دوی ته يې ست هم ونه کړ. د شاهزادگۍ څنگ ته پر تخت کېناست. هغې له ډېرې خوشحالي سترگې غټې کړې. سمدلاسه يې په خوړلو پيل وکړ. ميوند ورته په هوس کتل. اشرف هم موسکۍ و. خود سرتاجي تندۍ تريو شو:

— وروره! لري مه کېنه! راشه ووايه چې بله غونډه چېرته ونيسو؟

ميوند لاس په هوا کې وڅنډه:

— ته دا پرېده! زموږ د واده غمه وخوره!

— راشه نو. خدای شته بيا دې يوې خواته مخه شوه.

ميوند کټ کټ وڅنډل. اشرف مخ ورواړاوه:

— بختوريې. خلکو ته عادي جونې څوک نه ورکوي. تاته د پاچا ماما لور مفته په لاس درغلې.

شاهزادگۍ له موسکا سره سترگې نېکته واچولې. سرتاجه په ورور برکه شوه:

— غلی کېنه! زه څه وایم ته څه وایې؟ سپيانو بېخي مرداره کړه. ټول فيکريې امدا يوې خبرې کې دی.

دواړو هلکانو هررر وهل. ميوند وويل:

— منې تاسې شاهدان شئ کنه! او نيکاح به سترملا صيب وتړي. ثواب يې لا ډېر دی.

— ودې خوړله! خدای شته چې اعلی حضرت نه وي اغه دا کار نه کوي.

اشرف غږ کړ:

— دغه حال دی.

شاهزادگۍ په ټيټه سرو بنگېدل:

— زه به ورته ووايمه. زما مني.

دا ځل درېو اړوپه زوره وڅنډل. شاهزادگۍ له شرمه تکه سره و اوښتله. دا وخت سترملا ننوت. ټول ودرېدل. يو بل ته

يې وکتل چې دا دی راغی. ميوند شاهزادگۍ ته په سترگو کې اشاره وکړه چې ورته ووايه. سترملا يوه شېبه کوټه له

نظره تېره کړه. وروسته يې وويل:

— کمال شاه او ملکې د قمر اقبال رذيل لاس کې دي.

د شاهزادګۍ مخ له ډېرې وار خطايۍ اوږد شو. ميوند سترګې له هغې څخه سترملا ته واړولې. ويې پوښتل:

- تاسې چا خبر کړئ؟

- دا چپ کې شته.

د شاهزادګۍ ګوتې لږ بدلې. چپ يې کمپيوټر ته واچاوه. په ويډيو کې ټول د کوټې په کونج کې ناست وو. د کمال

شاه بارخوګان شنه او پرسېدلي ښکارېدل. د سترګو شاوخوا يې تورې کړې. تاوې وې. سترملا وويل:

- اغه ملحد غواړي چې شاهزادګۍ په څلرو يشتو ساعتو کې شاهي حصار ته حاضره شي. که نه ټول وژني.

شاهزادګۍ سمدلاسه بوټونه پښو کړل. ګردې شونډې يې ورپرېدلې:

- زه ځمه.

د ميوند زړه سست او ټټر کېکابل شو. لکه وجود ته راغلې سا چې يې بېرته وځي. د سترملا غږ بيا د ټولو پام واړاوه:

- ګوره جينۍ! ونه وايې چې ستاسې نايي دلته دی!

مخ يې ميوند ته کړ:

- او ته صاحبه مهربانه! امد او س دا ځای ترک که!

ميوند د هغه خبرې بېخي وانه وړېدلې. يو قرار يې شاهزادګۍ ته کتل. سترملا خپل څلور منزله کور ته روان وو. لور

او زوي يې ځان ورساوه. سرتاچې وويل:

- پلاره! خداي شته ميوند لوی مشر دی. د يرش سلنه خلک ورپسې دي. چې پاڅېرې پاچايي چپه کوي.

اشرف د سر په خوځولو تاييدوله. سترملا برگ شو:

- لا حولو! دا تاسې وايي؟ تا چېرې ليدلي چې د سترملا اولادونه دم ته مشر ووايي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» پلار يې غاښونه وچيچل:

- دا دم مې دلته ځکه پرېښی چې زموږ د پاره کار وکړي. نه چې مشر شي. چې د يرش سلنه خلک ورسره دي نوزر دي

پاچايي چپه کړي! که نه، زما د کوره دې ووځي!

دنده شاهزادګۍ خپلې جامې په بکس کې اچولې. د ميوند سپرې شونډې ورپېدلې:

- منې ته لږ فکر وکه!

هغې پزه جگه ونيوله:

- دې کې د فکر کولو ځای چېرته دی؟ زما قسمت به د قمر اقبال سره وي.

د ميوند شني سترگې بوټې راووتلې:

- ته څه وايې؟

- پلار مې رښتيا ويل. تاسره ماشه لاس ته راوړل؟ آ؟ بدبختي، غم او درد. که د اوله مې د قمر اقبال سره واده کړی و،

ام به مو پاچايي وه، ام به دونه خلک نه تبا کېدل.

د ميوند سر وگرځېد. پښې يې سستې شوې. له درب سره په ځمکه کېناست. له خولې يې ووتل:

- او زموږ مينه؟

- کومه مينه؟ دا ټول خلک مينه کوي؟

سرتاجې او اشرف له دروازې څخه غټې غټې کتلې. شاهزادگۍ بکس واخېست ووتله. لکه د ميوند روح چې هم

ورسره وتی وي. شايې چوکۍ ته ولگوله. هغه وښوېدل. دی په ځمکه پرېوت. اشرف او سرتاجې له دواړو متو ونيو.

تخت ته يې ورساوه. پښې او لاسونه يې وروسولول.

قمر اقبال د اولې ماڼۍ په دروازې کې هرکلي ته ولاړو. شاهزادگۍ ورسېدل. دی له خندا شين شو. په زينه کېوت. د

موټر دروازه يې خلاصه کړه. سريې په احترام ټيټ کړ:

- په خیر راغلي عالي قدرې شاهزادگۍ!

هغې د سترگو په اشاره سترې مشي وکړه. شاوخوا يې نظر واچاوه. د قمر اقبال موسکۍ شونډې ورپېدلې:

- دونه تغير ندی راغلی. او ستا د لاس نښې خومې امغسې ساتلي يارو.

هغه هم ورته موسکۍ شوه:

- زه يارو يممه؟

قمر اقبال کټ کټ وخنډل:

- هو رښتيا. مېرمن خو تر يارو نژدې وي. راءه چې خسر جي ته څو!

قمر اقبال لاس اوږد کړ چې شاهزادگۍ له منگولې ونيسي. هغې ځان لېرې کړ. پزه يې جگه ونيوله:

- د نيکاح نه مخکې گونالري.

قمر اقبال بيا و خندل. په خپلو مټويي ورغوي و سولول. هغه يې لويي کوتيې ته بوتلله. خپله د باندي پاتي شو. دننه

کمال شاه او ملکې له کوچونو پاڅېدلې. شاهزادگۍ له هريو سره غاړې واچوله. پلاريې وپسېد:

- اصل کې ته خوشې راغلي لوري! اغه چې خزانه واخلې موبړتول وژني.

د ملکو سترگې ډکې وې. شاهزادگۍ د پلار په شين مخ لاس تېر کړ:

- اندېښنه مکوه پلاره! نه مو وژني.

- ته يې نه پېژني لورکۍ.

- زه يې ښه پېژنم.

کمال شاه ورځير شو. هغې پزه جگه ونيوله. قمر اقبال له دروازي غږ کړ:

- عالي قدرې! ژور ناليستان راغلي.

- زه ورسره نه غږېږمه.

- مه غږېږه! دلري نه خو تصويره اخلي.

مانېام ميوند په تلوېزيون کې دواړه وليدل. د شاهي حصار په باغ کې له خندا شنه گرځېدل. پرسکرين عاجل خبر و«د»

روانې مياشتې پر شلمه د شاهزاده او شاهزادگۍ واده» د ميوند وينه و ايشېدلله. سترگې يې آسمان ته جگې کړې:

- خدايه نو. څه ووايم؟

وروسته يې تلوېزيون ته غاښونه وچيچل:

- زه به مرم، تاسې به واده کوئ؟ په خوشالي خو يې منې که رانه وکئ!

کارگرو د څلورواړه مانېو تر جگو څو کو د څراغونو پرې کښول. په حويلۍ کې يې له اسپنيزو لکړو د ودانيو شکلونه

جوړ کړي وو. اوس يې په څراغونو پټول. دننه په لوی سالون کې يې د شاه او ناوې پر سټېج کار کاوه. پر دېوالونو يې

گلان لگول. لکه لوی جشن ته چې تياري روان وي. ځوان کارگر له پوخ سرې څخه وپوښتل:

- اورې ماما! شاهزادگۍ به خوشاله وي که خفه؟

- دې ته گوره! خولۍ دې اسمان ته واچوي. بېرته شازادگۍ شوه. اغه ام د امروتين.
- قمر اقبال د مشرور دفتر ته راغی. خوله يې له خندا څخه نه راټولېدله. کمال شاه او وزيران د اوږد مېز له چوکيو پاڅېدل. ده ته يې په واده کې د مرستې ټټرو وواهه. قمر اقبال وويل:
- سمه ده. په تاسو يو جانانه اتن کوم پارو.
- هغوی يو بل ته وکتل. په خندا ووتل. ده د مېلمنو لېست د ورور مخ ته کېښود. هغه وويل:
- په دې کې د ناريا ليدن د ماليې د وزير او د ملي بانک د ريس د نومونو مشاهده د پوښتنې وړ ده.
- قمر اقبال په زوره زوره وخنډل. پېرې شونډې يې ورپېدلې:
- پرېده! چې د خزانې په راکولو کې ځنډ ونکي.
- جاويد اقبال سرو څنډه:
- د غنمين سره د اغوی د دوستۍ له مخې اټکل کېږي چې تر خپلې وسې به د ځنډونو د موندلو هڅه وکي.
- نه کنه، آزاد يې نه پرېدو. چېرته چې موږ وايو الله به ځي.
- فکر کوم چې اغوی به اصولن او اخلاقن مکلف نه وي چې زموږ د سپارښتنو پلې کولو ته غاړه کېږي.
- داسې غاړه کېږي لکه حلال سو خندر. د مخالفينو په نوم دوه خطايي ډزې وکه! بيا گوره!
- له موسکا سره د جاويد اقبال غومبري وپرسېدل. خود مېملي په شان وره پزه يې په خپل حال وه. ويې ويل:
- ستا پلان سنجونه د ستايلو ارزښت لري.
- ای لالا! ته اوس ام زما په لياقت شک لري؟ هه هه هه.
- بله خوا ميوند تر پخوا ډېر جدي و. خبرې يې کمې کولې. شپه او ورځ په کارونو پسې ورک و. سترپايې نه پېژندله. يو ماښام سرتاچې د تېرې غونډې په اړه پوښتنه وکړه. ده ځمکې ته کتل ځواب يې ورکړ:
- خلک ميدان کې نه ځايېدل. بامو ته ختلي وو. په منع کې پوليس راغلل. ښه و، پالوانانو دستي غېږه ونيوله.
- سرتاچې سروښوراوه:
- د لوبو په پلمه جلسې کول ښه چل دی. خدای شته زړه مې وايي دا حکومت دوه مياشتې نه پاتې کېږي.
- ميوند سترگې جگې کړې. برگ شو:

- څه شی؟ د شلم تاریخ نه چې واورې بیا یې څه کوم؟
- شلم ولې؟
- زه دا منډې ناحقه وهم؟ په شلم د شازادګۍ او قمر اقبال واده دی.
- سرتاجې مخ بلې خواته واراوه:
- زه وایمه تېر هېر که!
- میوند غاښونه وچیچل. زړه یې له درده وپرسېد. تېره زنه یې و خوځېدله:
- څنگه یې هېر کم؟ زما په زړه یې چرې څښې دي.
- خدای شته ته اوس لوی مشر یې. په دې ورو خبرو پسې مه ګرځه!
- دا وره خبره ده؟ منې تردې لویه خبره نشته.
- خدای شته، که په تاڅه وشي د آزادي پالو غورځنگ به ام ختم شي.
- چې په ماشوه دونیا تېره خدای دې نکي دونیا ډېره. غورځنگ ماته څه کړي؟
- د میوند شنې سترګې ډکې وې. سرتاجې حیرانې وکتلې:
- ګوره! ته دستي بدل شوي. خپلې خبرې دې د یاده ووتلې؟ غورځنگ شخص ته نه، ملت ته کار کوي.
- چې ماته کار نه کوی بیا دې مانه ام څه نه غواړي.
- وه دا څه...؟ وروره ځان مه بایله! زه در سره یمه. خدای شته په ژوند کې هرڅه پېښې شي.
- هرڅه پېښې شي. خودا واده باید پېښ شي.
- سرتاجې یوه شېبه کتل. روانه شوه. میوند په حویلی کې کېناست. هماغو ستورو ته یې کتل چې شاهزادګۍ ښودلې وو. زړه یې وپرسېد. اوښکې یې وڅڅېدلې. کوټې ته لاړ. سرتاجه له یو ګیلاس تورو او بو سره راغله. د پوالونو ته یې پام شو. سکرینونه لېرې شوي وو. میوند ته پرمخې پروت ځان بد ښکاره شو. پاڅېد. هغې ګیلاس وړاندې کړ:
- دا د ممانې اوبه دي. لږه دوا مې ورسره ګډه کړې ده.
- میوند ګیلاس ته وهم نه کتل. تېره زنه یې و خوځېدله:
- دوا په جسم تاثیر لري. د روح له درد سره اېڅ نشي کولی.

– ما اوس راوړې ده. تاوان نلري.

ميوند گيلاس واخېست. په مېزي يې کېښود.

قمر اقبال له شاهزادگۍ سره د شاهي حصار باغ ته ووت. بيا يې د پخوا په شان ټوکې کولې. خوله يې له خدا ډکه وه. مگر خاصو کسانو يې د شاهزادگۍ کوټه تلاشي کړه. په پای کې يې هرڅه بېرته په خپل ځای کېښودل. د زهر وړوکی بوتل او د ميوند عکس يې د قمر اقبال دفتر ته راوړل. هغه د عکس شا وکتله. ليکل شوي وو «يا الله! زما د گران زړه رانه دومره تور کړه چې په مرگ مې خوښ شي. چې پرته له ما خو شحاله ژوند وکړي. خو په هغې دنيا کې يې بېرته ماته راکړه» قمر اقبال موسکې شو. وبنگېد «ته يو وار ما سره واده وکړه يارو! بيا دستي مړه شه!»

د تورو موټرو کاروان په ښار کې روان و. د خلکو سترگې وراوښتلې. په منځني موټر کې شاهزادگۍ له کمال شاه او ملکو سره ناسته وه. پلار يې سرور اندي کړ. وپسېد:

– البته د باغچې شاته دروازه ده. د سترملا کس به خلاصه کړې وي. مور به بوځي.

ملکو سرونه وښورول. شاهزادگۍ وويل:

– نه پلاره. دوی مو يوازې نه پرېږدي. دسې به وکو. زه به درزي کاکا سره يم. قمر اقبال به د جامو په خوښولو بوخت کم. تاسې به په چکر باغ ته ووځئ. امغسې به لاړ شئ.

بارکزی، ملکې سترگې ورواړولې:

– ته به څنگه شي؟

– زما غم مکوه!

– قوربان دې شمه! ستا غم څنگه ونکمه؟ ته خو مې د زړه ستنه يې.

– تانه وگرځمه مورې. زه اوس وره نه يم. په خپل کار ښه پوېږمه.

د موټرو کاروان ودرېد. يوازې د کمال شاه کورنۍ کېوتله. د سپينبريري درزي سترگې نمجنې شوې. د کمال شاه لاسونه يې ښکل کړل. دوی يې تور او سپين څلور منزله کور ته وبلل. شاهزادگۍ له دروازې څخه شاته وکتل. هېچا نه بدرگه کول. کمال شاه لور ته په سترگو کې وويل چې دا ښه کار دی. درزي نيمه توره نيمه سپينه دروازه پورې کړه. کمال شاه د ښويه حويلۍ په بل سر کې وړې دروازې ته لاس ونيو:

- الکه! اول به ستا په باغچه کې لږ وگرځو.

درزي ژر ژر سر و بنسوراوه. ورسره روان شو. پاچا و در اوه:

- اصل کې زه دوی ته ستا باغچه بنيمه.

درزي په سينه لاس کېښود. سړيې ټيټ کړ. دوی باغ ته ووتل. چټک بلې خواته تېر شول. هتله دروازي ته ودرېدل.

زوريې ووايه. خو هغه له بهره کلکه وه. غلې غلې يې وډوله. چا خلاصه نه کړه. کمال شاه وپسېدل:

- د ستر ملا کس ورک دی. زه به په دېوال واوړم. خلاصه به يې کم.

شينخالي احمدزی، ملکه وبنگېدل «کړين ورته د کومه کوچي دا خرواري جگه کې؟» پاچا مخ وروگرځاوه:

- ستا په ملا به وڅېرمه.

هغه شاته لاړه:

- نه نه، دې مرگ نه امغه د قمر اقبال زندان بڼه دی.

دوو ملکوپخ وهل. شاهزادگی وپسېدل:

- پلاره! زه به ستا په اوږه جگه شمه.

- څه شی؟ ته ډېره درنده نه يې؟

احمدزی، ملکه بيا وبنگېدل «ده ته بڼکه درنده ده، مور ته غرسپک» کمال شاه زړه نازړه دېوال ته ودرېدل. شاهزادگی.

د ملکوپه مرسته د هغه اوږو ته جگه شوه. کمال شاه تک سوړ او بڼت. شاهزادگی بېرته کېوتله. وپسېدل:

- آخوا د شاهي حصار عسکر دي.

د کمال شاه رنگ بدل شو. د باغچې له بلې دروازي څخه د قمر اقبال غږ راغی:

- عالي قدرې! راعی! د جامو فرمایش ورکړ چې ځو!

دوی يې ترڅنگ تېر شول. قمر اقبال له څېرې څخه بې اندازه خوشحاله برېښېده. هونو، شاهزادگی يې په لاس کې وه.

هېچا يې د واده مخه نيولی نه شوه. په تلوسه يې د خزاني ترلاسه کولو ته شېبې شمېرلې.

هاخوا ميوند خلک په نولسم تاريخ پاڅون ته هڅول. هرچا سر خوځاوه، خو ژمنه يې نه کوله. ورځې تېرېدلې. نېټه

نژدې کېدلې. خو خلک د سرخو څولو له حالته مخکې نه تلل. هغوی به غلې غونډو ته راغلل، غلې به بېرته ووتل. تا به

ويل دا هرڅه اتومات کوي. نه يې په معنا پوهېږي، نه په ارزښت. د ميوند ورته زړه تنگ و. يوه ورځ يې په غونډه کې هم په قهر خبرې کولې:

- ای ای! اورئ که نه؟ يا به ټول د ولېږې مری، يا په جنگ کې. پاڅېږئ! ژوندي شی!

ټولو څخه څخه کتل. لکه هغه چې تېږ ته گډ وي. اشرف پاڅېد چې خلک په نرمۍ وهڅوي. خو چا سترگه ونه رپوله. په سبا يې هم داسې نښې نه وې چې څوک دې پاڅون ته تيار وي. لوی تور موټر په بازار کې روان و. ميوند له نښې کتل. خلک ورته لکه پسونه ښکارېدل. کرکه يې ورڅخه کېدله. د مارکېټ مخ ته يو مقدسپال پروت د کاندار ته لغتې نيولې وې. چا جرئت نه کاوه چې وړاندې ورشي. مقدسپال سيل کوونکو ته گوته وڅنډله:

- ښه يې واورئ! څوک چې حکومت ته بد وايي لکه دين ته چې بد وايي. وهل يې ثواب لري.

هغه لار. خلک غلي ولاړ وو. لاس يې نه کاوه، چې هغه بېرته ونه گرځي. ميوند غاښونه وچيچل. تېز ووت. پروت سپر يې له ځمکې جگ کړ. په خلکو يې چيغه کړه:

- ای ای دروغجنو! کومه دی؟ ستاسې غيرت څه شو؟ چېرې ده اغه چيغه چې جهان يې لږزېږي؟

خلک شاته شاته تلل. اشرف وليدل چې عسکران را روان دي. ميوند يې له لاسه کش کړ. هغه زورونه وهل:

- ای ماغزه لرئ که نه؟ تاسې چې ودرېږئ د ايچا زور درباندي نه رسي...

خلک ترې روان شول. پوليس تېز تڼدي کېدل. دوی موټر ته وختل. ميوند په ژړا شو. موټر حرکت وکړ. د شپې يې د بېلابېلو ښارونو د آزادي پالو له زرو مشرانو سره د موبایل غونډه لرله. هغوی هم نهيلي وو. ويل يې داسې ښکاري لکه د مقدسپالو ظلم چې له خلکو تر څو ويستی وي. ټول په دې باور وو چې ممکن د سترملا په خوله مظاهري ته ووځي. ده چورت واهه چې هغه ته څنگه ووايي؟ سبا يې بادام پوښتنې ته راغی. د اشرف له ډاره د لوی انگرې په چمن کې منتظر و. ميوند ورڅخه وغوښتل چې سترملا همکاري ته وهڅوي. هغه موسکي شو:

- اخله نو. زومان يې بدې شي. لکه دده په ايزت چې تېری کوي.

ميوند په سېمو کې وپشېد:

- ده چې د خلکو څلور لوبې راوستي؟

- اغه نه وينې. ای مشره! ولې خپله ورته نه وايي؟

- منې ماته ځان بد بنځاري. وايي به خپل کومک په دا سترگو سترگو رامنډي.
- نه کنه. ستا خو پکې شخصي گټه نشته. د وطن د پاره وايي. اغه دی. راروان دی. ورشه، ورشه!
- بادام د بوټو پناه شو. ميوند زړه نازړه ورغی. سترملا غټ غټ کتابونه په تخرگ کې نيولي وو. ده يې لاس بنکل کړ.
- هغه سترگې تېرې کړې:
- ته تراوسه دلته يې؟
- وځم صيب. لږه پاتې ده. بيا به مې ونه وينئ.
- سترملا روان شو. ميوند درولو جرئت نه کاوه. بادام د ونې له څنگه کتل. دی ورڅخه وشرمېد. منډه يې کړه. د گلانو د پټيو په منځ کې يې سترملا ودراره. هغه پورته بنکته وکتل:
- صاحبه مهربانه! امر وکئ!
- عالي قدره! تاسې ته خو مالومه ده چې زموږ په خلکو ظلم روان دی.
- ما دا خبره د الله يار شاه سره ياده کړې ده.
- ميوند په بنويه وپښتانو لاس د خټې زخم ته تېر کړ. ويې پوښتل:
- د وطن د اشغال موام ويلې؟
- نه. پاچا او وزيران زموږ خپل دي. اشغال دې ته نه وايي.
- ميوند شنې سترگې وړپولې:
- منې يو ام د امر وټين د امر نه بغير خبره نشي کولی.
- دا بيا ددوی بې غيرتي ده.
- غم امداد دی کنه. زه کوشش کوم چې خلک آزادۍ اخستلو ته پاڅوم.
- ستا خپل کار دی.
- خو خلک نه پاڅېږي.
- خوشاله به وي.
- نه کنه، وپېرېږي. زما دوستان وايي که تاسې ورته ووايئ بيا پاڅېږي.

ستر ملا ژوره سا واخېستله. مخ يې بلې خواته واپراوه. له راگرځولو سره يې وويل:

- په ما الله پاك دا مقدسه وظيفه لورولې ده. پوېرې ولې؟

ميوند برنډ برنډ كتل. نه يې هو ويل نه نه. د ستر ملا غټه ريره و خوځېدلې:

- په ټولو كې ورته صادق بنكاره شوى يم. نوزه به ولې خيانت كوم؟

ميوند مخ مړاوى كړ:

- هيله كوم. د وطن او ملت د ژغورنې دپاره يې وكئ!

- ماته اول دين دى.

- منې اينسان خداى ته تر دين مخكې دى. كه دين نه وي اينسان به وي. خو كه اينسان نه وي دين بيا څه كوي؟

- پام پام! كافر كېرې.

هغه لار. د ميوند غړي سست شول. بادام له بوټو څخه راووت. شاوخوا يې وكتل چې څوك يې وانه وري. وپسېد:

- اغه داسې كله كوي؟ ډار پرې. دا موقف يې د لاسه وځي.

سبا ميوند له يوې غونډې ووت. دويمې ته روان و. خبر شو چې دولت يې څو كسه ونيول. دده رنگ سور و او بڼت.

اشرف ته يې د موټر د درولو وويل. سرتاجې په شك وكتل. ميوند زنگ وواهه. دويمه غونډه يې لغوه كړه. له موټره

كېوت. په تنگو كو څوكه شو. سرتاجه ورپسې وه. هغه د پوليسو تر څنگ تېرېده. سرتاجې په زړه لاس كېښود. بڼه و. د

پوليسو پام نه شو. ميوند د يوناني طبيب په دكان ننوت. غونج سپين بېرې ورته ټيټ او پاس وكتل. ويې پوښتل:

- ځوانه! زېرې وهلى يې؟

- نه. ولې؟

- چرسې يې؟

ميوند ژوره سا واخېستله. ويې پوښتل:

- ماما! گل مېر دې په ياد دى؟

- كوم گل مېر؟

- اغه د زوى واده كې چې يې پيسې په پور دركړې.

- اووو، هو، هو. خدای دې وېبښي! امغسي گل خوان و. سرطان دېر ناخوانه مرض دی.

- زه يې زوی يم.

سړي په ناستو لاسونه خلاص کړل. ميوند يې په غېږ کې ونيو. کيسه يې وکړه چې خوشې يې خان پور وې کړ. هاغه زوی يې بې سره و. ورک شو. دواړه ښخې يې ناستې دي. نه يې بل زوی ته نکاح کولی شي، نه يې پرېښودلی شي. ميوند يې خبرې لنډې کړې:

- مني زما يوشی په کار دی.

- ویم چې هرڅه ووایې ستا دسره څار. څه شی درکم؟

- زهر.

سړي کټ کټ وخنډل. ميوند غبرگه کړ:

- ټوکې نه کوم.

د سړي غونج منځ جدي شو. يودم يې سر وړاندې او غږ ټيټ کړ:

- ورو وایه! څه يې کوي؟ چا درته بد رسولي؟

- بس امداسې يې و بوله.

- لس کاله بند راجي.

- بې غمه اوسه! زه به په مرگ ونه وایم چې چېرته مې اخېستي دي.

هغه سر و خوځاوه. وړوکی بوتل يې له زړې الماری راواخېست:

- هه! د گلمير دپاره.

دی ووت. سرتاجه ترې مخکې موټر ته وختله. هغې په کور کې تورې جامې بدلې کړې. گڼ وېښتان يې ترتيکري

لاندې د جيگري کميس په اوږو خواره وو. د ميوند کوټې ته راغله. اشرف تروې وکتلې. هغې پرې خيال رانه وړ.

ميوند په کوچ کې غلی ناست و. د لاس شايې گروله. سرتاجه مخامخ کېناستله. ويې پوښتل:

- وروره! سبانی غونډې ته څو؟

ميوند سر وڅنډه. د اشرف تندې گونجې شو:

- وېرېرې؟

ميوند شني سترگې جگې كړې. موسكى شو. تېره زنه يې وريپدله:

- تاسې لار شئ! الله امن دى.

- دغه حال دى. خلك تاته راځي.

ميوند بيا سروڅنډه. سرتاجه پاڅېدله. له المارى څخه يې د زهرو بوتل واخېست. د اشرف گردې وړې سترگې

راووتلې. ميوند لاس اوږد كړ. گردكې سرتاجه په درندو گامونو شاته لاړه. ميوند برگ شو:

- مني ځان راباندې مه خفه كوه! راکه!

هغې بوتل وركړ. اشرف ته يې مخ وگرځاوه:

- پوه شوې چې څه كوي؟ خداى شته مور ته تکره مشر بنكارېده.

اشرف وازې سترگې ميوند ته واړولې. هغه سروڅنډه:

- زه چې د شازادگۍ نه غچ وانخلمه كله يې پرېدم.

برقي چاپينكه وايشېدله. سرتاجې له المارى څخه د وچ چاى قټۍ واخېستله. ويې ويل:

- ناممكنه ده. څنگه غچ اخلي؟

- ته يې څه كوي؟

سرتاجه خفه شوه. سريې ټيټ و اچاوه. نرۍ پزه يې په گوتو كېكارله. دوه گيلاسه يې ډك كړل. خپل يې پرېښود.

غوبنل يې ووځي. ميوند وويل:

- سهار دې د پلار موټر تېنوم. اغه په شاهي حصار كې نه تلاشي كوي. الله به شازادگۍ او قمر اقبال ختم كم.

سرتاجې گرد مخ راوگرځاوه:

- او دا زهر؟

- دا كه ناكامه شوم.

- او اغه د مينې جادو؟

چوپتيا شوه. ميوند سوړ اسويلى و كړ. وروسته د سرتاجې غر جگ شو:

— خدای شته د قمر اقبال وژنه د آزادی په گټه ده. خو ځانته نه کېږي. زه درسره ځمه.

میوند پوهېده چې دده لپاره قرباني ورکوي. سړیې وځنډه. سرتاجه کلکه شوه. گوانس یې وکړ چې پلان یې ناکاموي.

میوند حیران و چې دا په څه لاندې واوښت. اشرف وویل زه به ورسره لاړ شم. دا وخت بادام له دروازي سر بنکاره کړ:

— تاسې یو نه ځی. زه ځم.

ټول ورتا و شول. سرتاجې وویل:

— ایڅوک نه پرېدم.

د اشرف گرد مخ تک سور واوښت. بادام ته یې کړ:

— تاته ماندي ویلي چې واده پورې به نه راځې؟ وځه! چټک!

هغه لکه بېخي چې اورېدلي نه وي. میوند ته یې د لاس په اشاره سرتاجه وښودله:

— مشره! دا به پاتې شي. که په تاڅه وشي دا د آزادي پالو مشري کولی شي. او اشرف ځکه نه پرېدم چې بې تجربې دی. د بېرته وتلو چانس یې نشته.

اشرف تېره تېره کتل. بادام خبرې وغځولي:

— د موټر تښتولو ته حاجت نشته. لور به یې واخلي! دباندې به کېځي. مور به ځو.

سهار میوند او بادام سپینې جامې، سپینه لونگی او تور واسکټان په تن کړل. سپین څادرونه یې په اوږه واچول.

منتظر شول چې اته بجي شي. تر وتلو مخکې بادام پاڅېد. اشرف ته یې لاس اوږد کړ:

— بخشش کوه روکی! که مانه غلطي شوې وي.

اشرف اول ځل لاس ورکړ. تېز خپلې کوټې ته لاړ. سرتاجه غلې وه. میوند لیدل چې هغه او بادام یو بل ته دوامداره گوري. دده ورته زړه نا آرام وو. درېواړه گاراج ته روان شول. نابیره یې سترملا ولید چې موټر ته خپري. دوی ځای په ځای مېخ شول. پلان یې اوبویوړ. سرتاجه د دروازي ساتونکو ته ورغله. هغوی نه پوهېدل چې سترملا چېرته لاړ.

میرې یې هم له موضوع خبرې نه وې. دوا یې په مېز پاتې وه. میوند وپوښتل:

— دوا ورته څو نه موهمه ده؟

— خدای شته زه یې ورباندې په زوره خورمه.

میوند سور اسویلی و کر. د بادام اوږده بریره و خوځېدله:

- بېرته به راشي کنه.

میوند لویې دروازي ته مخامخ ناست و. هره دقیقه ورباندې لکه کال تېرېدله. هېچا د غرمې ډوډی ونه خوړه.

ماسپینین شو. لاهم موټرانغی. بادام ناآرامه گرځېد. یو دم سرتاجې ته مخامخ ودرېد:

- تاسره یوازې غږېدی شم؟

سرتاجې د توقع خلاف ومنله. په بادام پسې کوټې ته ننوتله. دروازه یې هم وتړله. میوند حیران و. دا هاغه سرتاجه نه

وه چې ده پېژندله. په کوټه کې د وارو مخامخ یو بل ته کتل. د بادام اوږده بریره ورپېدله:

- خدای خبر که زه ژوندی راشم.

سرتاجه و سونگېدله. سور اسویلی یې وکر:

- وی خدایه! نو ولې ځي؟

- چې ته نه یې اغې نه داسې ښه ده.

د سرتاجې او ښکې وځلېدلې. بادام موسکي شو:

- ما ویلې لږه خودې سمه وگورمه. چې آرمانی لار نشم.

د سرتاجې او ښکې وڅڅېدلې. حجاب یې له مخې شاته واړاوه. په سپین کمیس کې ښکلې ښکارېده. وپسېدله:

- ما وښه! ته مې ډېر وځورولې.

د بادام سترگې هم ډکې شوې. په اوږده بریره یې لاس کش کړ:

- په ما ستا ځورول ام ښه لگېدل.

سرتاجې سلگي ووهلې. بادام زړه نازړه غوښتل له لاسه یې ونیسي. هغې یو دم غاړې واچوله. بادام وویل:

- اخ! کاش چې مخکې مرگ ته تللی.

د سرتاجې سلگیو لار زور واخېست. د باندې میوند سپین دیوالي ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. د لویې دروازي د

ساتونکو خنداوې راتلې. بادام او سرتاجه له کوټې ووتل. سترگې یې سرې وې. میوند ورته وهم نه کتل. بجې تر

درېو او وښتلي. هېڅ نه پېښېدل. پينځه کم څلور وي چې تور موټر سر دننه کړ. په ميوڼد کې سا وچلېدل. چوست پاڅېد. ستر ملا کېوت. موټر د گاراج په لور روان شو. سرتاجه يې مخې ته ودرېدل:

- کيلي راکه ماما! زما موټر خراب دی. دلته نژدې کار لرم.

بادام موټر د باندې ودر او. سرتاجې دعا وکړه چې په خيبر بېرته راشي. هغې د موټر شاتني دروازې ته گرزور کړ. په ټوله لاره چې به چا دا موټر وليد، سربه يې په درناوي ټيټ کړ. يو ځای کې سرې اشارې ته ودرېد. خلکو ور وځغاستل. موټريې بڼکل کړ. لاسونه يې پرې ولگول او په خپل تندي يې وسولول. د شاهي حصار په لويه دروازه کې يې تلاشي نه کړ. هغه مخامخ د اولې ماڼۍ په لور روان و. له دويم سيټ څخه آواز شو:

- په شاتني دروازې ننوځو. خدای شته الله عسکر نه وي.

دواړو په تعجب مخونه تاو کړل. سرتاجې وويل چې بې له بادامه ژوند څه کوي. د کوژدن سترگې يې نمجنې شوې. ميوڼد لاس په بنويه وېښتانو کش کړ. زخم يې وسول او. اوس يې پام شو چې دده لپاره بله مينه بریادېږي. امريې وکړ:

- وگرځوه! موټر وگرځوه! وځو.

دا ځل سرتاجه او بادام حيران شول. ميوڼد وروځې بره کش کړې. ويې ويل:

- سبا نولسمه نېټه ده. د مظاهري ورځ ده. يو وروستی زور وهم.

سبا د موټر ساعت نهه بجې ښودلې. د ميوڼد، سرتاجې او اشرف سترگې په مرکزي چوک کې وې. موټران د معمول په شان تلل راتلل. ميوڼد کله نوکان ژوول، کله يې د خټ زغم سولاوه. يو مهال درې کسه د محراب شکله څلي مخ ته ودرېدل. دوی تازه شول چې مظاهري ته راغلي دي. مگر هغوی څلورم کس ته منتظر وو. په گډه لارل. دوی تريو ولسو بجو صبر وکړ. ميوڼد رېږدېدونکی لاس په بنويه وېښتانو شاته کش کړ. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې ځو. په لاره کې ميوڼد غوښتل کېوځي. هغې له لستونې ونيو. ده شنې سترگې ورواړولې:

- منې په ما اېڅ نه کېږي.

- رښتيا وايي؟

- تاته اېڅکله دروغ نه وایم. خوشې که نو!

هغه د خلکو په جموجوش کې ورک شو.

شاهي حصار مکمل په رنگه خراغونو او گلانو بنکلی و. شاهزادگی له کورنۍ سره د اولې ماڼۍ د سالون په منځ کې تېره شوه. حویلی ته ووتله. د خراغونو په تونل کې روان شول. کمال شاه د لاس ساعت ته اشاره وکړه. وپسېد:

- اصل کې شل دقیقې شته. اخوا دېخوا وگرځئ!

د مرغیو برخې ته لاړل. شاهزادگی جالی ته ودرېدله. ټولې مرغۍ راغلې. چغ او پغ یې شروع کړ. له شاهزادگی سره د هغوی مینې ته د ملکو اول ځل پام شو. په وازو خولو یې لاسونه کېښودل. ساتونکي د دانې سطل راوړ. شاهزادگی ډک موی و شینده. ټولې په دانې پسې کېوتلې. یوه نیمه لاهم ناسته وه. چغېدله. شاهزادگی سلگی ووهلې. کمال شاه چې د هغې ځورېدل ولیدل له مټې یې ونيوله:

- څو لورې! پاتې لس دقیقې به گلان وگورو.

تر گلانو وروسته د بوټو پناه په اوږدو چوکیو کېناستل. ډبه شکله موټر راغی. پخواني باغوان چلوه. کمال شاه ته یې تور مخ او سپین سرتیټ کړ. د موټر ډاله یې جگه کړه. دوی شاوخوا وکتل. غلي وختل. لوی څادر یې په ځانونو کش کړ. باغوان موټر د خوسا پانو ډېرې ته ودراره. په شاخۍ یې واچولې. موټر حرکت وکړ. لږ وروسته کمال شاه وپسېد:

- د ماڼۍ نه به وتی یو؟

- امداسې ښکاري پلاره. د سترملا کور کې به څو نه یو؟

- یوه شپه. اصل کې بل ښار ته ځو.

موټر ښایسته وخت وروسته ودرېد. دوی تر څادر لاندې په تپه تیاره کې غوږ غوږ وو. د ډېرور دروازه خلاصه شوه. د پښو ترپهار یې نژدې کېده. د ډالې د خلاصېدو کړس او غنگس شو. باغوان غږ کړ:

- اعلیٰ حضرت ته! ورسېدلو.

دوی څادر له سره لېرې کړ. پانې تیتې شوې. مخامخ الله یار شاه له خندا شین ولاړو. خو جاوید اقبال جدي کتل. شاهزادگی تکه زېړه و اوښتله. دوی له شاهي حصاره بېخي وتي نه وو. کمال شاه پر باغوان سترگې برکې کړې:

- خاینه!

هغه پنځ و هل. په تور مخ کې یې گلابي شونډې ورپېدلې:

- په یاد دي؟ چې پانې رانه تیتې شوې وې. په عسکر دي ووهلمه. اغه مې هېرېږي؟

جاوېد اقبال الله يار شاه ته مخ کړې:

- باوري يم چې د خوسا پانولاندي د پاچايانو د پټېدو به دا لومړۍ تجربه وي.

الله يار شاه بيا کټ کټ وخنډل. نړۍ غږېې جگ شو:

- عالي قدره! مطمئن اوسئ! دا اتلولي به د رېکارډونو په کتاب کې ثبته کو.

- ډېر عالي! او دوی ته سم پام کوی! چې د نورو رېکارډونو په قايمولو کې ژوبل نشي.

سهار په تلوېزون کې تود خبر د شاهزادګۍ او قمر اقبال د واده و. يو تن د کمال شاه پر کورنۍ د الله يار شاه د ترحم ويل.

د هغه د بشر د ستانه سياست ستاينه يې کوله. وروسته يې شاهي حصار وښود. له خراغونو څخه د ودانيو په څېر

شکلونه جوړ وو. ميوند تلويزيون بند کړ. په کمپيوټر کې يې ويډيو چالانه کړه. شاهزادګۍ کمري ته ويل «ته وايي

څوک مې بدې شي؟ امم، بې وفا خلک. وييمه سرتې غوڅ کم» دده غوڼي زېره شول. د ملايانو جامې يې په تن کړې،

ووت. غوښتل يې د ستر ملا موټروان په ګاراج کې بند او موټر وټنښتوي. مګر په نيمه لاره کې ودرېد. موټر په حويلۍ

کې ولاړ و. دوو ساتونکو له موټروان سره ټوکې کولې. په ده سر وګرځېد. نور نو د غچ اخېستلو چانس نه و. په درندو

قدمونو بېرته راغی. جامې يې بدلې کړې. پر تخت پرېوت. خو په کوټې کې يې سا بندېدله. تېزو ووت. تازه هوا هم ګټه

نه کوله. ستر ملا يې مخ ته تېر شو. په ځير يې وکتل. خپل موټر ته وخت. ويې ويل:

- اوستاده! د جو ماتونو د کومک ادارې ته ځو.

ميوند سلګۍ ووهلې. د زهر د بوتل سريې خلاص کړ. د ننه مايع ته يې کتل. نابره په دروازه کې د ساتونکو شور

شو. د مخپټو پوليسو دوه موټره په زور ننوتل. ستر ملا يې کېباسه. خپل موټر ته يې وځپړاوه. په ساتونکو يې ټوپک

نيولی و. ميوند بوتل په جېب ننوېست. په منډه کې يې چيغه کړه:

- ای ای! دا څه کوی؟

سرتاجه او اشرف هم راووتل. د پوليسو موټر پر عمومي سرک روان شو. باډۍ يې خلاصه وه. د ستر ملا لاسونه او ملا

په پرې تړلي وو. دوی ورپسې منډې وهلې. بادام هم ورسره ملګری شو. پوليسو ته يې چيغې وهلې:

- ای کافر شوی! خدای به مو ورمېر. مات کي! پرېدی! ستر ملا صيب پرېدی!

ميوند په موبایل کې عکسونه واخېستل. خپلو دوستانو ته يې ولېږل. اولې شمېرې ته يې زنگ وواکه:

– اله چې دولت کافر شوی دی. په سترملا صیب یې گوزار وکړه. په زوره یې د کوره و باسه. بندي کوي یې.
دویمه شمېره یې ووهله:

– اله چې دولت کافر شوی دی...

ده ته په کتو نورو هم جېبونو ته لاس کړ. په لاره کې ډله ډله خلک ورسره یو ځای شول. ورو ورو پولیس او مقدسپال هم ورگډېدل. آن مخالفین د خپلو قوماندانو خلاف له سمخو را کېوتل. په ټولو ښارونو کې مظاهري راووتلې. اللہ یار شاه عسکرو ته د مظاهره چیانو د ویشو امر وکړ. خو چا نه منله. د طلاوو په کانونو کې امروتینیانو ځانونه الوتکو ته رسول. د مقدسپالو مشران او واده ته راغلي مېلمان له میدان په تېښته الوتل. د امروتین ستوري شاهي کورنۍ له هوا څخه بېرته وگرځېدله. جاوېد اقبال په اولي ماڼۍ کې د واده له تالار څخه بهر منډه کړه. قمر اقبال د شاه گری په طلايي جامو کې په دهلیز ننوت. مشر ورو یې نارې کړې:

– چېرې لارې؟ راځه وخت نشته!

د قمر اقبال سترگې سرې وې. سړيې وڅڼده:

– زه تش لاس نه ځم. ته راته منتظر شه!

په میدان کې یوازې یوه الوتکه پاتې وه. جاوېد اقبال د پیلوټۍ خولۍ پر سر، ورو ته منتظر و. قمر اقبال د ناوې کوټې ته ننوت. د تخت پر سر جالی یې و شکوله. تازه گلان یې تیت کړل. هلته یوازې نوکره وه. ویې ویل چې شازادگی ادا اوس له پلار سره ووتله. قمر اقبال منډه واخېستله.

له ماڼۍ څخه لېرې سرتاجه د مظاهره چیانو په بدرگه زندان ته ورسېدله. د مقدسپالو عسکرو ورته دروازې خلاصې کړې. سرتاجې له یو سترگي عسکر څخه وپوښتل:

– وروره! اغه پیلوټ چېرته دی چې کمال شاه سره نیول شوی و؟

عسکر مخته شو. کوټه یې وښودله. شپوه گل له بچیانو سره شین مخ ناست و. سرتاجې په جگ غږ وویل:

– وروره! خدای شته وطن آزاد شو.

شپوه گل اول حیران وکتل. وروسته له درېواړو ښځو او ډله بچیانو سره په منډه ووت. لمړيې سترگې و برېښولې.

بله خواخلک شاهي حصار ته ورسېدل. لويه دروازه يې په سوکانو وډبوله. دننه قمر اقبال تاكاوۍ ته کېوت. شاهزادگۍ او ملکو د تونل د مخ تختې لېرې کولې. کمال شاه منتظر ولاړ و. دده په ليدو د ټولو رنگونه وتبنتېدل. ملکې و سونگېدلې. قمر اقبال شاهزادگۍ ته ډيکه ورکړه. هغه د واده په اوږد سپين کميس کې وکولېدل. له وينستو يې ونيوله. مور او پلار يې کمک ته ودانگل. قمر اقبال تومانچه ورواړوله. شاهزادگۍ ته يې کړ:

— چټک زموږ الوتکې ته وخېږه! که نه، دوی وژنمه.

شاهزادگۍ لاسونه جگ کړل:

— صيبي ده، صيبي ده.

هغې په زينه منډه واخېستله. له ماڼۍ ووتله. د خراغونو په لوی تونل ننوتله. شاته شاته يې کتل. ميوند يې په بل تونل کې وليد. د ماڼۍ په لور يې منډې وهلې. پر شاهزادگۍ يې د تومانچې نښه ونيوله. هغه پښه نيولې شوه. بېرته يې قمر اقبال ته وکتل. هغه کمال شاه او ملکو ته په تومانچه نښسکي ورکول. دې ته يې غږ کړ:

— درېره مه! الوتکې ته وخېږه!

شاهزادگۍ بيا گامونه واخېستل. له لاسه يې د زهر و بوتل او د ميوند عکس ولوېد. ورپسې ټيټه شوه. همدا مهال ميوند ورباندې ډزه وکړه. مرمۍ يې له سره تېره شوه. قمر اقبال د اولې ماڼۍ مخ ته پر زینې کوزېده. په ميوند يې فيرونه وکړل. دی له وارخطايۍ پر ځمکه ولوېد. تومانچه يې واره شوه. ځان يې د ډېوال شاته پټ کړ. قمر اقبال تومانچه پورته کړه. کمال شاه او ملکې يې د هوايي ميدان په لور تېل وهلې. د وسلې نښه يې د ميوند د پټېدو ځای ته نيولې وه. هغه نابېره له بوټو څخه راووت. غږ په غږ شول. د قمر اقبال له لاسه د واره تومانچې ولوېدلې. خو ميوند يې په زنگون واراوه، په ځمکه يې وويشت. سوکان يې مخ ته ونيول. ده هڅه کوله چې ځان خلاص کړي. کمال شاه له ملکو سره رډې رډې کتلې. ميوند د قمر اقبال خټې ته پښې برابرې کړې. له ځانه يې لېرې وغورځاوه. هغه بېرته راغی. بيا يې سوک مخامخ دده په خوله ورخوشې کړ. ميوند په تېز حرکت څنگ ته شو. قمر اقبال يې تر غځېدلي لاس ونيو. چټک پر خپل ځای وخرخېد. د زینې بېخ ته يې واړکړ. قمر اقبال پاڅېد. ويې ويل:

— ښه، دا چلونه دې ام ياد کړي؟

— منې ستاسې کسانو راښودلې.

قمر اقبال له حملي سره وويل:

- په دې نشې خلاصېدلې.

ميوند په تېز حرکت بيا لېرې وغورځاوه. قمر اقبال له ځمکې تومانه و اخېستله. چټک پاڅېد. ميوند ته يې واوروله. ډز شو. يوه شېبه دواړو يو بل ته کتل. وروسته قمر اقبال له درې سره په ځمکه ولوېد. ميوند له تومانه چې سره په شاهزادگۍ پسې منډه و اخېستله. اول ځل په لوڅو زړور ننوت. ميدان ته ورسېد. شاهزادگۍ نه ليدل کېده. وروستۍ الوتکه و الوتله. دده له سره تېره شوه. جاوېد اقبال له هوا څخه خپل وروپه ځمکه پروت وليد. الوتکه يې کېنوله ته ټيټه کړه. پام يې زرگونو خلکو ته شو چې په شاهي حصار ننوتل. دې بېرته د امروتنين په لور روان شو. ميوند د هغه الوتکې ته کتل. پوه شو چې شاهزادگۍ يې له لاسه ووتله. په ځمکه سست کېناست. د سترملا غږ يې واورېد. هغه د خلکو مخ ته ولاړو. په لوڅ سپيکر کې يې وويل:

- ورونو! وطن آزاد شو. الله به يې اجر درکي! اوس نو په آرامه بېرته ووځئ! گډوډي مه جوړوئ!

خلکو سرونه ټيټ کړل. شايې وگرځوله. شېبه پس د دريمې ماڼۍ په تالار کې کمال شاه او سترملا له ملکو سره ولاړ وو. سرتاجه هم ورسېدله. ژورناليستانو د سرو چوکيو مخ ته کمرې عيارولې. خلکو دا هرڅه په تلوېزون کې ليدل.

سرتاجې پلار ته غاړې واچوله. ويې ويل:

- خدای شته زما تاته سودا وه. پوليسو چېرته بوتلې؟

سترملا موسکې شو:

- اغه د پوليسو په جامو کې د ميوند کسان وو. زه يې بوتلم چې خلک د دولت په ضد پاڅېږي.

کمال شاه غږ کړ:

- امروتنين غواړي موږ غلامان کي. پلار يې نشي کولی. زمور ډمان دونه او بيار دي.

شپږو ملکو او سترملا هم ورسره کټ کټ و خندل. سرتاجې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! ميوند بايد ستا او د اعلى حضرت ترڅنگ وي. چې په تلوېزون کې خبرې وکي.

سترملا هغه په غږ کې ونيوله:

- وه زما گرانې لورکې! خلک زما او د اعلى حضرت وينا ته منتظر دي. نه د ډم.

- داسې نه وایمه. صیې ده. خدای شته آزادي خواغه اڅپستی.

کمال شاه غږ کړې:

- لورې! احساساتي کېږه مه! اصل کې د عسکر وظيفه جنگ وي. خو قهرماني قوماندان اخلي. او بل میوند به خلکو

ته څه ووايي؟ چې وېښتان څنگه جوړېږي؟ که په وریجو کې څو نه مالگه واچول شي؟

پاچا بیا له خدا څخه ټول وشرېپېده. وروسته جدي شو. په غاړه کې ننوتې زنه یې و خوځېدله:

- هو زما یې خدمت هېرندی. د ماڼۍ نایي به شي. نور څه غواړي؟ زموږ قانون دا نه مني چې کم اصل سپری دې د

مشرانو په ځای کېني.

سرتاچې سروڅنډه:

- اعلیٰ حضرت ته! اینسانان ټول د یو مور او پلار نه پیدا دي. نو په کسب کولو څنگه کم اصل شول؟ دا شاوخوا چې هر

څه وینئ، دا چې موږ یې نازېږو، ټول د کسبونو برکت دی. که نه موږ به بیرمېر او لڅ لپړ په سمڅو کې اوسېدلو. هه،

عجیبه ده. کمال دارو ته کم اصل وایو. بې کمالو ته اصیل.

د کمال شاه سوږ اسیلی و خوت. سترملا پر لور سترگې برهځې کړې. د مطبوعاتې کنفرانس جوړونکی بنویه ځوان

راغی. سړیې ټیټ کړې:

- اعلیٰ حضرت ته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ له سره نه کموي. هرڅه تیار شول.

کمال شاه مایکونو ته مخامخ په لویې چوکۍ کېناست. د کاغذ په لوستلو یې پیل وکړ:

- قدر منو هېوادوالو! اسلام علیکم! خوشحاله یم چې یو ځل بیا د آزادی په فضا کې له تاسو سره خبرې کوم، او تاسو

ته زموږ د هېواد د سترې بریا مبارکي وایم. ډاډه درکوم چې د اشغالگرو او د هغوئ د مزدورانو مشران یا و نیول شول یا

وتښتېدل. باید ووايم چې دا آزادي د ملت د ډېرو قربانیو په نتیجه کې ترلاسه شوې. د ټولني مختلف قشرونه سره

یوځای شول. د امروتین د اشغال په وړاندې یې پاڅون وکړ. تاسې ټول زما اتلان یئ. زه او تاریخ به اېڅکله ستاسې

سربښدنې هېرې نه کړو.

د سترملا وار شو. هغه پرته له کاغذه وویل:

- درنو هېوادوالو اسلام عليكم ورحمت الله وبركاته! زه هم ددې ستربري او آزادۍ په وياړځان او تاسو ټولو ته مبارکي وایم. تاسې نه یوازې وطن بلکې دین هم د مشرکینو څخه آزاد که. خدای تعالی به یې په بلې دنیا کې اجر درکي. نور نو ټول خپلو کورونو ته لار شئ! او د خدای شکر ادا کئ. اسلام عليكم ورحمت الله وبرکاته.

کمال شاه په شاهانه شوخی په بنویه ځوان غږ کړ:

- الکه! څنگه وه؟ که څه خبره وي چې بیا یې ووايو. آ؟

ستر ملا موسکې شو. ځوان د تالار په پای کې وړوکی سکرین ته اشاره وکړه:

- اعلی حضرت! اغه دی مخامخ خپرېږي. ستاسې وینا ډېره علمي او عالي وه.

کمال شاه په تایید سر و خوځاوه. دا مهال په سکرین کې د میوند تصویر راغی. هغه له شاهي حصار څخه د وتلو په حال کې و. سرتاجه او ستر ملا هم ورځیر شول. ژور نالیست له مایک سره میوند ته ورغی. ویې پوښتل:

- بناغلیه! امدا اوس اعلی حضرت او عالي قدر ستر ملا خلکو ته د آزادۍ مبارکي وویله. ته د آزادي پالو مشروي.

خپلو هېوادوالو ته څه نه وایې؟

میوند مړ اوې موسکا وکړه:

- منې زه د خپلو وطنوالو نه مننه کوم چې ماسره ودرېدل. آزادي یې واخېستله. مبارک دې وي. خویوه خبره کوم. که موږ د ژوند کولو زړې لارې ونیسو، اشغالگریا رايي. نو د اعلی حضرت او عالي قدر ستر ملا صیب نه خو غوښتنې لرم. اول دې ټولو ته خپلې وظیفې بېرته ورکي. دویم دې د طلاوو او الماسو عایدات د قبیلو په مشرانو نه، د وطن په پرمختګ ولگوي. چې ټولو ته گټه ورسې. دریم دې داسې سیستم جوړ کي چې خلک د وړتیا د مخې د دولت مشر وټاکي. څلورم دې د ناریالین په بانک کې خزانه په تعلیم ولگوي چې موږ له نورو ستورو سره سیال شو. د وخت سره ځان برابر کو.

کمال شاه لاس سکرین ته ونيو:

- لېونی شوی دی.

میوند دوام ورکړ:

- گورئ وخت مو له ځان سره بیايي. څوک چې نه ځي په کشېدو یې هېونه ماتېږي.

د افغانستان د فضايبې څېړنو په مرکز کې ټولو په دېوال باندې همدا شعار ته وکتل. چکچکې شوې. چاغ مشر غږ کړ:

— مور که هرڅو نه لرې یو ارواوي مو سره نزدې دي.

د میوند غږ بیا ټول غلي کړل:

پینځم دې د پښتو په قرآن د سره غور وکړي! کسب، هنر، ادبیات، نوبت او پرمختګ دې ګونا نه ګڼي. بل، مور و وطن

آزاد که. منې چې فردي آزادي نه وي اېڅ مانا نلري. زموږ نیم نفوس غلامان دي. بنځې یادومه. اغوی ماشومان

روزي. یو ماشوم چې د غلامۍ له ذهنیت سره لوی شي نو له ژونده به څه خوند واخلي؟ پرېدی چې بنځې او نرد

اینسانیت په چوکاټ کې آزاد او برابر ژوند وکړي. مینه وکړي. ژوند لندې دی. چې اغه هم بې مینې شي نو...

د میوند ستونی ډک شو. په جېب کې یې د زهرو بوتل په ګوتو کې ونيو. ژور نالست وپوښتل:

— دا رښتیا ده چې تا او شازادګۍ مینه لرله؟

د میوند اوښکې و بهېدلې. وپسېد:

— ما لرله. اغې نه.

یو دم یې څېره تروه شوه. دا یې شاهزادګۍ ولیدله. د واده په سپین اوږد کمیس کې یې له دریمې ماڼۍ څخه منډې

وهلې. میوند غاښونه وچپچل. په جېب کې یې د زهرو بوتل پرېښود. تومانچې ته یې لاس کړ. شاهزادګۍ سانیولې

ده ته مخامخ ودرېدله. ویې ویل:

— هیله کوم! ما مه پرېده!

میوند د هغې سترګو ته وکتل. په زړه کې یې ویل «هه، دې ته زه څو نه کمقله ښکارم؟» په سږمو کې وپشېد. تېره زنه

یې و خوځېدله:

— تا ولې پرېښودم؟

— د مور او پلار د پاره.

— اوس څنگه راغلي؟

— زما او ستا د پاره.

میوند بیا په سږمو کې وپشېد. مخ یې بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

- چې بيا مې په مينې ملنډې ووهي؟

- ويمه چې بيا اېڅکله د مينې درد ونه وينې.

ميوند د هغې په لاس کې خپل عکس وليد. په زوره يې ترې کش کړ. د هغې اوبنکې وځلېدلې:

- هيله کوم! ما په اغه باغ کې خپلې کوټې ته بوځه!

ميوند شنې سترگې کړې کړې:

- موراو پلار پرېدې؟

شاهزادگۍ سر و خوځاوه. ميوند مکمل ورتاوشو:

- ولې؟

- ما يې حق پوره ادا که! نور د ځان د پاره ژوند کومه.

د ميوند پام د عکس شاته متن ته واوښت. ويې ليدل چې هغې يوه شېبه هم هېر کړې نه دی. يودم يې په زړه باندې د

مينې د خوږو طوفان راغی. سترگې يې ډکې شوې. موسکې مخ يې آسمان ته کړ. دواړه منگولې يې په بنويه وپښتانو

کش کړې. شاهزادگۍ ورجوخته شوه. د هغه لاس يې ونيو. په گډه له اوبنکو او موسکا سره د دروازي په لور

و خوځېدل. دوه سرخلاصي بوتله په سرک وکولېدل. د زهرو اوبود چليپا علامه جوړه کړه.

د باندې د زرگونو خلکو په سر کې بادام او شپوه گل شعارونه جگ نيولي وو «ميوند د آزادۍ اتل دی. مور له ميوند

سره يو. ميوند زموږ پاچا دی» شېبه پس يې هغه په اوږو اخېستی و، په شاهي حصار ننوتل. همدا شعارونه يې په جگ

غږ تکرارول. شاهزادگۍ هم ورسره په مضبوطو گامونو د اولې ماڼۍ په لور روانه وه. د کمال شاه او سترملا رنگ

تک سپين شو. سرتاجې له سکرين څخه سترگې واړولې. ويې ويل:

- پلاره! زه باور لرم چې تاسې او اعلي حضرت د خلکو له ارادې سره مخالفت نلرئ!

هغوی په تېښتېدلو رنگونو تلویزونې کمرو ته وکتل. سرونه يې وڅنډل.

د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې چاغ مشرد هوسايي ساواخېستله. مخ يې همکارانو ته واپراوه:

- بلا وهلو! مور بايد له خپلو خلکو سره فيزيکي تماس ولرو. په بېړۍ کې ورشو.

هغه گوته عينکۍ پېغلې ته ونيوله:

- دا کار ته کولی شې.

- زه؟

- ته د خپل کار سره بې حده مینه لرې. او اعلیٰ حضرت میوند ثابتہ کره چې ریښتینې مینه خامخا کامیابېږي. نن نه

پس ته زموږ د فضایی څېړنو د مرکز مرستیاله یې. بریا دې غواړم.

د ټولو خولې وازې شوې. بیرسري او بېرېږي ځوان چکچکې وکړې. ویې ویل:

- ارزي، ارزي.

ټولو همکارانو مبارکیانې ورکړې. عینکی پېغلې د میوند په شان مخ آسمان ته کړ. منگولې یې په سر شاته کش

کړې. د همکارانو خندا گانویې په تالار کې انگازې وکړې.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**